

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAYLA FROST

UNTIL *Mayhem*

A HYDE CROSSOVER NOVELLA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

Mayhem

Kadar Telif

Hakkına

Layla Frost Yazarının Diğer Kitapları

Yazarın Sapık Zihninden... ..Şuna ithaf
edilmiştir

Adanmışlık

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü

Bölüm

Bölüm On Dört Bölüm

Bölüm On AltıOn Beş

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm Sonsöz

Yazar Hakkında

Layla Frost ile bağlantı kurun

Until Mayhem
Copyright© 2019 by Layla Frost
TÜM HAKLARI SAKLIDIR

Boom Factory Publishing, LLC tarafından yayımlanmıştır.
Orijinal Eserlere KATKIDA BULUNAN Layla Frost'a, ORİJİNAL YAZAR
Aurora Rose Reynolds tarafından Orijinal Eserde Aurora Rose Reynolds
tarafından yaratılan telif hakkıyla korunan karakterleri ve/veya dünyaları
kullanma izni verilmiştir; Aurora Rose Reynolds'un Orijinal Eserlerde yer
alan karakterlerine ve/veya dünyalarına ilişkin tüm telif hakkı koruması
Aurora Rose Reynolds'a aittir ve Aurora Rose Reynolds tarafından korunmaya
devam edecektir. Aurora Rose Reynolds'un tüm
Reynolds Original Works en büyük perakendecilerde. Bu yayının hiçbir
bölümü, inceleme amacıyla kısa alıntılar yapabilecek bir eleştirmen dışında,
yayıncının açık izni olmaksızın elektronik, fotokopi, mekanik veya başka
herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez,
indirilemez, dağıtılamaz, saklanamaz veya herhangi bir bilgi depolama veya
erişim sistemine sokulamaz. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler,
yerler, hikaye hatları ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal
olarak kullanılmıştır. Herhangi bir
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla, yerlerle veya herhangi bir olay
veya oluşumla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Dark Water Covers Format:
CP Smith

LAYLA FROST YAZARININ DİĞER KİTAPLARI

Hyde Serisi Hyde

[ve Arayışı En İyi](#)

[Kase Senaryosu](#)

[Nox'a kadar: Sonsuza Kadar Mutlu Alfa Dünyası](#)

Amato Serisi

[Bizimle](#)

Dört [Styx](#)

[Taşlanmış](#)

Standalones

[Teslim Ol](#)

YAZARIN SAPIK ZIHNINDEN...

Öncelikle, Aurora Rose Reynolds'a bana birkaç Mayson ödünç verdiği için tekrar teşekkür etmek istiyorum. Başlangıcından beri onun Until serisini okuyorum ve bir kez bile o dünyayı kendi dünyamla birleştireceğim bir yerde olacağımı düşünmemiştim. Bu bir onur ve hala bu hayalin gerçekleşmesi için kendimi çimdikliyorum.

Ayrıca Boom Factory Publishing'deki herkese işlerin düzenli ve sorunsuz yürümesini sağladıkları için teşekkür etmek istiyorum!

Betalarım, ARC okuyucularım, blog yazarlarım ve yazarlarım... Bu harika dünyayı döndüren sizlersiniz! Desteğiniz, bağlılığınız ve sevginiz paha biçilemez. Böyle harika bir şeyin parçası olduğum için çok minnettarım ve onur duyuyorum. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Alexandria H., Jenny R.E., Jamie W., Kimberly B., Sandy D., Kimberly D. ve Elizabeth T., bisikletçilerime isim vermeme yardımcı olduğunuz için çok teşekkür ederim. Kişiliklerinin ve hikayelerinin şekillenmesine gerçekten yardımcı oldu. Size ç o k minnettarım!

Dark Water Covers'tan Tracie Douglas'a sanatsal teşekkürler. Sen bir kapak tanrıçasısın ve benim sınırlı ve yararsız girdilerimle ördüğün büyüye hayranım.

Ve benim Yaramaz Keklerim... Nasıl bu kadar şanslı oldum? Bu grup beni şaşırtıyor ve gerçek hayatta hiç tanışmadığım ama en yakın arkadaşlarım, ailem olarak gördüğüm insanlarla bağ kurduğum için çok minnettarım. Beni düşünmenize neden olan bir gönderiyi her paylaştığınızda çok onur duyuyorum ve duygulanıyorum. Bu paylaşımların %99'unun içki, seksi erkek, taco veya penisle ilgili olması benim hakkımda ne söylüyor emin değilim... Aslında, sözümü geri alıyorum, ne söylediğini biliyorum. Harika olduğumu düşünüyorsun! Ciddiyim, zamanını benimle birlikte grubumda takılarak geçirmeyi tercih ettiğin için çok minnettarım. Sen benim ilham kaynağım ve uyuklamayı tercih ettiğim zamanlarda yazmam için itici gücüksün. Ki dürüst olalım, bu her zaman oluyor. Hepinizi seviyorum ve umarım Yargıç ve Ophelia'nın hikâyesine sizin için sığdırdığım tüm o abartılı güzellikleri seversiniz.

. . ADANMIŞTIR.

Beni yavaşlatmaya çalışan mikroplar ve diğer tıbbi saçmalıklar.

Git kendini becer.

TAMAM, PEKİ, BU KİTAP *aslında*

Brynne Asher ve Sarah Curtis. Yardımınız ve cesaretlendirmeniz olmasaydı, hem fiziksel hem de zihinsel o lanet aksilikler kazanabilirdi. Ses tahtalarım, terapistlerim ve en iyi arkadaşlarım olduğunuz için teşekkür ederim.

Hem gerçek hem de kurgusal güzel dünyasını paylaştığı için ARR. Bomu ödünç almama izin verdiği için teşekkürler.

Benden çok daha etkili birinin sözleriyle, "Her başarılı kadının arkasında, onu destekleyen diğer başarılı kadınlardan oluşan bir kabile vardır."

Ve ayrıca M..

Bilgisayar başında geçirdiğim uzun saatler boyunca bir bataklık şeytanına benzesem bile bana her zaman bir prenses gibi davrandığın için teşekkür ederim. Sen benim ilham perimsin.

Seni çok seviyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

PSİKO
OPHELIA

SÜT.

*Şekersiz sert şeker. Kazı
kazan.*

Kedi maması.

Listemi tekrarlayarak -büyük olasılıkla yine de bir şeyler unutacak olsam da- dolu otoparka girdiğimde karışıma zihinsel bir inilti ekledim.

Dün gece durmam gerektiğini biliyordum.

Cumartesi sabahları her zaman tıklım tıklım olurdu, ancak muhteşem bahar havası daha da fazla insanın dışarıda olması anlamına geliyordu. Yavaş yürüyenlerin ve koridorları kapatanların oluşturduğu kalabalıktan kaçmak için zamanım yoktu.

Etrafta dolaşarak sonunda binanın yan tarafında bir park yeri buldum. Çantamı kaptım ve arabamdan iniyordum ki kükreyen motorlar dikkatimi çekti.

Zamanım azalmış olabilirdi ama yine de durup üç motosikletin yan sıradaki yerlere yanaşmasını izledim. Televizyonda gördüklerimin ötesinde motosikletler ya da motorcular hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama görüşlerinin hoşuma gittiğini biliyordum - motosikletler ve motorcular. Adamlardan biri belalı bir zarafetle motosikletinden inip kaskını çıkarınca dikkatim dağıldı.

Kutsa

l.

Motor

cu.

Ateşli.

Büyük beyaz bir minibüsün şoförüyle konuşmak için başını çevirdi ve bana profilini gösterdi. Koyu renk saçları köşeli çenesini kaplıyordu - kirli sakaldan daha uzun ama tam olarak sakal sayılmazdı. Başındaki saçlar da aynı koyu kahverengiydi ve çekici bir şekilde fazla uzamıştı.

Kollarını hareket ettirdi ve gözlerim, görünen kollarını kaplayan sanatı kontrol etmek için düştü, ancak herhangi bir ayrıntı çıkaramadım.

Bir kapı çarptı ve ben sıçradım, neredeyse arabamdan düşüyordum. Başımı kendime sallayarak kapımı kapattım ve marketin girişine doğru yürüdüm.

Neyse ki gözlerim için -ama programım için talihsiz bir şekilde- üç bisikletçi ve minibüs şoförü de o yöne doğru hareket etti.

Yürürken manzaranın tadını çıkarmanın yanlış bir tarafı yok.

Neredeyse kapıya varmıştık ki, adamların en genci - minibüsü kullanan - aniden döndü.

Arkadaşına bakarken yakalanmamak için kendimi dekoratif bir vitrinin arkasına atmak istedim. Anahtarlığını kaldırıp geriye doğru yürürken gözleri başımın üzerinden geçtiğinde gururum ve ben rahat bir nefes aldık.

Dersimi almıştım, başka tarafa baktım ve mevsimlik çiçeklerin sergilenişine yoğun ilgi gösteriyormuş gibi yaptım.

Yarım dakikalığına öğrendim. Çünkü o arkasını döndüğünde dikkatim yanındaki diğer adama, ağır dövmeli olana döndü. Keşke gizlice fotoğraf çekebilme becerisine sahip olsaydım, çünkü iş yerindeki kızlar onları görünce bayram ederlerdi.

Aslında dilek tutuyor olsaydım, hemen yanına gidip bisikletine binmeyi isteyecek kadar cesur olurdu.

Ya da başka bir şeye binmek.

Mağazaya girip bir sepet aldım ve onları takip etmeye devam ettim. Sürünerek değil -ya da kendime öyle söyledim- ama aynı yöne gittiğimiz için. İhtiyacım olmayan bir reyonla döndüklerinde - ve onları takip etmek düpedüz sapıklık olurdu - isteksizce göz şekeriyle yollarımı ayırdım.

Kaybettiğim zamanı telafi etmek için hızla yürüyerek süt ve kedi maması aldım. Şeker reyonuna döndüğümde motorcuların kollarını abur cuburla doldurduğunu gördüm. Yanlarından geçerken onlara bakabilmek için adımlarımı salyangoz sürünmesi kadar yavaşlattım.

Çoğunlukla dövmeli seksi adama bakmak için.

Dürüst olmak gerekirse, diğer üçü de alay edilecek tipler değildi. Biri daha yaşlıydı ve eski tip motorcuların timsali gibi görünüyordu. Diğer tarafta, minibüsü kullanan genç adam benim yaşlarımdaydı ve çocuksu bir sevimliliği vardı. Bir de yakışıklı bir adam vardı ki floresan ışıkları altında her nasılsa *daha* da yakışıklı görünüyordu.

Bir de dövmeli seksi vardı. Otoparkın karşısından bakınca, çok seksiydi.

Yakından bakınca, beni biraz korkutan ama çoğunlukla heyecanlandıran, düşünceli ve muhteşem bir adamdı.

Profilini yakışıklı olanın yanında gördüğümde, akraba olduklarından oldukça emindim.

Ve iyi genler kesinlikle aileden geliyordu.

Sepetime çok sayıda akide şekeri ekledikten sonra, ödeme yapmadan önce son bir kez minnettarlıkla baktım. İşim bittiğinde loto makinelerinin önünde durdum.

Hangisini alacağıma karar vermeye çalışıyordum ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Omzumun üzerinden baktığımda sırada bekleyen motorcuları gördüm ama hiçbiri bana doğru bakmıyordu.

Kahretsin, belki de motorcu hislerim karıncalanıyordur.

Örümcek Adam'a dönüşmek kadar kullanışlı değil ama yine de eğlenceli.

Rastgele birkaç kazı kazan seçtim, çantama koydum ve arabama doğru yola çıktım. Köşeyi dönerken, anahtarlarımı aramak için başımı çantama eğdiğimde biriyle karşılaştım.

Sert.

Sırtım sert tuğlalara çarptı ve başımı acımasız binaya vurmak için hazırladım ama yumuşak bir şeyin üzerine düştü.

Dikkat etmedikleri için özür dilediler, aynı şekilde dikkat etmedikleri için onlara da öfkelenildiler. "Hey, özür dilerim!" diye bağıldılar.

Duvara çarpmak için birinden sekmediğimi fark etmem bir anımı aldı.

İtilmişim.

Ve bunu biliyordum çünkü *itici* hala yakınımnda duruyordu.

Hem de çok yakın.

Açık kahverengi gözlerinin yanındaki derinin kırıştığını görebileceğim kadar yakındı. "Hey, özür dilerim' mi? Boktan konuşman üzerinde çalışmalısın, prenses."

Dövmeli Seksi.

Yakından daha da iyi görünüyordu, ama beni duvara yasladığında, kremalı soda rengindeki ilginç gözlerinde kaybolmak istemiyordum. Ya da köşeli elmacık kemiklerinin ve çenesinin güzel hatları dikkatimi dağıtamazdı.

Neler olduğunu anlamaya çalışmakla meşguldüm. Sonra bunu nasıl sonlandıracağımı bulmam gerekiyordu çünkü kolları beni hapsediyordu ve kesik kaslarıyla o kolların beni ne kadar kolay kırabileceğini öğrenmeye hiç niyetim yoktu.

"Özür dilerim, sana çarpmak istememiştim," dedim zoraki bir gülümsemeyle, bir kazaymış gibi davranırsam beni bırakacağını umuyordum. Yer değiştirmeye çalıştım ama vücudu beni takip etti.

"Sen yapmadın. Seni ben ittim."

"Bu çok kabaydı," diye karşılık verdim otomatik olarak.

"Boktan konuşma oyununuz prenses," diye başını salladı, "boktan bir şey."

"Evet, bunun üzerinde çalışacağım. Beni neden ittin?" Rastgele bir müşterinin dikkatini çekmeyi umarak yan tarafa baktım ama geniş motorcunun etrafını görmek neredeyse imkânsızdı. Görebildiğim kısıtlı görüş alanı onun arkadaşlarından biriydi.

Bu televizyon ya da film değil.

Bütün motorcular suçlu değil.

Bunun sadece sınır sorunları var.

Başını görüş alanıma doğru eğdi. "Neden bizi takip ediyordun?"

Oh, toprak, yut beni.

"Ne-ne?" Kekeledim.

"Beni duydunuz. Neden bizi takip ediyordun?" "Ben-"

"Öyleydin ve bu işte berbatsın. Buraya geldiğimizde seni dik dik bakarken gördüm. Daha önce ilgilenmiş gibi görüldüğün için taşıma izni aldım, güzel ve yasal. Polisleri aradın, onlara göstermeye hazırım."

Kaşlarım düştü. "Neden polisleri arayayım ki?"

Sırıttı ama bu eğlenceyle ilgili değildi. Acı bir yanı vardı. "Sadece yaşadığımız için kaç kişinin bizi polise ihbar ettiğini bilsen şaşarsın."

Söylediklerinin geri kalanı aklıma geldikçe göğsüm korkuya varan bir endişeyle gerildi. "Ben silah falan görmedim."

Yüzümü inceledi, ama kendinden emin görünmek yerine gözleri kısıldı ve çenesi sıkıldı. "Neden bizi takip ediyordun?"

"Değildim," dedim yine, yarı gerçektir ama neyse. "Seni biri mi gönderdi?"

"Ben mi? Kim? Neden?"

"Sen, çünkü çok seksisin ve o sikilesi dudaklarını sikinin etrafına sarma fantezinle bir erkeği kolayca parmağında oynatabilirsin. *Kim*, bilmiyorum, bu yüzden soruyorum. Ve *neden*, kim olduğuna bağlı."

İlk kısmı *çok* daha sonra, kendi evimin güvenliğinde ve Dövmeli Ateşli'den çok ama çok uzakta düşünmek üzere sakladım. O anda, önemli olan tek kısma odaklandım.

"Kimse tarafından herhangi bir nedenle gönderilmedim," diye ısrar ettim.

"Gitmem gerekiyor." "Seni bekleyen biri mi var?"

"Evet."

Cevabımın, beni orada daha fazla tutarsa birilerinin geç kaldığını fark edeceğini belirtmek için akıllıca bir yol olduğunu düşünmüştüm ama zaten düşünceli olan bakışları daha da yoğunlaştığında yanıldığımı hemen anladım.

"Kim?" diye ısırdı.

"Seni ilgilendirmez," diye karşılık verdim.

"Eğer bizi onlar için takip ediyorsan ilgilendirir."

Bu saçma zihinsel imgeye neredeyse gülecektim. "Güven bana, değilim. Şimdi ben çılgılık atmadan çekil."

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Oh, prenses, umarım öyledir."

İçimdeki korku damlası azgın bir nehre dönüştü. Gururum vardı ama aynı zamanda kendimi koruma duygum da güçlüydü. Egom, benim karanlık bir casus olduğumu düşünmelerine değmezdi.

"Seksi olduğumu düşünmüştüm," diye itiraf ettim çabucak. "Bu yüzden seni izliyordum."

Başını biraz geriye attı ve sinsi gülümsemesi ukala bir sırıtışa dönüştü. "Seksi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kendimi korumam, kendini gösterdiği kadar hızlı bir pufla yok oldu çünkü omuz silktilim ve mırıldandım, "Hepinizin ateşli olduğunu düşünmüştüm. Geçmiş zaman."

Çenesini sıkarak, "Hayır prenses, gözlerin benim üzerimdeydi-sadece ben."

Ayağımı daha fazla ağızma sokamadan diğer adamlardan biri konuştu. "N..." diye başladı, sonra durakladı. "Mesaj attı. Yola çıkmalıyız."

Adam bana bakmaya devam etti, gözleri yavaşça yüzümü tarıyordu.

"Beni duydun mu?" diye sordu her kimse.

Scary Tattooed Hottie onaylarcasına çenesini kaldırdı.

Korkumun bir kısmı azaldı ama arabama binene ve motorcular dikiz aynamdan kaybolana kadar gardımı düşürmedim.

Uzun ve gergin bir anın ardından biri boğazını temizledi. "Peki ya kız?"

Dövmeli Ateşli ayağa kalkıp bir adım uzaklaşmadan önce bir sessiz an daha uzadı.

Rahatlayarak yere yığılmamak için dizlerimi kilitledim ama rahatlamam kısa sürdü.

"Doğruyu söylüyor olabilir. Ya da o lanet ağızdan çıkan yalanlarla bizimle oynuyor olabilir. Biz öğrenene kadar..." Dövmeli Ateşli durdu ve bana baktı.

gözlerinin içine baktı. "O benim."

Ben cevap vermeye vakit bulamadan omzu karnıma doğru gitti ve kaldırdı, kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak dünyamı alt üst etti. Yiyeceklerim ve

-gerçekten ne yazık ki- çantam yere düştü.

Sert omzunun benden çaldığı nefesi yakalamam biraz zaman aldı, ama yakalar yakalamaz onu kullandım. "İndirin beni! Yardım edin! Bırak beni, seni çılgın piç!"

Attığı birkaç adımda tekmeledim, bağırdım ve vurdum. Isırmaya bile çalıştım ama hiçbiri işe yaramadı.

Beni fırlattığında dengem daha da sarsıldı, ama ne tarafa gideceğimi bilecek kadar kendimi toparlar toparlamaz, minibüsün arka kapıları çarparak kapanırken onlara doğru koştum. Bu beni kapıları tırmalamaktan ve tekmelemekten alıkoymadı. "Sen aklını kaçırmışsın! Lanet otoparkın her yerinde kameralar var. Bırakın beni!"

Gözlerim etrafı taradı ama hiçbir şey göremedim. Hiç pencere yoktu ve kabin tamamen duvarla çevriliydi, güneş ışığı bile almıyordu. Bir tutacak, bir silah, bir toka... herhangi bir şey için etrafıma bakındım. Elim boş, ayağa kalktım ve bir kaçış kapağı, açılır tavan ya da başka bir şey bulma umuduyla tavanı yokladım.

Ama yine bir şey yok.

Bu bir eşek şakası.

Çok ama çok ileri giden bir eşek şakası.

Bu umut ışığı, motorun kükremesiyle söndü ve ardından motosikletlerin neredeyse sağır edici kükremesi geldi.

Ve sonra hareket ediyorduk - hızlanma ve titreyen bacaklarım beni zaten ağrıyan kıkımın üzerine düşürmek için birlikte çalışıyordu.

Karanlıkta, adamın yanan bakışlarının görüntüsü zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor, sözleri tekrar tekrar yankılanıyordu.

"O benim.

O Korkunç Dövmeli Seksi değil.

O lanet olası psikopat dövmeli pislik.

Koltukların olduğu ön tarafa doğru sürünmeye çalıştım, tekrar bir şeyler aradım ama minibüsün arkası tamamen boştu.

Ben hariç.

Dizlerim acı içinde yere çarptı ve hiçbir zemin bulamadan yana doğru savrulmaya devam ettim.

Başka seçeneğim olmadığından kendimi duvara yasladım ve nefesimi yavaşlatmaya çalıştım.

Sonra avazım çıktığı kadar bağırdım, tekmeler savurdum ve sağa sola çarpmaya başladım.

İKİNCİ BÖLÜM

GEÇİCİ OLARAK

KISITLANMIŞ

YARGIÇ

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Keşke bilseydim.

Onun karşısındaki o lanet park yerine girdiğim andan beri kafam allak bullak olmuştu. Daha kaskımı çıkarmadan onu fark etmiştim.

Lanet hayatımda vücudum hiç kimseye bu kadar hızlı tepki vermemişti. Sarı saçları dağınık bir şekilde düğümlenmişti ve parçaları yüzüne düşüyordu. Taytı üzerine yapışmış, büyük boy tişörtünün saklamayı başaramadığı hayranlık uyandırıcı vücudunu gösteriyordu. Ufacık tefecik bir şeydi ama sanki benim iki katımmış gibi davranıyordu.

Beni cehennem gibi sertleştirdi.

Bu beni de kızdırdı çünkü bildiğim kadarıyla bu bir oyundu.

Yerel bir kulüp sahibi, açgözlü bir piç ve bok çuvalı olan Nash, istediği her şeyi elde etmek için bedenlerini ve ruhlarını para gibi satarak kendinden geçmiş, harcanabilir kadınlardan oluşan ahırını kullandı.

Para.

Güç.

Arabala

r.

Nox'un "Pislik Kalesi" dediği büyük bir ev.

Politikacılar arka cebinde.

Uyuşturucu ve silah kaçakçılığı için büyük bir bölge.

Ama bunların hiçbiri yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı ve bunu elde etmek için rekabeti ortadan kaldırmaya çalışıyordu. Bazı küçük kulüpleri çoktan saf dışı bıraktıktan sonra, gözünü Nox'un arkadaşı ve eski hücre arkadaşının sahibi olduğu bir striptiz kulübü olan Wicked'e dikti.

Nash kızları ayartmaya ve ortalığı karıştırmaya çalışmıştı ama bu hiçbir işe yaramamıştı.

Sonra Lars'ın kuzenini bu işe bulaştırdı ve ortalık karıştı.

İstihbarat için Mayhem'e birini gönderdiğinden neredeyse emindik ve bu çirkin bir şekilde sona ermişti.

Aptal askerlerinden biri yanlış kadının peşine düştükten sonra, dostça davranmaya çalışıyordu. Kötü dansçılara barış teklifleri gönderdi ve

Pahalı içkiler. Nox'a Küba puroları ve birinci sınıf viski almıştı ama Nox radardan o kadar uzaktı ki bir adres bulamamış, onun yerine Wicked'a göndermişti.

Sonra Mayhem kulüp binasına kadın, kokain ve son derece yasadışı ateşli silahlarla dolu bir SUV *hediye etti*. Hiçbirimiz onu kullanmadık, sikimizi zehirli amcığa daldırmak istemedik ya da onun silahına güvenmedik, bu yüzden çok hızlı bir şekilde gönderene geri döndük.

Bu yüzden en iyi kızlarından birini gönderip beni oltaya getirmesini ve notlar alırken beni boğmasını beklemezdim.

Ve gözleri olan her erkek, ciğerleri yanana ve büyük, mavi hiçliğe gömülene kadar onu dalgalara çarparak takip ederdi.

Haze ve Swedes -ve minibüsün arkasındaki planlanmamış kargo- yola çıktıktan sonra, Jury ve ben onun eşyalarını topladık. Çantasında her zamanki makbuzlar, rastgele makyaj malzemeleri ve nane şekerinden başka bir şey yoktu ama kimliğini ve telefonunu daha fazla zamanım olduğunda aramak üzere cebime koymuş, geri kalanını arabasında bırakmışım. Sonra da olmamız gereken yerin aksi yönüne doğru yola çıktık.

Kaldırımında durup ehliyeti iki kez kontrol ettim. Ophelia Jade Kline.

Yedi otuz üç Doğu Clay, daire 5C, Danvers, Massachusetts. Gri gözlü. Sarı saçlı.

Ve 22 yaşında.

Lanet olsun.

Jury, "Oraya öylece giremeyiz," dedi.

Sırıttım ve anahtarlarını tıkırdattım. "Biz de tam olarak bunu yapıyoruz."

Onun yüksek sesli itirazlarını ve ardından gelen mırıltılı şikâyetlerini duymazdan gelerek binaya yöneldim ve geçerken etiketli posta kutularına baktım.

Kline, 5C.

Lobiden asansöre doğru yürürken kimse bana bir şey demedi. Kısmen insanlar genelde bana bir bok demediği için, ama aynı zamanda kendime güvenerek yürüdüğüm için. Sanki oraya aitmişim gibi.

Güzel bir yere göre güvenlik berbat.

Asansör kapıları açılana kadar Jury arkamı kollamadı.

"Sen aklını kaçırmışsın," diye homurdanarak beni takip etti.

"Evet."

Başımı kameradan uzak tutmaya dikkat ederek duvara yaslandım.

Jüri de aynısını yaptı ve "Planınız tam olarak nedir?" diye

sordu. "İçeri gir, evini ara."

"Peki ya kontrolden geçerse? Gitmesine izin mi vereceksin?"

Asla.

Kaşlarımı çatarak omuz silktim. "Oraya vardığımızda o

köprüyü geçeriz." "Daha çok yakmak gibi."

Asansörün kapıları açıldığında indik ve onun dairesini bulduk. Bariz araba anahtarını bir kenara iterek başka bir anahtar denedim, ama sıkışmadan önce sadece yarısına kadar girdi.

"Kahretsin." Anahtarı çekip çıkarmak için kapı kolunu kavradım ama kapı kolu döndü ve kapı sallanarak açıldı. "Ne oluyor lan?"

Jury alçak sesle bir ıslık çaldı ve içeri girdi. "Ya bu hatun *Hoarders* ya da şans yaver gitmedi ve bugün yaşadığı ilk hırsızlık olayı biz değiliz."

Kapıyı ve çerçeveyi incelemek için çömeldim. Tahtada yarıklar ve eksik parçalar vardı. Hasar çok azdı ama boktan kilidine bakılırsa kapıyı açmak için fazla bir şey gerekmezdi.

Biri bizi görüp yanlış -ya da yarı yanlış- bir fikre kapılmadan önce hareket ederek silahımı bileğimden çıkardım ve Jury'yi takip ederek kapıyı arkamdan kapattım.

Kahretsin, daha da kötü.

Normal bir günde, daire muhtemelen güzeldi.

Ama sıradan bir gün olmadığı kesindi. Mutfaktaki tüm dolaplar açılmış ve boşaltılmıştı; yerler ve tezgâhlar yiyecek, tabak ve kırık camlarla kaplıydı.

Oturma odası daha kötüydü. Sanki lanet bir kasırga geçmişti, her bir kitap, minder, yastık ve resim etrafa savrulmuştu.

Dağınıklığı tekmeleyerek, resimleri kontrol etmek için parçalanmış çerçevelerden birkaçını çevirdim. Bazıları onun yaşlarında başka kızlara aitti. Bir tanesinde Büyük Kanyon'un önünde yaşlı bir çift vardı. Ve Ophelia'nın iki kadınla birlikte bir kulüpte ya da barda çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Daha yakından bakmak için elime aldım. Saçları dağınık, yanakları kızarmış ve makyajları lekelenmişti. Ophelia ortadaydı, onlar kameraya sırtıırken kollarını onlara dolamıştı.

Bir kenara atacaktım ama omzumun üzerinden baktım. Jury'nin dolaba odaklanmasıyla resmi çerçeveden çıkardım ve cebime attım.

Odada göze çarpan başka bir şey yoktu, ben de kısa bir koridora döndüm. Banyoda da aynı amaçsız yıkım vardı. Sadece bir yatak odası vardı ve o kadar kötü vurulmadığını görünce şaşırdım. Çekmecelerinden ikisi açılmıştı ama geri kalanı iyi görünüyordu.

Belki de bitiremeden yarıda kaldılar.

Birkaç adım attım ve fikrimi çok hızlı değiştirdim. Yatak odası en kötüsüydü.

Çünkü orospu çocuğu -ya da orospu çocukları- onun iç çamaşırına odaklanmıştı.

Yatağının üzerine dizilmiş neon desenli, güzel dantelli ve seksi askılı sütyen ve külotlar tek bir kelimeyi heceliyordu.

Boo!

Sadece ünlem işareti kumaştan yapılmamıştı. Daha da mahrem bir şeyden yapılmıştı.

Ve plastik.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Jury yaklaşırken, "bu hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmuyor. Eğer o pislikle çalışıyorsa, lavman yaptırmış olmalı." Gözleri yatakta olmalıydı çünkü durmadan önce bana çarptı. "Bu oldukça kişisel görünüyor."

Öyle

oldu.

Kahre

tsin.

Parmağımı dudaklarıma götürerek dolabına gittim ve yan tarafa yerleştim. Kapıyı açmadan önce silahımı doğrulttum.

"Eminim giysileri altına işiyordur," diye mırıldandı Jury, ben yeniden silahımı kuşanırken.

"Tedbirli davranıyorum, sık kafalı. Sana saldırmalarına izin vermeliydim." "Evet, o lanet tütü öldürücü görünüyor."

Kat kat ince, kabarık kumaşlı açık pembe eteğine baktım. Çok saçmaydı ama onu içinde hayal etmek bile sikimi kaldırıyordu. Askıları tararken, aynı şeylerden daha fazlasını gördüm.

Güzel görünmeyi seven bir kadının gardırobuydu. Jury,

"Hâlâ bir şey bulabilmiş değilim," dedi.

Hayır, değildi.

Yanına gitti ve bir sütyeni askısından tutup sallanmasına izin verdi. Krem rengi kumaşın üzeri pembe güllerle ve kontrast oluşturan siyah dantellerle kaplıydı.

Tatlı ve seksi.

Tıpkı sahibi gibi.

Jury sutylene bırakarak kumaştan çok askısı olan bir iç çamaşırını kaldırdı. "İçine ne giydiğini merak ediyorum-"

"Yapma," diye hırladım, külotu elinden kaptım ve yatağa geri fırlattım.

Konuşmadı ama kalkık kaşları çok şey anlatıyordu.

"Sadece onlara dokunmayın demek istedim. Eğer fahişeyse, kim bilir ne tür bir kasık çürümesi yapışmıştır onlara. Zehirli kedi onları parçalamadan önce tam bir büyükanne külotu olabilirlerdi."

Hepsi saçmalıktı ve aletim bunu biliyordu.

"Bilmiyorum, bana çok güzel görünüyorlar. Onu bu askılı takımın içinde, ünlem işaretini iyi bir şekilde kullanırken hayal edebiliyorum." Ağabeyim beni her zaman çok iyi okumayı başarmıştı ve uzanırken gözlerinde bir meydan okuma vardı. "Acaba hâlâ kokuyor mu-"

Vibratöre dokunamadan onu kenara ittim. "Merak etme. Hayal etme. Çıkar şunu lanet kafandan ve git diğer odada bekle."

Gülerek gitmedi ama geri çekildi. "Doğru, birdenbire mikrop fobisine kapıldın."

Yakın bir yerden yumuşak bir melodi çınlarken onu tersledim. Cebimden geldiğini fark etmem bir anımı aldı.

Ophelia'nın çantasından aldığım telefonu çıkardığımda iki mesaj gördüm. "Şifre yok. Kimin telefonunda şifre olmaz ki?"

"Saklayacak bir şeyi olmayan biri mi?" "Ya da kontrolcü bir pezevengi olan ve bunu sadece John'ları planlamak için kullanan biri." diye eklemekten önce bir an düşündü.

Kaşlarımı çatarak mesajları açtım.

Megan: Hey, 2 günlük programdasın.

Megan: İYİ

MISIN? Bok

gibi.

Ophelia'nın genellikle nasıl mesajlaştığına dair bir fikir edinmek için göz gezdirdim. Çok fazla mesaj yoktu, sadece vardiya değişimi hakkında birkaç mesaj vardı. Bir ay öncesine ait bir mesaj gördüğümde durdum.

Megan: Kusura bakmayın, izinli olduğunuzu biliyorum ama Bay Henderson

U. Diğer kızla görüşmeyi reddediyor.

Geçen sefer Gigi'yi görmüş.

Megan: Görünüşe göre hoşuna gitmeyen bir şey yapmış. 2 BU olduğunu söyledi. Üzgünüm.

Ophelia: Sorun değil, üstümü değiştirip on beş dakika içinde buradan ayrılacağım. Tanıdık olmayan kıskançlık ve öfke içimde yol kurdeşeni gibi yandı.

Belki de Jury Johns konusunda haklıydı.

Tekrar aşağıya inerek, onun kısaltılmamış tarzını kullanarak bir mesaj yazdım.

Özür dilerim, hastayım. Sanırım gıda zehirlenmesi. Aramaya çalışıyordum ama sürekli telefonu kapatmak zorunda kaldım. Banyodan çıkamadım.

Megan: Zavallı şey. Seni iki gün ve yarın çıkaracağım. Daha fazlasına ihtiyacın olursa haber ver.

Tanrı'ya şükür bu kadar kolaydı.

Teşekkürler. İrtibatta olacağım.

Diğer mesajlara hızlıca göz gezdirdim ama öyle ya da böyle göze çarpan bir şey yoktu. Programlar, dışarıda geçirilen geceler, TV programı önerileri, olağan dedikodular hakkında konuşmalar.

Üst raftan bir çanta alıp yatağın üzerine attım. "Ne yapıyorsun?"

"Belki de bizi takip ediyordu. Belki de takip etmiyordu ve bu olanlar tesadüften başka bir şey değil. Her iki durumda da, bunu çözene kadar benimle kalacak. Nash'e ya da her ne boksı ona geri dönmesine izin vermeyeceğim." Etrafımızı işaret ettim, "burada neler oluyor?"

Kollarını kavuşturarak sordu, "Hepsi bu mu? Sen sadece onu güvende tutmaya çalışan iyi bir yardımsever misin?" Başımı sallayınca gülümsedi. "Güzel, o zaman benimle kalmasını sağlayacağım. Benim evim özeldir."

"Bir dene bakalım," diye hırladım.

Başını iki yana salladı. "Cidden dostum, burada neler oluyor? Mayhem kardeşin olarak sormuyorum, *gerçek* kardeşin olarak soruyorum. Etrafta dönen onca şey varken temkinli olmayı anlıyorum ama adam kaçırmak senin için bile sınırı zorluyor. Arkanı kolluyorum ama kafandan neler geçtiğini bilmem gerek. Çünkü bu sadece bizim *ya da* onun arkasını kollamakla ilgili değil."

Avucumu yüzüme sürerek itiraf ettim, "Bilmiyorum amına koyayım. Arabayı çeker çekmez onu gördüm ve sanki... *bum*. Bir şey beni çarptı. Sonra bizi takip etmeye başladı ve her şey olup biterken kime güveneceğimi bilemiyorum."

Jury sessiz kalınca, o lanet olası pofuduk etekle başlayarak birkaç giysi toplamaya yöneldim.

Sessizliğini bozdu ve arkamı kolladığını göstermek için başını yatağa doğru salladı ve "Bunları paketlememi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, Nox'u gördükten sonra yeni şeyler almak için duracağım." "Gönüllü olarak alışverişe mi gidiyorsun?"

"Olanları öğrendikten sonra bunu giymek istemeyecektir."

Kaşlarını kaldırdı. "Ama onu kaçırın pisliğin iç çamaşırlarını giyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Geçici olarak kısıtlandı."

"Evet, bakalım bu onu ne kadar sakinleştirecek."

"Ve eğer hiç giymeden gitmek istiyorsa, benim için sorun değil. Ama bahse girerim ki bir puştun dokunduğu şey yerine yeni şeyleri tercih edecektir."

"Ya da daha fazlasını yaptı," diye ekledi Jury yüzünü buruşturarak.

"Hepsini paketle ve yak." Parmak eklemlerim bembeyaz kesilecek kadar sert yumruklar atarken, mekâna daha fazla zarar verme dürtüsüyle savaştım.

Jury'nin gözleri yumruklarıma kaydı ama odadan çıkarken akıllıca bir şey söylemedi.

Şifonyere doğru ilerledim ve çantanın içine biraz daha attım.

Jury döndüğünde çöp torbasını aldım, bir daha giymeyecek olsa bile onun eşyalarına dokunmasını istemediğime karar verdim. Hepsini içine atarak, "Henüz yakmayacağım. Nox'un polisle bazı bağlantıları var. Onu bilgilendirdikten sonra ne diyeceğini göreceğim."

Göz ucuyla Jury'nin donup kaldığını, kafasını çevirip bana baktığını gördüm. "Nox'a bundan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

Nasıl olsa öğrenecek, her zaman öğrenir.

"Bunların hepsi mi?"

"Evet," diye tekrarladım.

"O çılgın piç kurusu kendini kaybedecek."

Haklıydı.

Ya da bir yıl önce yapardı.

Omuz silktilim. "Uğruna aptallaştığı hamile bir karısı olduğunu unutuyorsun... ve onu yatağına almak ve orada tutmak için çevirdiği tüm dolapları."

Bazı boktan ama çok uygun koşullar nedeniyle Nox, güzel karısıyla tanıştıktan on dakika sonra onu kendi dairesine taşıdı. Ve işler onun için ciddi boktan bir hal aldığı anda

kafasını kışından çıkardı ve ait olduğu yere döndüğünden emin olmak için gitti -Onunla birlikte.

Bir hafta sonra nişanlandılar ve ondan birkaç ay sonra da hamile kaldı.

"Ama buna adam kaçırma dahil değildi," diye karşılık verdi Jury.

"Geçici olarak kısıtlandı. Ve iş o noktaya gelseydi bunu yapardı." Başını sallamadan önce bir saniye durakladı. "Doğru."

"Ona anlatacağım, bakalım ne diyecek. Beni etkileyeceğini söylemiyorum ama dinleyeceğim." Çantayı sıkıştırarak omzuma aldım. "Kediyi buldun mu?"

Başını iki yana salladı. "Kedi yok."

"Kahretsin, umarım sadece dışarı salmışlardır ve hastalıklı bir şey değildir." "Hayır, kediye dair hiçbir iz yok. Ne yemek, ne mama kabı, ne de kum kabı. Hiçbir şey yok." "Neden kedi maması almış ki?"

"Bilmiyorum. Erkek arkadaşında var mı?"

Kıskançlığın yol açtığı kızarıklık beni yiyip bitirdi.

Yüzüm bunu göstermiş olmalı çünkü Jury kıkırdamaya başladı. "Dostum, taşaklarını mengeneyle sıkıştıran her neyse, umarım böyle devam eder. Bu aylardır yaşadığım en eğlenceli şey."

Odadan çıkarken, omzumun üzerinden onu tersledim.

Ama eğer tağaklarımın mengenede olması Ophelia'nın hâlâ benimle olduğu anlamına geliyorsa, bunun da devam etmesini umuyordum.

"Sen kalın kafalı mısın?" Nox bir puro yakarak sordu.

"İşi bırakıyorsun," diye hatırlattı adamlarından biri, Beck, ağzından kapıp bir bardak suyun içine bırakarak.

Nox omuz silkti, cebinden bir tane daha çıkarıp yaktı. "Bu, bu lanet olası piç buraya gelip zavallı bir kızı kaçırdığını çünkü kafayı sıyırdığını söylemeden önceydi."

Jury ve ben lise yıllarımızdan beri Nox ile bir şekilde çalışıyorduk. Arkadaşlarımızdan biri onunla birlikte çalışmış, ilaç alamayan insanlar için reçeteli ilaçları artırmıştı. Daha fazla el gerektiren büyük sevkiyatları olduğunda, Jury ve ben yardım ederdik.

Yıllar ve saçmalıklar geçse de, ihtiyaç duyduğunda bizi aramaya devam etti ve biz de aynısını yaptık.

Önümüzdeki birkaç takım işini gözden geçirmek için herkesle yaptığımız toplantıdan sonra Nox, Beck, Jury ve ben onun ofisine gittik ve ona

Ophelia.

Beni vurmamıştı ya da bana bir şey fırlatmamıştı, yani beklediğimden daha iyi gitmişti.

"Geçici olarak kısıtlandı," diye düzelttim. "Ve o kadar da masum olmayabilir. Evinin soyulduğu gün bizi takip etmesi oldukça tesadüfi. Ama Nash için çalışıyorsa mantıklı."

Kollarını kavuşturan Beck, "Yine de bu onu lanet olası minibüsün arkasına atacağı anlamına gelmiyor," diye mırıldandı.

"Bu etkileyici. Ateşten odun çıkaran adam senin randevu tekniğini değerlendiriyor." Nox kaşlarını çatmadan önce purosundan uzun bir nefes çekti ve diğeriyle birlikte bardağa attı. Cebinden birkaç tane gevşek sigara çıkardı ve tahta bir kutu kaparak Beck'e fırlattı.

"Gus ayak mı bastı?" Jury, Nox'un karısını kastederek sordu.

Nox sırtarak başını salladı. "Kokuyu özlüyor ama bebeğim onun içinde, onun yaptıklarını soluyor. Bir gün önce bile beni öldürecek ve ondan uzaklaştıracak bir şey yaparsam lanetleneceğimden bahsetmiyorum bile. Bırakma zamanı geldi."

Bazı erkekler bu tür düşüncelerin Nox'un amcığını kamçıladığını söyleyebilir. Bu adamların bunu yüzüne söylemeleri için ölmek istemeleri gerekirdi.

Kırbaçlandığını inkâr etmeyecekti ama yine de çılgın bir piçti ve ona hakaret etmek büyük cesaret isterdi.

"Kıza gelince," diye devam etti, bizi tekrar yola sokarak, "neye benziyor?"

Ophelia'yı düşünerek otomatik olarak konuştum, çok şey söyledim ama umursamadım. "Bir ton sarı saç, büyük gri gözler. Ufak tefek bir şey ama büyük bir tavır. Ona yanlış bakarsan tacını kullanarak aletini kesecek bir prenses gibi." Omuz silktim. "Nash'in her boyda, her şekilde ve her lezzette kızı olduğu için hiçbir şeyi göz ardı edemeyiz."

"Nash umurumda bile değil. Sebepleri hep aynı.

-Para. Ama şimdi seninki daha mantıklı geliyor. Güzel bir kız bir delikanlıya aptalca şeyler yaptırabilir."

Telefonumu çıkarıp, "Haze'ye onu geri bırakmasını söyleyeceğim, eğer bu herkesi çuvalımdan kurtaracaksa" dedim.

Nox devam etmeden önce blöfümü görmezden gelerek, "Hayır, yapmayacaksın," dedi. "Dair uçuyor," saatini kontrol etti, "yaklaşık iki saat içinde. Bana adresi ver, ben de onu görevlendireyim, bakalım aradıkları şeyi bulabilecek mi?"

Anahtarları ona atarak adresini, dükkânın adını ve nereye park ettiğini söyledim. "Kırmızı bayrak çekilmeden önce arabasını arayıp çekmesini sağlayın."

"Anladım. Bu gece onu araştırmaya başlayacağım."

Eğer Nox arıyorsa, birinci sınıf öğretmenin adına kadar her şeyi öğrenecektir.

"Emniyette hâlâ bir bağlantın var mı?" Başını sallayınca, "Yatağın üzerinde bir çöp torbası dolusu iç çamaşırı var. DNA var mı bilmiyorum."
_"

"Dair onu bırakacak." Saatini tekrar kontrol ederek ayağa kalktı. "Kahretsin. Gus'ın ninesini ziyaret etmek için planlarımız var ve eğer geç kalırsak bunun bedelini çok ağır öderiz."

"Gus nasıl hissediyor?" diye sordum.

Nox -ve Nox- işinin ondan uzakta, çok *uzakta* kalması konusunda ısrar ettiğinden beri onunla sadece birkaç kez karşılaşmışım. Ama o kısa sürede bile ondan hoşlandığımı biliyordum. Ve farkında bile olmadan getirdiği değişiklikleri sevdim.

"O iyi. *Şarabını* özlüyor, ağrısı var ve çoğu gece köpeğiyle birlikte saat sekizde kanepede uyuyor ama iyi." Gururlu görünüyordu, muhtemelen bebeği onun içinde büyüdüğü ve onun mutlu olduğundan emin olmak için geriye doğru eğildiği için.

"Hamileliğiyle iyi başa çıkmasına sevindim," dedim.

"Tam bir şampiyon gibi." İfadesi her zamanki temkinli boşluğuna dönerken sırtışı düştü. "İrtibatta olacağım. Tehlikede olmadığından ya da tehlike yaratmadığından emin olana kadar genç kızı yanınızda tutun."

Çenemi kaldırdım, cevaplar için sabırsızlanıyordum... ve ona geri dönmek için.

Nox "Yargıç" diye seslenmeden önce kapıya yönelmişim. Döndüğümde, her zaman yaptığı gibi açıklamakta tereddüt etmedi. "Bugün yaptığın bu saçmalık... Anlamadığımı söylemeyeceğim, çünkü kesinlikle anlıyorum. Arkanı kollayacağım, ama o sadece masum bir kızsı ve bu yüzüne patlarsa-"

"Seni tanımıyorum, hiç görmedim, bununla hiçbir ilgin yok."

"Umarım herkesin iyiliği için söylediği kişidir. Zaten onun için kafayı yemişsin. Eğer Nash'in kızsıysa tam bir baş belası olacaksın."

O kimsenin değil.

Benden başka

kimsenin değil.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BENİ KİLİSEYE GÖTÜR

OPHELIA

YARALIYDIM.

Acıkmıştım.

Daha önce hiç işemediğim kadar işemek
zorundaydım. Hepsinden öte, çok
korkmuştum.

Ve öfkeli.

Sonunda durmadan önce Tanrı bilir ne kadar yol almıştık. Bir benzin istasyonu olmasını ummuştum ama artan çılgınlıklarım bir kurtarmaya yol açmamıştı.

Her nerede durduysak, hâlâ oradaydık. Kimsenin beni duymadığı -ya da umursamadığı- belli olduğunda sessizleştim ve bir kenara çömelip sıçan oynamaya başladım. Kimse beni kontrol etmeye gelmemişti ama ben zamanı dinlenmek ve bundan sonra olacıklara hazırlanmak için kullanmıştım.

İş yerindeki kızlar muhtemelen çoktan polisi aramışlardır. Hiçbir günü kaçırmadım ve aranmamak, gelmemek her türlü uyarı bayrağını ve alarmı harekete geçiriyor. Sadece beklemek zorundayım.

Polisler arabamı bulacak, kamerayı kontrol edecek ve sonra gelip beni alacaklar. Ben iyiyim.

Sorun yok.

Güvende

olacağım.

Sonunda.

Neredeyse hiperventilasyon geçirecektim, gözyaşlarımı kırpıştırdım ve derin nefesler aldım. Kendime hakim olduğumda -ama mesanemin kontrolünü kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yakındım- ayağa kalktım ve kapıya vurmaya başladım.

"Tuvalete gitmem lazım!" Kimse cevap vermeyince, vuruşlarımı artırdım. "Buraya işersen, sen temizlersin. Çok susadım, çok fazla olacak! Çıkarın beni, sizi aptal pislikler." Alnım gürültülü bir gümbürtüyle kapıya çarptı. "Birileri gittiğimi fark edecek. Yardım gönderecekler. Tanıdığım insanlar var ve kışınıza tekme yi basacaklar, sizi aptallar! Onlar-"

Kapı aniden açıldı ve dengemi kaybedip dışarı düştüm. Neyse ki yüzüstü betona düşmeden önce biri beni yakaladı. Ne yazık ki o kişi Psikopat Dövmeli Pislik'ti.

Saçları öncekinden daha da dağınıktı. Hâlâ aynı tişörtü giyiyordu ama üzerine deri bir yelek eklemişti.

Yıpranmış deri üzerinde çeşitli yamalar vardı ama gözüme çarpan göğsündeydi.

Başkanım.

"Boktan konuşman üzerinde çalışmalıyız prenses," dedi, ama o sabahki sırtışı ya da eğlencesi yoktu.

Gerçekten sadece o sabah mı olmuştu?

Penceresiz bir minibüsün arkasına kilitlendiğimde zaman yavaşladı.

"Hayır," diye tersledim. "Tuvalete gitmem gerekiyor ve sonra gideceğim." "Bu, kurtarıcın kıcıımı tekmelemeye gelmeden önce mi sonra mı?"

Elinden kurtulmak için manevra yapmaya çalıştım ama kalçalarımı sıkıca tuttu. "Daha önce."

"Doğru. Kimi beklemeliyim?"

"İnsanları. Bir sürü insan."

Yüz ifadesi gerginleşti ve gözleri kısıldı. "Size evinizin, onlara da buranın yolunu bulmaları için iyi şanslar."

Tam nedenini soracaktım ki yer değiştirdi ve bana iri gövdesinden başka bir şey gösterdi.

Ama temelde hiçbir şeyin manzarası değildi.

Tarlalar görebildiğim kadar uzanıyordu. Elinde yavaşça dönerken, bir zamanlar kilise gibi görünen eski bir bina gördüm, ama bunun dışında aynı hiçlikten daha fazlası vardı.

"İsrarcıyım," diye mırıldandım.

"Doğru seçerseniz, en yakın kasaba 15 milden daha uzakta. Yanlış seçersen..." Bir omzunu kaldırarak devam etti.

Yalan söylüyor. Düz bir çizgide gideceğim ve bir şeylere ulaşmayı umacağım.

Pek de uzman olmayan kaynağıma göre -TV suç dizileri- yirmi dört saat, kurtarılma olasılığının önemli ölçüde düştüğü zamandı. Buna bir de ikinci bir yere gitmeme kuralı eklenince işler benim için hiç de iyi görünmüyordu.

Boktan ayakkabılar giyiyor.

İyi çekişli rahat ayakkabılar giyiyorum.

Çılgın-iyi durumda -çılgınlığa vurgu yapıyorum- ama bu hızlı olduğu anlamına gelmiyor.

Bir yıl JV pistinde koştum. Belki onu geçebilirim.

Kalçalarımı sıkıca kavradı, parmak uçları içime girdi. "Devam et ve kaç. Ben kovalarken eğleneceğim, yakalarken de çok eğleneceğim."

Çaresizlik.

Beynim çılgınca kaybolmama, öldürülmeme ya da daha kötüsüne yol açmayacak bir fikir bulmaya çalışırken bu his karnımda ağırlaştı.

"Tuvalete gitmen gerektiğini söylememiş miydin?" diye dürtükledi. Benim tereddütüm üzerine omuz silktili. "İstersen tarlaya işeyip minibüse geri dönebilirsin. Ya da temiz bir banyo, bir ton yemek ve yumuşak bir yatak var. Seçim senin." Ağzımı açtım ama sözümü kesti ve ekledi: "Minibüsle içerisi arasında seçim yapabilirsin, başka bir şey değil."

Tarla-van kombinasyonunu tercih ettim. Daha önce kamp yapmıştım. -Kötü seçilmiş bir acil durum tuvaleti konumundan sonra popomda talihsiz bir zehirli sarmaşık vakası da dahil olmak üzere - bu yüzden dışarıda ilk işemem olmayacaktı.

Ama minibüsün kapalı alanıyla baş edemiyordum. Düşüncesi bile göğsümü sıkıyordu ve hiçbir şeyin olmadığı geniş alan bile boğucu geliyordu. Tekrar içeri girmeye çalışsam klostrofobiden bayılabilirdim.

Yaparsam lanet olsun, bayılırsam ve savunmasız kalırsam lanet olsun.

Etkisiz ve mantıksız hakaretler savurmadan konuşabileceğim konusunda kendime güvenemediğim için isteksizce başımı salladım.

Psycho bir dakika boyunca bana baktı, dudakları beklenmedik bir kaş çatmayla aşağı çekildi ve yanlış seçeneği seçmişim gibi hissetmeme neden oldu.

Kaçmak için çok geç değil.

Yüz ifadesi yumuşadı ve beni kaldırmak için tutuşunu kullandı.

"İçeri gireceğimi söyledim zaten. İndirin beni!" Kıpırdanarak bağırdım.

"Sadece koşmakla ilgili bir fikre kapılmaman için." Uzun adımları Merdivenlerden çıkıp eski binanın içine girene kadar mesafeyi koruduk. Ağır kapının kapanma sesi etrafımızda uğursuzca yankılandı.

Beni ayağa kaldırdığında yine kalçalarımın tuttu. Ancak bu sefer, dengemi sağlar sağlamaz beni bıraktı ve arkasını döndü.

Gözlerim sırtındaki dev yamaya gitti.

Motosiklet kaskı takmış bir kafatası bana bakıyordu. Arkasında gaveller çapraz kemikler oluşturuyordu, bu da onu çevreleyen kelimeleri okuduğumda anlamlıydı.

Kargaşa Mahkemesi.

Bunu aklımda tutarak küçük fuayeye baktım ama görecektik pek bir şey yoktu. Girişin karşısında geniş bir çift kapı vardı ve yan tarafta bir koridor bulunuyordu.

Sofistike alarm panelindeki numaralara basarak, "Banyo koridorun sonunda sağda," dedi. Göremediğim başka rakamlar girmeden önce bir bip sesi çıkardı ve üç kez bip sesi çıkardı. "Pencereyi birazcık kaldırırsan öyle bir alarm çalar ki, kırk mil ötedeki komşular bile duyar."

"Anladım," diye mırıldandım ve hızla uzaklaştım.

Şaşırtıcı derecede lekesiz -ama çorak- bir banyoyu kullandıktan sonra ellerimi yıkadım ve pencereye baktım.

Denemekten zarar gelmez.

Kilidi açtım ve daha özgürlüğün kokusunu alacak ya da esintiyi hissedecek kadar bile açamamıştım ki alarm çaldı, irkildim ve kulaklarımı kapatırken kapıyı çarparak düşürdüm.

İri eller belimi sardığında ve ben ayağa kalkıp bir un çuvalı gibi omzumun üzerinden atıldığımda sıçradım ve tekrar bağırdım.

Beni kapıya kadar taşıdı ve bırakmadan önce alarmı devre dışı bıraktı. Yüzünde öfke görmeyi bekliyordum ama dudakları bükülmüş, gözlerinin yanındaki deri kırışmıştı.

"Sana söylemişim," dedi.

"Yalan söyleme ihtimaline karşı denemekten zarar gelmezdi." "Ben yalan söylemem."

"Hiç mi?" Onun saçmalıklarına karşı gözümü devirerek sordum.

"Bana kışının elbise içinde şişman görünüp görünmediğini sorarsan, arkanda Goodyear Zeplini varmış gibi görünse bile sana hayır derim." Yana doğru eğildi, gözleri popomu kontrol etmek için düştü. "Ama prenses, mükemmellikten başka bir şey görmediğimi söylerken tüm gerçeği söylüyorum." Popomu görüş alanından çıkardım ama gülümseyip devam ederken hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Bunun gibi şeyler -beyaz yalanlar- bir şeydir. Ama büyük yalanlar? Ne anlamı var ki? Dağınıktırlar ve kimseye yardım etmezler."

Ellerimi kalçalarımın koyarak blöfünü gördüm. "Neden buradayım?"

"Çünkü tehlikedesin ya da tehlike *sensin*."

Blöfü görüp görmediğimden emin değildim çünkü bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bu yüzden "Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"Sonra konuşuruz."

"Belirsiz bir cevap yarı gerçektir." Sırıttı. "Yine de yalan değil."

Kendimi bir gülümsemeyle savaşıırken buldum ve kendi kışımı tekmelemek istedim. Sapık, cupcake dükkanının önünde tanıştığım sevimli bir adam değildi.

Karışım lar.

En iyi ihtimalle adam kaç ır an
biriydi. Ya en kötüsü?

Bu düşünce beni bir kova buzlu su gibi çarptı ve durumumun ne kadar vahim olabileceğini hatırlattı.

"Bana... dokunacak m ı s ın?" diye sorduğumda korku omurgamdan aşağı süz ıldı ve sesimin titremesine neden oldu.

Başını geriye attı ve dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Hiç bir kadını zorlamak zorunda kalmadım, şimdi de kalmayacağım. Sana dokunduğumda," diye ıs ırdı, "bana yalvardığın için olacak." Aniden dönerek uzaklaştı, belli ki onu takip edeceğimi varsayıyordu. "Hadi sana biraz yemek verelim" dediğinde guruldayan midem ve ben baştan çıktık.

Ama yeterince cazip değil.

Hızla hareket ederek, alarımın sağır edici sesini duymazdan gelerek kapıyı açtım. Merdivenlerden atlayarak ve koşar adımlarla inerek kapıyı açtım. Hayatım buna bağılymış gibi -çünkü bildiğim kadarıyla bağılydı- koştum.

Göğsüm yanıyor, bacaklarım ağrıyor ve kalbim göğsümden başıma kadar çarpıyordu. Ama ittim. Minibüsten kurtuldum ve kollar belime dolandığında tarlaya girmiştim. Bacaklarım hareket etmeye devam etti, önce dışarı doğru uçtu ve sonra Psycho'nun hassas bir parçasıyla bağlantı kurmayı umarak etrafta tekmeledi.

Kuvvet ikimizi de soğuk zemine düşürdü ve üzerime rüzgârımı kesecek kadar sert bir şekilde indi.

"Lanet olsun, prenses," diye küfretti, ben sırtüstü yatana ve o da üzerimde olana kadar bizi yuvarladı, ama ağırlığını bana vermedi.

"Bırakın beni!" Çığlık
attım. "Dinle-"

"Çekil üstümden." İtmeyi denedim ve bir yere varamayınca vurmaya başladım. Elleri bileklerimi sararak aşağıya doğru bastırdı ve ben de yüzüne doğru çığlık atmak için eğildim.

"Beni dinle. Seni korumaya çalışıyorum!"

"Beni kaçırıp rehin tutarak mı?" Öfke, hayal kırıklığı ve korku gözyaşları şakaklarımdan aşağı kaymadan önce gözlerimde yandı. "Olanları kimseye anlatmayacağım, söz veriyorum. Minibüse bile geri döneceğim. Sadece beni eve götür." "Lütfen, sadece eve gitmek istiyorum." diye fısıldarken sesim kesildi.

Bir an beni inceledi ve pes edeceğini sandım ama başını salladı. "Evin vuruldu, Ophelia. Güvenli değil."

"Bu ne demek-" diye başladım, bana Ophelia dediğini fark ettiğimde sözlerim kesildi. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Ehliyetiniz."

Çantam.

Keder göğsümde kara bir çukur oluşturdu ve değersiz gözyaşlarının saldırısına karşı gözlerimi kapattım.

Kaba elleri ön kollarımda yumuşakça -neredeyse şefkatle- gezindi. Acı veren bir noktaya ulaştıklarında gözlerim açıldı ve acı içinde tısladım.

Sert bir küfür mırıldandı, yüz ifadesi öfkeyle gerilmişti ama çılgınca bir şekilde bana yönelmiş gibi görünmüyordu; yumuşak dokunuşu ve pişmanlık dolu gözleri bunu göstermiyordu.

O ayağa kalkıp beni kaldırırken ikimiz de konuşmadık.

Beni eski kiliseye geri götürürken itiraz etme zahmetine girmedim. Etrafa bakmadım.

Düşünmedim bile.

Gerçekliğimin kasvetiyle zihnim kapandı.

Sapık beni bir tezgâhın üzerine koydu ve başımın üzerindeki dolabı açmak için uzandı. Büyük plastik bir kutuyu indirdi ve şaşırtıcı derecede iyi stoklanmış bir ilk yardım kitini ortaya çıkarmak için açtı.

Önce antibakteriyel havlularla, sonra da büyük bandajlarla sıyrık dirseklerim üzerinde çalışmaya başladı. Üzerlerini örttükten sonra beni tekrar yere indirdi ve arkamı döndü. Gömleğimi kaldırmaya başladığında şaşkınlığımı üzerimden attım ama antibakteriyel mendille yan tarafımdaki küçük bir çiğ noktayı temizledi ve yanığı artırdı.

Sessizliğini koruyarak elimi tuttu ve beni çekti. Elini geri çekmeye başladım ama diğer seçenek muhtemelen onun beni tutup kaldırması olduğundan, kötünün iyisini seçtim.

Kayıtsız bir ilgisizlikle, hareket ettikçe odayı taradım, sanki bir TV şovunun setini izliyormuşum gibi her şeye baktım.

Üzerinde bulunduğum tezgâh, karmaşık ağır ahşap ve çelişkili modern aletlerden oluşan devasa, endüstriyel boyutta bir mutfakta yer alıyordu. Havayı tanıdık bir koku dolduruyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordum. Bizi tüm belalı zarafetiyle sallanan bir kapıdan geçirerek büyük bir odaya soktu.

Geniş sırtı görüşümü engelliyordu ama bu beni bir çıkış aramaktan alıkoymadı. Bir zayıflık.

Bir silah.

Binanın eski bir kilise olduğuna dair ilk tahminim doğru çıkmıştı. Yüksek vitray pencereler eskilikten matlaşmış ve kaplanmıştı, sadece loş güneş ışığını içeri alıyordu ama bu odaya mistik bir hava veriyordu. İçerisi dışarısı gibi harap değildi. Yandan görebildiğim kadarıyla hâlâ bir kilisenin güzel mimarisi vardı ama düzen ve dekor gündelik ve erkeksi olacak şekilde güncellenmişti.

Diğer tarafa baktığımda, büyük dikdörtgen bir masayı geç fark ettim. Ve orada oturan adamları.

Kızarmış tavuk ve garnitürler ağzımı sulandırdı ve midemi guruldattı.

Sapık durdu ve dikkatim başka yerde olduğu için neredeyse ona çarpıyordum. İçgüdüsel olarak ellerimi uzattım ve ne yazık ki ellerim onun kot pantolonla kaplı ve fark edilir derecede kaslı poposuna indi.

Ben de aynı hızla onları kaptım ama omzunun üzerinden bakıp sırtıttı. "İlk aşamaya geçmene izin vermeden önce bana yemek ısmarlamalısın."

Aptalca sordum, "Kıçına dokunmak ilk mi? Homerun nedir?"

Sırıttı hınzırlığa dönüştü. "Göreceksin." Sonra sesini fısıltıya indirerek ekledi: "Yalvardıktan hemen sonra, hatırladın mı?"

"Keşke," diye mırıldandım nefesimin altında, ama yeterince sessiz değil.

Yüzünü bana döndü ve alçak sesle kıkırdamasına rağmen gözleri yoğun ve kapüşonluydu. "Diliyorum ve hayalini kuruyorum." Bakışları çatık kaşlarıma kaydı ama ona fantezilerini nereye sokabileceğini söylememe fırsat vermeden sırtıttı. "İstiyor musun"? Bektan konuşmalar üzerinde çalışacağız ve belki de sen farkına varmadan seni 'Senin öyle olduğunu biliyorum, ama ben neyim?

Bir yanı - aptal yanı - gülümsemek istese de kaşlarını daha da çatmıştı.

Psikopat hiç şaşırmadan hareket etti ve bir sandalye çekti. İpucunu anlamadım, bu yüzden elini omzuma koydu ve nazikçe oturmam için beni teşvik etti. Oturduğumda, karşımdaki adama -mağazadaki yakışıklı adama- bir işaret yaptı ve masanın etrafından dolaşmaya devam etti. "Bunlar Jury, Scythe, Lash, Swedish, Glitch, Hollywood ve Haze."

Şaşkınlıkla, "Ahh, güzel geleneksel, İncil'den isimler. İbranice mi?"

Karşımdaki hariç çoğu erkek kıkırdadı ya da güldü.

Yakışıklı olan Jüri.

Bakışları hâlâ arkamda duran adamdan ayrılıp beni inceledi, dudakları aşağıya doğru eğildi.

Ben sağında, Jury solunda olmak üzere masanın başına otururken Psycho'nun eli omzumu sıyırdı. Beni tanıştırma zahmetine girmede, ki bu mantıklıydı çünkü meraklı yan bakışlara ve endişeli bakışlara bakılırsa, adamlar çoktan bilgilendirilmişti.

Giydikleri deri yeleklere bakılırsa, hiçbirinin beni başkanlarının elinden kurtaracağına güvenemezdin.

Bu beni denemekten alıkoymazdı ama nefesimi de tutmuyordum.

Psycho kızarmış tavuk tabağından maşayı alır almaz, herkes içine daldı.

"Göğüs mü, kalça mı?" diye sordu. Gözlerim ona kaydı ve kıkırdayarak başını salladı. "Kirli bir aklın var prenses." Maşayı tepsiye vurdu. "Hangisini istersin?"

"Aç değilim," diye yalan söyledim.

"Hepimiz yiyoruz, bu yüzden zehirli olmadığını biliyorsun. Ve çok lezzetli, özenti gizli otlardan ya da Louisiana baharatlarından daha iyi." Tabağına bir but ve but eti bıraktı. "Ama sen şehit olmak ve açlıktan ölmek istiyorsun..."

"Güzel. Göğüs."

"Fedakarlık yapmaya istekli olduğun için mutluyum."

Yemekler masaya dağıtıldı ve Psycho, tavuk tercihim dışında, tabağıma patates püresi, Cajun mısırları, peynirli makarna, kızarmış yeşillik ve mısır ekmeğinden oluşan yığınla porsiyon dökmeden önce sormadı. Midem boş olsa bile, yiyebileceğimden daha fazlaydı.

Sıyrıklarım ve kesiklerimle ilgilendiğinde olduğu gibi, beslendiğimden emin olma biçiminde de içten gelen bir şefkat vardı. Farklı bir hayatta ve çok daha farklı bir durumda, belalı bir adamın benimle ilgilenmesinden hoşlanıyor olabilirdim.

Ama biz randevuda olan bir çift değildik.

Böylece, romantik keleklerle dolu baygın bir mide yerine, safra ve kurşunla dolu, iştahımı çalan sıkışık bir mideye sahip oldum.

Yine de kendimi yemeye zorladım. Açlık grevleri bazı durumlarda işe yarayabilir ama kaçış ve ardından on beş millik bir yürüyüş söz konusu olduğunda işe yaramıyordu; karbonhidrat almam gerekiyordu.

Herkes konuşmaya başladı. Ayrıcalıklı bilgilerden ve gelecek planlarından bahsetmeye başlamalarını beklemiyordum ama yine de herkesi dikkatlice kontrol ederken bir tür ipucu veya ipucu umuduyla dinledim.

Jury, Swedish ve Haze, Psycho beni minibüse attığında oradaydılar, bu yüzden fikir değiştirecekleri şüpheliydi.

Lash ya da Scythe -hangisi olduğunu hatırlayamadım- kızgın ve korkutucu görünüyordu, kaşlarını çatmış yemeğine bakıyordu. O kadar zayıftı ki, zeytin derisi ve çıkık kemiklerden başka bir şeyi yoktu. Alnında başlayan sivri bir yara izi, sol kaşından geçerek gözünün yanağından aşağıya doğru devam ediyor ve ancak üst dudaklarını yırttıktan sonra son buluyordu.

Bakışlarımı yakaladı ve bana hırlamasına ya da daha kötüsüne hazırlandım.

Onun yerine, yaralı ve çarpık yüzü yumuşadı ve bana sadece tatlı olarak tanımlanabilecek küçük bir gülümseme verdi.

Özellikle de gözlerimdeki korku ve yargıyı gördüğünü bildiğim için karşılık vermeye çalıştım ama ben yapamadan gözlerini kaçırdı.

İsveçli dışında, diğer tek yaşlı adam koyu kahverengi tenliydi ve pastel veya beyaz mürekkepli dövmelerin güzelden başka bir şeye benzeyebileceğini asla tahmin etmesem de, onunki belalıydı. Cesur.

Sırada Psycho'dan daha dövmeli bir adam vardı, mürekkebi tıraşlı kel kafasının bir kısmını kaplayacak kadar uzanıyordu.

Bakışlarım yanındaki sarışın adama kaydı ama onun bakışlarının çoktan üzerimde olduğunu fark ettim. Bana gamzeli bir sırıtma yaptı ve göz kırptı.

"Hollywood," diye ısırdı Psycho.

Adam omuz silkti ve yemeğini mideye indirmeye devam etti.

Adamları gizlice inceleme çabalarım gizli ya da yararlı olmadığından, dikkatimi binaya çevirdim.

Odanın uzak tarafında, kalan birkaç sıra stratejik bir şekilde dizilmişti. Devasa bir televizyon ve daha da devasa bir bar vardı. Arkasındaki duvarda sıralanan çok sayıda şişenin etiketlerini tam olarak seçemiyordum ama her türlü içkinin bulunduğunu söylemek yanlış olmazdı.

Ön duvardaki açık kapı aralığından girişi, koridorun bir kısmını ve lanet alarmı görebiliyordum.

Arka duvar diğerlerinden farklıydı; daha az eskiydi ve klasik bir şekilde tasarlanmamıştı. Kilisedeki deneyimlerim sınırlıydı ama gittiğim kiliselerde genellikle bir sahne ya da kürsü gibi bir şey olurdu. Burada öyle bir şey yoktu; sadece göremediğim bir yere açılan bir giriş yolu vardı.

Merakımı uyandırdı.

Oraya girmenin bir yolunu bulmalıyım.

Bir şey şıngırdadı ve gözlerim Psycho'ya kaydı.

"Ye." Çatalını tekrar tabağımın kenarına vurdu. "İsveçlilerin duygularını inciteceksin."

"İsveç'te yaşayanların benim yemek yememi umursadığını sanmıyorum."

"İsveçli." Çok amaçlı alet çatalını dükkândaki boz adamı işaret etmek için kullandı. "Kısaca İsveçli. O pişirdi."

Kabaca bir şey söylemek yerine ona zayıf bir gülümseme ve gerçeği söylediğim için kökleşmiş davranışlarımı ve durumun tuhaflığını suçladım. "Gerçekten çok lezzetli."

Sırıttı, göğsü gururla kabarıyordu. "Bu benim gizli tarifim, seri üretimden daha iyi. Üç gün sürüyor ama buna değer."

"Şimdiye kadar yediğim en iyi kızarmış tavuk." "O zaman kesinlikle buna değer."

Psycho'nun eli masanın altında dizime konduğunda irkildim. Yemeğine dönmeden önce onayladığını belli edercesine elimi sıktı.

Terbiyeme lanet olsun. Gitmemi talep etmeleri için gerçekten sefil ve haklı bir sürtük olmalıydım.

Huh.

Bu fikir çok değerli.

"Ne planlıyorsun prenses?" Sapık sordu. Ona ters ters baktım. "Hiçbir şey."

"Saçma sapan konuşma ve yalan söyleme konusunda kötü olduğunu bilmek güzel. İşimi kolaylaştırıyor." Bakışlarım şiddetlendi ama bir şey söylemedim çünkü bu yalan olurdu.

Ve attığı kahkaha bana bunu bildiğini söyledi.

Birkaç dakika sonra Psycho ayağa kalktı ve ben hariç herkes onu takip etti. "Bir toplantımız var. Yemeğinizi bitirin ve Haze ile takılın."

Genç minibüs şoförü bana el salladı.

"Onu toplantıdan alıkoymak istemiyorum," diye denedim. "Tek başıma iyi olacağım."

"Alarm kodunu ve anahtarları sana bırakayım mı?" "Yani, eğer yapabilirsen, bu harika olur," diye karşılık verdim.

"Kısa sürecek." Nasırlı başparmağını çenemde gezdirdi. "Beni çok fazla özlememeye çalış."

"Sanırım bu konuda güvendeyiz."

Hakarete uğramış gibi görünmüyordu. Aslında, ona her sataştığımda olduğu gibi, eğlenmiş görünüyordu, gözlerinin yanındaki deri kırışıyordu.

Başka bir zaman, başka bir hayatta, bunun gördüğüm en seksi şey olduğunu düşünürdüm.

O zaman, o hayat? Beni çok kızdırdı. "Bu değişecek," diye fısıldadı, arkasını dönerek.

Arka duvardaki girişten geçtiklerinde onu gözden kaybettim ve o alanı araştırma kararımı pekiştirdim.

Bakışlarım bebek bakıcım Haze'e kaydı.

Elini geriye doğru savrulan kahverengi saçlarında gezdirerek gülümsedi, sol yanağında derin bir çukur oluştu.

İyi birine benziyor. Belki ona hitap edebilirim?

"Hesabımı kaçırmayın," diye denedim.

Ve yeleşindeki yamaya dokunup "Adaylar asla Cumartesi toplantılarına gitmez" diye paylaştığında yine başarısız oldu.

Lanet olsun.

"Muhtemelen hâlâ bana bakıcılık yapmaktan daha önemli işlerin vardır." "Prez ne derse onu yaparım."

"Adam kaçırma dahil mi?" Sertçe sordum, dilimde acı bir hayal kırıklığı vardı.

Ve kafası tokat yemiş gibi geriye gittiğinde anında pişman oldu.

Tamam, boktan konuşmalarım ve içimdeki sürtük üzerinde çalışmalıyım.

İfadesini yumuşatan nezaket kaybolmuştu ve artık Kimya 101 dersi için endişelenmesi ve bir amigo kızla çıkması gereken bir çocuk gibi görünmüyordu. Beni bir dal gibi kırabilecek sinirli bir motorcuya benziyordu. "Eğer Prez bana bir şey yapmamı söylüyorsa, bir nedeni vardır. Yani, evet, buna adam kaçırma da dahil."

İşte bu ona çekici geliyor.

Başını bara doğru eğmeden önce birkaç sessiz dakika geçti. "Bir içki ister misin?"

Her zamankinden daha fazla.

Sert bir içki ne kadar cazip gelse de, *o kadar* aptal değildim. "Hayır, teşekkürler."

Omuz silkti, bir bira şişesi parmaklarından gevşekçe sarkarken kamburunu çıkarıp kolunu sandalyenin tepesine dayadı. "Sen bilirsin."

Çenemi elime alarak masaya yaslandım ve mekânı daha dikkatli bir gözle tekrar taradım, gözden kaçırdığım küçük ayrıntıları yakaladım. Ahşabın detaylarına oyulmuş kaba kenarlı kelimeler vardı. Yumruk büyüklüğünde bir delik

Çift kapının yanındaki duvarda. Ya adamların sıra dışı vazolara karşı bir yeteneği vardı ya da sehpanın üzerinde birkaç büyük nargile duruyordu.

Gözlerim tekrar adamların geçtiği girişe kaydđ. "Toplantđ ne hakkında?"

"Toplantđ ne hakkında?" diye sordum.

Cevap ver.

"Kulüp işi," dedi, "sen" diye ekleyerek beni şaşırtmadan önce bana beklediğim şeyi verdi.

"Ben kulüp işi miyim?"

Haze kaşlarını kaldđrdđ. "Oh evet."

Çok şey bilmiyordum ama bir şeyden emindim... Bu hiç iyi değildi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AŞKTA HER ŞEY MÜBAHTIR VE KÜLOT TORPIDOLARI YARGIÇ

"O BİR KULÜP İŞİ."

Elimi masaya vurdum. "O *benim* işim."

"Kardeşim, onu kulübe getirdin ve yaşlı kadınlar da dahil olmak üzere hiçbir kadının gitmediği bir akşam yemeğinde bizimle aynı masaya oturtun. Ve hiçbir şey için değil, ona isimlerimizi verdin." Hollywood başını kapıya doğru eğdi. "O kulüp işi."

Elimi yumruk yapıp arkama yaslandım çünkü lanet olsun, haklıydı.

Sessizliğimi olduğu gibi kabul ederek -onun görüşünü onaylayarak- devam etti. "Hatalı olduğunu söylemiyorum. Hiçbirimiz bunu tartışmıyoruz. İşler bu kadar çığırından çıkmışken dikkatli olmalıyız. Sadece aynı fikirde olmamız gerekiyor."

"Eğer bir şeyler patlarsa, bu sadece ve sadece benim üzerime kalır. Başka kimse bu işin içine sürüklenmeyecek. Dair şimdiye kadar inmiş olmalıydı ve doğruca Ophelia'nın yerine gidiyor. Nox da işin içinde. İkisi birlikte onun bile bilmediği şeyleri öğrenecekler."

"Peki ya Nash'in kızıysa?" Lash sordu.

Jury, ona daha önce verdiğim cevabı kullanarak, "O köprüyü oraya vardığımızda geçeceğiz," dedi.

Kardeşim -sadece seçimle değil, kan bağı olan- aklımı kaçırdığımı düşünmüş olabilir, ama zorlandığımda arkamı kolladı.

Her zaman vardı.

Her zaman.

"Evi ne kadar kötü vuruldu?" İsveçliler sadece bizim için değil, onun için de gerçekten endişelenerek sordular.

Adam tavuğuyla ilgili iltifatlara bayılıyor.

"Kötü," diye zorladım dişlerimi sıkarak.

"Eşyalarının çoğu mahvolmuş," diye genişletti Jury. "Bir mesaj bırakmış ve bunu yazmak için iç çamaşırını kullanmış."

Masayı yumruklamadan önce konuyu değiştirdim. "Gelecek hafta Tennessee'ye planlamamız gereken bir sefer var. Her şey yerli yerinde mi? Geriye ne kaldı?"

ne yapacaksın?"

Glitch tabletini çevirdi ve rotayı, programı ve ondan başka kimsenin önceden düşünemeyeceği diğer şeyleri gözden geçirmeye başladı. Arada bir adamlardan biri bana doğru bakıyordu -muhtemelen ne kadar aklımı kaçırdığımı ölçmeye çalışıyordu- ama çenelerini kapalı tutuyorlardı.

Tanrı'ya şükür, çünkü başımın olması gereken yerde olmadığını inkâr edemezdim.

Diğer odada sinirli bir prensesle birlikteydi.

"Herkes gidiyor mu?"

Döndüğümde Ophelia'nın omzumun üzerinden bakmak için parmak uçlarında durduğunu ve ellerinin tişörtüyle oynadığını gördüm.

"Evet," diye onayladım motorların gürültüsü arasında. "Toplantı tamamlandı."

Ve yeterince uzun sürdü.

Bu işi bir saatten kısa bir sürede bitirmeyi umuyordum ama değişiklikler, tartışmalar ve sonunda Ophelia hakkında konuşmaya dönmemiz derken neredeyse iki saate uzadı.

Kapıyı kapattım ve o da birkaç adım geri attı. Büyük adımlar.

Çenemi sıktım ama istesem de mesafeyi kapatmak için hareket etmedim. "Yalvarana kadar sana dokunmayacağımı söylemişim prenses. Ve seni asla incitmeyeceğim."

Bakışları benimkilere kaydı ve ağzını açtıktan sonra kapattı. Uzun bir süre sonra, "Burası sizin çetenin kulüp binası mı?" diye sordu.

Çete mi?

Kahretsin, çok tatlı.

Başımı salladım. "Öyle."

"Değil mi Orada sözde için olmak diğer motorcular ve partilerve... her şey?"

"Her şey mi?"

"Bilirsin işte. Kavga etmek, içmek ve ..." Ellerini uzattı. "Her şeyi."

Sözleri beni eğlendirdiği kadar sinirlendirdi de. "Biraz da kulüp fahişesi, sakso ve silah alayım mı?"

Kollarını kavuşturdu ve ters ters baktı. "Kulüpte... kadın var mı?" Bingo.

Gri gözlerindeki o kıskançlık parıltısı - saklanmamış ve dürüst, benim hissettiklerimi onun da hissettiğine dair bir güvenceydi.

Pisliğin teki olduğum için zorlamadan duramadım. "Evet, kulüpte kadınlar vardı."

"Yani kulüp..." diye durakladı ve hemen ardından "fahişeler" diye mırıldandı. "Ne kulübü?"

"Fahişeler!" Yüzü parladı ve daha sert baktı. "Ve bu aşağılayıcı bir terim. Cinselliklerinden zevk aldıkları için aferin onlara, yargıladığın için de sana yazıklar olsun."

"Yargılayan ben değilim. Televizyonda gördüklerine dayanarak beni suçluyorsun."

Ophelia'nın dolgun dudakları seksi bir surat ifadesiyle aşağı doğru kıvrıldı. Sessiz bir anın ardından omuzlarını geriye itti, gözlerindeki kıskançlığın yerini bir meydan okuma almıştı. "Senin beni *kaçırmanla* tanıştığımızı düşünürsek, sanırım yargımda haklıyım."

"Haklısın." Aramızdaki mesafeyi kapattım ve neredeyse birbirimize degecekken durdum. "Partiler olur ve gürültülü olabilir, ama nadiren şiddete dönüşürler çünkü biz kardeşiz ve bu birbirimizin arkasını kollamak anlamına gelir, birbirimizi bıçaklamak değil. Yaşlı kadınlar, kız arkadaşlar, flörtler, tek gecelik ilişkiler ve evet, motorcu tavanlar var ama isimsiz kadınları kötü bir el çırpma vakası gibi elden ele dolaştırmıyoruz."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Ah. Özür dilerim."

"Özrün kabul edildi."

"Burası beni kaçırdığın için özür dileyeceğin kısım" diye dürtmeden önce beklentiyle bana baktı.

"Öyle mi?"

Ciddiyetle başını salladı. "Evet, sonra da bana eve gidebileceğimi söylüyorsun." "Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Denemeye değerdi." Gevşemesine izin verdiğini fark etmiş gibi görünerek gerildi ve bir adım uzaklaştı. "Beni bırakman ne kadar sürer?"

Ta ki... asla.

Omuz silktim. "Ne bulacağımıza bağlı."

Hayal kırıklığıyla homurdandı. "Ne yaptığımı düşünüyorsun? Ve neden? Aynı anda aynı yerde olduğumuz için mi? Senin seksi olduğunu *düşündüğüm* için mi?"

"Bir orospu çocuğunun içeriye girmek için seksi bir hatun gönderdiği ilk sefer olmazdı."

Gözlerini kocaman açarak başını yavaşça, sersemlemiş bir şekilde salladı. "Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ne orospu çocuğu?"

"Eğer aradığınız bilgi buysa, bildiklerimi size söylemem biraz aptallık olur."

"Peki. Bana söyleme," diye tersledi.

Öfkesi karşısında, ellerimi beline dolamak için yaklaşmaktan kendimi alamadım. Parmaklarım neredeyse birbirine değecekti, bu da bana tavırları büyük olsa da kendisinin öyle *olmadığını* bir kez daha hatırlattı.

Onu bir an bile hafife alırsam aptallık etmiş olurum.

Temasım karşısında irkilmeyince çok şaşırdım. Duraklamadı, yumuşamadı ya da daha olası bir seçenek olarak sikimi koparmadı.

Ellerimin üzerinde olduğunu fark etmedi bile.

Yaralı lanet kalbim.

Gülümsememi bastırarak bunu olumlu bir şey olarak kabul etmeye karar verdim. Dokunuşumdan zaten rahatsa, bunu çok daha sık yapabileceğim anlamına geliyordu.

"Neyle suçlandığımı bilmiyorsam kendimi nasıl savunabilirim?" Ophelia kollarını açarken inatla gözlerime bakmak için başını geriye eğdi. "Ve eğer her kim için gizli bir casussam, burada ne kadar uzun kalırsam, casusluk yapmak için o kadar çok şansım olur."

"Casusluk şeyleri mi?"

"Kablolar ve böcekler ve... Bilmiyorum. Bir şeyler çalmak mı?" Kahretsin, beni öldürüyordu.

Eğer dizinin taşaklarına çarpacağını düşünmeseydim, onu kendime çeker ve öperdim. Tadına bakardım. Onu hissederdim.

Ama kaydettiğim azıcık ilerlemeyi de kaybetmek istemedim.

Ve o kaçtığında lanet olası tarlada kıcımlı çekıştirmek istemediğimden emindim.

"Çalacak bir şey yok prenses. Böcek saklamak için de pek fazla yer yok." Ellerimi yanlarına doğru kaydardım. "Yine de dinleme cihazı takıp takmadığınızı kontrol etmekten mutluluk duyarım."

Bakışları kollarıma kaydı, sonra tekrar kollarımı kavradı. Beni itmesini bekledim ama gülümseyerek kollarımı tutmakla yetindi.

Seksi olduğu kadar mutlu bir gülümseme değildi.

Prensesimin içinde kötü bir cadı var.

"Ve eğer bana bir daha dokunursan, tırnaklarını pençe gibi geçirerek," diye başladı, "tam ve kapsamlı bir arama yapmaktan mutluluk duyacağım."

Pençe gibi kavrayışını bırakıp beni tek bir güçlü hareketle iterek kollarını kavuşturdu.

Ve elleri benimkilerin olduğu yeri kapattı.

"Eğer gitmeme izin vermeyecekseniz, uyuyabileceğim bir yer var mı? Rehine olmak bir kızı yıpratır."

"Hadi gel." Onu ön tarafa götürdüm, tekrar bir performans denemeye karar verirse diye kapıyı kapattım. Burnu havada ve mecazi tacı dik bir şekilde yürürken ne kapıya ne de bana baktı.

Takip ettim, yatak odamın önünde durdum.

Ancak koridorun sonuna yaklaştığında adımları yavaşladı, omuzları düştü ve sessizce, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Şifreyi anahtarsız girişe girdim ve kapımı açıp kenara çekildim.

Ophelia arkasını döndü ve parmağını yüzüme sokmak için önümde durdu. "Kapa çeneni."

Ellerimi avuç içlerim dışa bakacak şekilde kaldırarak sırtışıma gizleyemedim. "Ben bir şey söylemedim."

"Ama bunu düşünüyordun. Kes şunu."

Odaya girmeye devam etti, ben de peşinden gittim ama aniden durunca neredeyse ona çarpıyordum.

Kendimi tuttuğum için aletim itiraz etti. Yine tarladaki gibi altımda olması fikri hoşuma gitmişti ama çok daha farklı bir şekilde çılgılık atması.

"O benim çantam." Arkasını dönerek yatağın üzerindeki spor çantasını işaret etti. "Neden benim çantam sende?"

"Evinden bir şeyler aşırıdım. Kedin var mı?" Artık olmadığını söylemek zorunda kalacağımdan endişelenerek sordum.

"Hayır, iş yerimin yakınlarında beslediğim sokak hayvanları var."

Bu beni neden şaşırtmıyor?

Başını eğdi. "Gerçekten benim daireme mi gittin?"

"Söyledim ya, yalan söylemem."

"Hayır, ama adam kaçırıp bağıkalarının evine giriyorsunuz, o yüzden size inanmakta tereddüt ediyorsam kusura bakmayın." Ophelia birkaç adım atarak yerdeki iç çamaşırı mağazasından gelen çantalara baktı. "Tamam, bunların karın ve/veya kız arkadaşın için hediyeler olduğunu varsayacağım çünkü aksi takdirde bu gece minibüste kalma riskini göze alacağım."

"Van gitti."

"Orman o zaman."

"Bunlar senin için. Daha sonra açıklayacağım ama güven bana, bunu isteyeceksin."

Omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve o an içimi kemirmeye yetti. Çünkü ya çok iyi bir oyuncuydu ya da etrafta dönen saçmalıklara masumca kapılmıştı.

Ağzımı açtım, ona her şeyi anlatmaya hazırdım. Her lanet şeyi. Büyük gri gözlerinde yüzen korkudan kurtulmak için ne gerekiyorsa yaptı.

Ben söyleyemeden cep telefonum çaldı.

Telefonumu çıkarırken "Bunların hiçbirini giymiyorum," dedi.

"Kıyafetlerinin altına hiçbir şey giymeden ya da kıyafetsiz dolaşmak istiyorsan bana uyar." Durakladım ve ekledim, "Ama sadece sen ve ben olduğumuzda."

Telefonumun kilidini açmaya odaklandığım için neredeyse onun geri çekilip çantalardan birini tekmelemesini kaçıırıyordum.

Ama ben gördüm ve başımı kaldırmadan kenara çekilip kurtulmayı başardım.

"Bana kıyafetlerimi aldın, geri dönüp bana kendi lanet iç çamaşırlarımı alabilirsin! Her şey çok boktan ama bu durum işi tüyler ürpertici bir boyuta taşıyor."

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü," diye mırıldandım dikkatim dağılmış bir şekilde metni okurken. "Bu bir cevap değil."

Bir parmağımı kaldırdım.

Ve bana nereye sokabileceğimi söyledi.

Dair: Evet, onun evi hakkında şaka yapmıyormuşsun.

Dair: Ayrıca arabasındaki loto biletlerinden sadece bir dolar çıktı. Bende kalsın.

Hala onun dairesinde misin?

Dair: Evet, neden?

Seni görüntülü arayacağım. Ne dediğine dikkat et çünkü o

Be

n. **Dair:** Gus-Protokolü. Anladım.

Gus-Protokolü Nox'un **k u r a l ı y d ı**, ne kadar acil olursa olsun, Karısından uzaklaşana kadar hiçbir şey konuşulmayacaktı.

Acaba Mayhem'de bir Ophelia-Clause olacak mı?

Görüntülü aramayı başlatmak için düğmeye bastım.

"Bu bir cevap değil," diye tısladı. **B u** sefer çantayı tekmelediğini fark etmedim. Ta ki kafama çarpana kadar; tam da telefon bağlanırken.

"Orada bir torpido saldırısı altında mısınız?" Dair kıkırdarak sordu. Kahkahası arttı ve omzuna dokundu. "Küçük bir şey buldum."

Uzanıp bir çift dantel külot aldım ve diğerlerinin bir yığın halinde döküldüğü yere bıraktım.

"Kim o?" Ophelia kısa bir süre durmadan önce koşarak yanına geldi. "Benim yanımdayken onu aradıysan yardım için bağırmanın bir anlamı yok herhalde, ha?"

"Üzgünüm, prenses."

"Hayır, değilsin. Bu bir *yalandı*."

"Beyaz yalan."

Öfkelendi. "Belki senin için."

Cep telefonumu uzatarak, yanımda durması ve ekranı görebilmesi için yer değiştirdim. "Dair, ben Ophelia. O, ben Dair."

"Bana O deme." Bizi gösteren küçük karede, kendini tutup dramatik bir şekilde kaşlarını çatmadan önce gülümsemeye başladığını görebiliyordum.

Sempatiyle çalış. Akıllıca.

Belki de düşündüğümden daha iyi bir oyuncudur.

Birkaç kez burnunu çektikten sonra Dair'a "Beni *kaçırdı*" dedi.

Dair gülümsedi ve omuz silkti. "Bunun için üzgünüm, genç kız. Aşkta ve savaşta her şey mübahdır, değil mi?" Gözlerini bana dikti. "Sizi ve Nox'u takip etmeliyim, sizi şanslı piçler. Amerika'daki yetenek..." Kısık bir ıslık çaldı. "Sanırım taşınmam gerekebilir."

Çılgınsal olarak kolum Ophelia'ya dolandı ve kalçasını kavrayarak vücudunu kendime doğru kıvırdım. "Dair," diye ısrarak uyardım.

"Bir sakal tak, ağzına bir puro sok ve işte sana Nox: ABD baskısı."

Kolumu pençelemesini ya da taşaklarımı tehdit etmesini bekliyordum ama karşı koymadı. Tepki vermemesi anlamlıydı çünkü dikkati benim üzerimde değildi.

Ekranın arka planındaydı.

"Benim dairemdesin," diye nefes aldığı anda sesi şok olmuştu. "Evin çok güzelmiş," dedi Dair.

"*Vardı?*"

Onay için bana baktı. Ben de

"Göster ona." diyerek izin verdim.

Manzara, yıkılmış oturma odasına bakana kadar sarsıldı ve döndü.

Anlaması biraz zaman almış olmalıydı ama Ophelia'nın gecikmeli soluğunun ardından, soluk soluğa bir soru ve suçlama furyası başladı. "Ne oldu? Bunu sen yaptın. Neden yaptın? Ben zaten buradayım. Yalan söyleyip yok edildiğini söyleyebilirdin. Yapamam... O eşyaların bazılarının yeri doldurulamaz. Asla geri alamam. Bunu neden yaptın?"

Dair kamerayı tekrar ona çevirerek, "Yapmadı, genç kız," dedi ama kadın dinlemiyordu.

"Bunu neden yaptığınızı anlamıyorum. Benim *evim*. Ben sana ne yaptım ki?"

Bana bakması için kalçasını sıktım. "Jury ve ben oraya vardık vurulduktan *sonra*."

"Bu hiç mantıklı değil. Çalınmaya değer bir şeyim yok." Neden aradığıma dönersek, Dair'a "Yatağın üzerindeki çantayı göster." dedim. Tereddüt etti.

"Burada ona aldığım şeylerle kıcımlı tekmelemeye çalışıyor çünkü benim sapık olduğumu düşünüyor. Eski eşyalarını öğrenecek, dantelle gözümü çıkarmadan ya da tangayla beni boğmadan *önce* olmasını tercih ederim."

"Sadece bir kızın sana iç çamaşırlarını fırlatmasından şikayet edersin." Adam koridorda yürürken kamera titriyordu. Odağını kadının yatağındaki çantaya çevirirken konuşmadı.

Ophelia başını eğip bana bakarak, "Kafam karıştı," diye fısıldadı. "Madem iç çamaşırlarımı paketledin, neden bu her neyse onun yerine onu getirmedi?"

Cevap verdiğimde tüm dikkatimi ona vermek istediğimden, "Nox'tan haber var mı?" diye sormak için bir anlığına onu görmezden geldim.

"Henüz değil. Önce ziyaretle, sonra da başka bir şekilde meşgul olduğunu düşünüyoruz."

İyi bir tahmindir.

"Bir şey öğrenir öğrenmez beni ara."

Telefonu çevirmeye başladı ama sonunda yatağa düşürdü. Telefonu eline aldığı anda, lanet olası kamera yatağının üzerine bıraktıkları dandik plastik ikameye doğrultulmuştu.

Ophelia daha yakına eğildi. "Bu benim..." Sözleri kesildi ve bana baktı, gri gözleri öfke ve yıkımla doluydu.

Hançerler ve kırılmalık.

Eğer bu bir oyunsa.

Umurumda olmayabilir.

Telefon görüşmesini sonlandırırken ona, "Oraya vardığımızda iç çamaşırın yatağın üzerindeydi ve üzerinde plastik bir ünlem *işaretiyle Boo* yazıyordu" dedim.

Ophelia titreyen elini karın kaslarıma koydu ve "Sen değil miydin?" diye fısıldadı.

Titrerken ona daha sıkı sarıldım, başımı salladım ve "Sana asla yalan söylemeyeceğim" diye fısıldadım.

"Yani beni bir marketin otoparkından kaçırdığın gün başka birinin evimi dağıtıp iç çamaşırlarımı ve... diğer eşyalarımı karıştırdığını mı söylüyorsun?"

Başımı salladım.

Gözlerini indirdi ve uzun, sessiz dakikalar boyunca yatağa baktı.

"Pekala," dedi sonunda, sesi çatlayarak, "bugün benim günüm *değil*."

Ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

GÜZELLİK GURUSU VE PSİKOPAT

OPHELIA

BİR GÜN OLMUŞTU. Aslında, bir güne sıkıştırılmış altı yıl olmuştu.

Aslına bakarsanız, yılların içine sıkıştırılmış ömürler tek bir güne sıkıştırılmıştı. Çünkü kaçırılmak herkesin başına gelen bir şey değildi. Evlerinin yıkılması da öyle. Bu, kötü şans ölçeğinde, bir tür rekora gittiğim anlamına geliyordu.

Aynı lanet günde iki nadir, olasılıksız olay.

Kahretsin.

Ağlamaktan nefret ederdim.

Yani kimsenin ağlamaktan *hoşlanmadığından* emindim ama ben bundan ayrıca nefret ederdim. Çok sık olmazdı.

Aşk hikayesi ne kadar güzel olursa olsun.

Ölüm ne kadar trajik olursa olsun.

Her bir akorun kalbimin tellerini koparmak için orkestra edildiği, kabaran ve yavaşlayan müzikle birlikte örülen sözler ne kadar dokunaklıydı.

Bir filmin sadık evcil hayvanının üzücü ve kaçınılmaz ölümü bile beni boğabilirdi ama çok az gözyaşı döküldü.

Bunun tek istisnası elbette *UP* filminin başlangıcıydı. Bir de *Oyuncak Hikayesi 3*'teki fırın sahnesi.

Etkilenmemiş olanlardan uzaklaşmak için birinin damarlarında buzlu su olması gerekir.

Her iki filmi de izleme alışkanlığım olmadığı için gözyaşlarım birikme eğilimindeydi. Ve bir kez baraj yıkıldı mı, çirkinleşirdi.

Ug-ly.

Gözyaşlarım korktuğum için değildi, gerçi korkuyordum da...

Bir bakıma.

Psycho'dan korkmamak için aptal olmak gerekirdi ama korkuyu iliklerime kadar hissetmiyordum. Aslında tam tersi oldu. Neredeyse kendimi onun yanında güvende hissediyordum. Ama bahse girerim Ted Bundy'nin kurbanları da cinayet olayına kadar aynı şekilde hissetmişlerdir, bu yüzden içgüdülerim ve sezgilerim kırmızı alarmda olmasa bile, bir ömür boyu filmler ve seri katil özel programları beni akıllı tuttu.

Gözyaşlarım evim içindi. Kaybolan her şey için. Eskiden evim olan güzellikler için. Asla yerine konulamayacak duygusal şeyler için.

Kalbimi ve duygularımın barajını kıran şey buydu. Psycho'nun sesi sempatikti, "O?" diye fısıldadı.

Bana cehennemi yaşattığı için burnumu gömleğine üflemediğim için şanslı.

Derin nefes alarak gözyaşlarımın hücumunu yavaşlatmaya çalıştım çünkü bastırılmış ağlama krizlerinin ardından gelen büyük baş ağrısını istemiyordum.

Ben güçlüyüm, bunu atlatacağım. Sakinleşmem gerek. Şu ana odaklanmalıyım. Gerisi boş.

Bu kadarı yeterli oldu. Başladıkları gibi hızla, gözyaşlarım durmadan önce yavaşladı.

Ben kaçardım.

Evimi temizler, yapabildiklerimi yerine koyar ve kaybettiklerimin yasını tutardım.

Ben de yoluma devam ederdim.

Yüzümü sildim, içimde çok fazla mücadele vardı ama bedenim bitkin düşmüştü. O gün kaç hayat yaşamış olursam olayım, beni bir anda yakalamıştı ve dinlenmem gerekiyordu. Bir kaçış fırsatı doğarsa ve ben hareket edemeyecek kadar yorgun olursam işe yaramazdım.

"Yatağa gitmek istiyorum," dedim.

Psycho'nun kalçamdaki eli sıkılaştı ve bir kolunu belime doladığını fark ettim. Aynı zamanda kendi elimin de onun tişörtünü karın kaslarından kavradığını fark ettim.

"İyi misin?" Başını salladı. "Bu çok aptalca bir soru, biliyorum ama ağlıyordun ve sonra kapatma düğmesine bastın."

"Sen... sen ne yaptığını biliyorsun. Ve mükemmel bir şekilde düzenlediğim muhteşem dairem mahvoldu. Eskisi gibi tamir edebilsem bile, ki *edemem*, yine de taşınmam gerekecek. Sen girdin. Başka kim girdiyse. Kendimi asla güvende hissedemeyeceğim ve bir daha asla evim gibi hissetmeyeceğim. Hem mahremiyetim hem de güvenliğim yok edildi. Hayır, dışarı çıkarıldılar, dövüldüler, parçalandılar, yakıldılar, sonra külleri dünyanın uzak köşelerine yayılmadan önce tekrar yakılmak üzere toplandı."

"Kahretsin prenses, işkence fikirlerine ihtiyacım olduğunda sana gelmem gerektiğini hatırlat bana." *Eğer değil de ne zaman dediğini aklımın bir köşesine iterek sorusuna cevap vermek için başımı öne eğdim.* "Yani, hayır, iyi değilim. Ama bu sadece

ve ben bunu çözeceğim. Ağlamak sadece başımı ağrıtacak ve bununla uğraşamayacak kadar yorgunum. O yüzden, dediğim gibi, yatmak istiyorum."

Yavaşça başını sallayıp beni tutmayı bırakmadan önce gözlerimi tuttu. Ben de aynısını gömleğini ölümüne kavrayarak yaptım ve uzaklaştım.

"Kilit devre dışı bırakıldı. Banyonun nerede olduğunu hatırlıyor musun?" Başımı salladım ve kapıya doğru yöneldim.

"O."

Omzumun üzerinden ona ters ters baktım. "Bana öyle deme."

"Sabununu falan almadım çünkü çoğu atılmıştı. Olmayanları da," diye ters ters baktı, "saklamak isteyeceğini sanmıyorum." *Büyük* bir çanta aldı ve bana doğru itti. "Bunlardan herhangi birini kullanıp kullanmadığını bilmiyorum ama dükkândaki hatun beni oradan oraya sürüklerken çok eğlendi."

Arkamı tam olarak döndüğümde, her güzellik gurusunun hayalindeki hediye gibi, karmaşık kabartmalı logosu, saten siyah kurdeleleri ve ışıltılı pembe kağıt mendiliyle süslü kağıt torbayı almadım.

Çantayı salladı ve bakışlarım çantadan ona kaydı.

Güzellik ürünlerini seven bir kadındım. Sadece yüksek kaliteli alışveriş yapmazdım ve genellikle en sevdiğim pahalı ürünlerin kopyalarını bulmak için Instagram hikayelerini ve YouTube'u araştırırdım. Ancak arada bir, uzun bir haftanın ya da fazla mesainin ardından kendimi şımartırdım.

Yüz

maskeleri.

Saç

maskeleri.

Serumlar.

Temizleyiciler.

Banyo bombaları, baloncuklar, yağlar.

En yeni paletler, primerler, maskaralar ya da sıcak, eğlenceli ve talep gören başka ne varsa.

Ancak kişisel bakımla ilgili her şeyi seven bir kadın olarak bile, karmaşık kabartmalı logosu, saten siyah kurdeleleri ve ışıltılı pembe kağıt mendiliyle süslü püslü çantaların bulunduğu mağazaya hiç girmemiştim.

Çünkü web sitelerine bir göz attığımda, oradan alışveriş yapmak için çok fazla mesai yapmam gerektiğini ve o zaman bile muhtemelen bir seferde yalnızca bir şeyi karşılayabileceğimi doğrulamıştı. Şansım yaver giderse, bu şimdiye kadar denediğim en iyi şey olacaktı ve sevdiğim bir ürünü bulup düzenli olarak alamayacağımı bilmekten daha kötü bir şey olamazdı.

Bu yüzden o çantayı gerçekten istiyordum. Noel'deki bir çocuk gibi içine dalıp hazine üstüne hazine çıkarmak istedim.

Ama yapmadım. *Yapamadım.*

Psycho'dan bir şey kabul etmek delilikti. O bir yabancıydı. Beni esir alan kişi.

Seksi ve çekici bir pakete sarılmış bir tehlikeydi.

Ve bu en kötüsüydü. Bu yüzden, ne yapacağını bilmeyen liseli kızlar kötü çocuklara aşık oluyordu.

Ve neden daha iyi bilen kadınların yine de düştüğünü.

Benim hayatım *Güzel ve Çirkin* değildi. Tutsaklığım sırasında yaptığı birkaç düşünceli hareket yüzünden Stockholm Sendromu geçirip onun iyi bir adam olduğunu düşünecek değildim.

"Ben iyiyim," diye zorla söyledim ve el sabunuyla elimden geldiğince temizlenmek için hızla banyoya doğru yürüdüm.

En azından köpüren pompalı türden. Herkes bunun en iyisi olduğunu ve oldukça hafif olduğunu bilir.

Odaya döndüğümde zihnim yorgunluktan yavaşlamaya başlamıştı bile. Ancak kapıya ulaştığımda, yuvarlak bir kış üzerinde kayan bir çift dar boxer'ı izlediğimde tekmelendi ve aşırı hıza başladı.

"Kahretsin. Özür dilerim." Hızla döndüm, neredeyse kapının pervazına çarpacakken bastırılmış bir çığlık attım.

"Biz iyiyiz," dedi, ses tonuna eğlence dolmuştu.

Onun güvencelerine rağmen, arkamı dönmeden önce gözlerimi kapattım. "Neden iç çamaşırınla duruyorsun?"

"Genelde çıplak uyurum. Bunu sorun edeceğini düşünmemiştim." "Henüz" diye alaycı bir ifade eklemeyen önce kısa bir ara verdi.

"Giydiklerinin nesi vardı?" "Hiç giyme."

Bir önceki cevabı kafama dank edene kadar beynim durdu ve ne söyleyeceğini bildiğim halde gözlerimi açıp "Nasıl uyuduğun neden umurunda olsun ki?" diye sordum.

"Seni yalnız bırakmayacağım."

"Umarım koridorda, kilitli kapının dışında rahatça uyuyabiliyorsundur çünkü benimle uyumayacaksın."

Dudakları hınzır, ukala bir sırıtişla bir tarafa kıvrıldı. "Beni şimdiden yatakta düşünmene sevindim ama sözü ben alayım dedim."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama tereddüt ettim. Kilidi nasıl açacağımı bilmediğimi ve şifrenin onda olduğunu düşünürsek, ben uyurken içeri girebilirdi.

Daha da önemlisi, yalnız kalmak istemiyordum. Her garip gıcırta ve gölge, evimi dağıtan kişinin beni bulup bulmadığını merak ederek kalp krizi geçirmeme neden olabilirdi.

En azından Psycho oradayken, beni koruma şansı vardı. Ya da önce onun peşine düşerlerdi, bana kaçmak için zaman verirlerdi. Her iki şekilde de.

Ağzımı kapatarak isteksizce başımı salladım. "Peki. Ama yatağa dokunursan, seni çantalarından biriyle döverim."

"Şiddet eğilimini çoktan anladım, o yüzden söz veriyorum."

Gözlerimi devirdim, ama bunu biraz belalı biri gibi hissederek yaptım.

Sapık dolaptan bir yastık ve battaniye aldı. Nedenini bilmiyordum ama düşmanlarının kafataslarını ya da boş içki şişelerini *değil de fazladan* yatak takımlarını koyması beni şaşırtmıştı.

Yüz ifadem bunu göstermiş olmalı ki kaşlarını kaldırdı ve "Kirli, kabuklu çarşaflarda yattığımı ve yastık olarak kül blokları kullandığımı mı sandın?" diye sordu.

"Hayır" dedim
ama... Evet. Sayılır.

"Ben bir erkeğim, bu yüzden hiçbir şeyim eşleşmiyor, ama bu yedeklerim olmadığı anlamına gelmiyor. İsveçli yaşlı kadın pahalı ve lüks bir temizlik şirketi işletiyor. O ve onun için çalışan birkaç tavşan haftada bir geliyor. Ayrıca, sıkıştığımda çamaşır yıkayabilirim. Ütü yapamam ama buna da gerek yok."

Neyden şüphelendiğimi bile söylemeyen biri için, diğer ayrıntılar konusunda şaşırtıcı derecede açık sözlüydü.

Ne kadar saçma olursa olsun midemi bulandıranlar da dahil. "Tavşancıklar mı? Onlara gavel demen gerekmiyor mu?"

"Gavels?"

Ses tonumu nötr tutmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, açık bir keskinlik duyabiliyordum. "Onları sevişmek için kullandığın için mi?"

Psycho'nun gözleri kısıldı ve daha önce otoparkta olduğu gibi gülümsemesi uğursuz bir şeye dönüştü. "Kıskançlığın beni sertleştirdiği için şanslısın prenses. Bana hakaret ederek paçayı kurtaran çok az insan var ve senin tek yaptığın bu gibi görünüyor."

Korkunun omurgamdan aşağı kaymasını bekledim, ama bir denizanasının içgüdülerine sahip olduğumu kanıtlayarak, asla gelmedi.

Lanet olsun, daha akıllı olmalıyım ve bu da ağzıma dikkat etmekle başlar.

Kelimenin tam anlamıyla alt dudağımı ısırمام gerekebilirdi ama ukalaca cevabımı kendime sakladım.

Ve o kadar çılgındı ki onu doğru okumamın imkanı yoktu, Psycho hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Sessiz bakışmalarımıza daha fazla dayanamayınca başımı çantalara doğru eğdim. "Pijama mı?"

Eğilip bir çantayı karıştırdıktan sonra bir bohça çıkardı ve bana uzattı. "İşin bitince seslen."

Kapı kapanır kapanmaz aceleyle pencereyi kontrol ettim; kilitliydi, ayrıca bir güvenlik sensörü de vardı, belli etmemeye çalışıyordu. Çekmecelerde bir silah aradım ama hiçbir şey yoktu. MacGyver'la mermi haline getirebileceğim bir lastik bant, kalem ve ataç bile yoktu.

Zamanımın azaldığını bildiğimden kıyafetlerimi hızla çıkardım ve bana verdiği gri sütyen, yumuşak pembe tişört ve gri çiçekli joggers'ı giydim.

Kıyafeti bu kadar sevmem beni çok kızdırdı. Mükemmel ölçülerdeydi ve inanılmaz rahattı ama yine de *güzeldi*.

"Giyindim," diye seslendim, kapıya vurulmamak için bir adım geri çekilerek.

Ama açılmadı.

Belki fikrini değiştirmiştir.

Yatağa doğru ilerleyerek, Psycho'nun kenarda bıraktığı güzellik mağazası çantasını aldım. Beni cezbeden diğer şeylerle birlikte onu da kenara atmaya niyetlenmişim ama ellerim temas eder etmez özdenetimim merakımın önüne geçti.

Aslında artık aynı araçta bile değillerdi.

Kâğıdı dikkatlice kenara ittim ve satıcı kadının şehre ineceği konusunda şaka yapmadığını gördüm. Şampuan, saç kremi, göz farı ve zaten yüksek bakım gerektiren rutinimin içerdiğinden daha fazla cilt bakım ürünü vardı.

Ve bu sadece ilk bakışta görebildiğim şeydi.

Bir şişe K-Beauty temizleyici çıkardım ve duygusal olarak bağlanmak istemediğim için hemen yere bıraktım.

Markasını bilmediğim şampuanı elime alıp çevirdiğimde bir sürü sihirli şey yaptığını iddia ettiğini gördüm.

Fiyat etiketini hayal bile edemiyorum. Hiç ama hiç denemedim. Bir kere bile. Tamam, belki bir kez.

Tam yerine koymak üzereydim ki bloke ettiği fondöten ve kapatıcıyı gördüm. Her ikisi de her zamanki rengimin bir tonundaydı, bu da ne kadar çok seçenek olduğu düşünüldüğünde etkileyiciydi. Göz gezdirdiğimde allıkların ve rujların da doğru renk ailesinde olduğunu gördüm. Dikdörtgen şeklindeki iri paleti açtığımda, mıknaatıslarla tutturulmuş kendi seçtiğin göz farı kaplarıyla doluydu.

Ve uzun eğitim araştırmamdan, tüm renklerin gri gözlerle tamamlayıcı olduğunu biliyordum.

Satıcı kadın ayrıntıları seçmiş olabilir, ama ona bir yön vermiş olmalı.

Kısa etkileşimimizde tüm bu ayrıntıları nasıl fark etti?

Son çıktığım adam -yedi ay boyunca- bana göz rengimi bile söyleyememişti. Cehennemden gelen oyun gecesinde, *Yeni Evli Oyunu*'nun kolay bir versiyonunu oynarken bombaladığında ortaya çıkmıştı. Ben onun tüm cevaplarını tuttururken, o tek bir doğru cevap bile verememişti. Utanç içinde ve biraz da çakırkeyif bir halde onunla yüzleştim, en basit soruları hızlıca sordum ama benim hakkımda *hiçbir şey* bilmediğini fark ettim.

Doğum günüm değil.

En sevdiğim yemek değil.

En sevdiğim film, müzik ya da hobi değil.

Gözlerimi kapatıp ne renk olduklarını sorduğumda, sonunda koyu kahverengi olduklarını söylemeden önce öfkeyle bağırmaya çalışmıştı.

Mavi rengi kabul ederdim, çünkü onun bir tonunu takarsam gözlerim daha açık görünebilirdi. Hayatımın yedi ayını boşa harcamadığımı kanıtlamak için çaresizce ela rengi bile kabul ederdim.

Ama kahverengi? Hayır, sadece kahverengi değil,

koyu kahverengi? Bu ilişkinin sonu olmuştu.

Arkadaşlarım beni daha fazla içkiyle ve erkeklerin böyle ayrıntıları asla hatırlamadığını iddia ederek teselli etmişlerdi. Ama çantaya baktığımda, kendimi daha iyi hissetmem için yalan söyleyip söylemediklerini merak ettim.

Arkamdaki kapı aniden açıldı, sıçradım ve döndüm, neredeyse elimdeki kırılga paleti düşürüyordum.

Psycho kapının girişinde duruyordu, üzerinde hâlâ sadece boxer'ları vardı ve dövmeleleri de gösterdikleri tek şey değildi. Gözlerim yukarı fırladı, ama ukala gülümsemesi onun seksiliğine inanılmaz şeyler kattığı için bu pek yardımcı olmadı - görmezden gelmeye çalıştığım başka bir şey daha. "Karşı koyamayacağını biliyordum."

"Birkaç dakika önce giyindiğimi söyledim," diye geveledim, sesim savunmacı ve suçlu çıkıyordu.

"Duydum. Bir görüşmeyi bitirmem gerekiyordu." "Oh."

Başını çantaya doğru eğdi. "Yıkanmak konusunda fikrini mi değiştirdin?"
Evet.

"Hayır." Paleti yere bıraktım ve "Bunların hepsi doğru tonlar" diye işaret ettim.

"Ve?"

"Her şeyi bayanın seçtiğini söylemişsiniz."

"Tonlarca seçenek olduğu için ona biraz yön vermem gerekiyordu."

"Erkekler bu tür şeyleri hatırlamaz."

"O zaman pisliklerle çıkıyorsun," diye karşılık verdi sıkılmış dişlerinin arasından. Birkaç uzun adım attıktan sonra durdu. "Bu saçmalıkların çoğunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama neye benzediğini bildiğimden eminim. Ona söyledim, o da bana dükkânın yarısını sattı."

Kalbim göğsüme çarptı ve midem ılık, erimiş, kıvrımlı bir sersemliğe dönüştü.

Tamam, o düşünceli bir psikopat. Hala bir psikopat. Onun büyüleyici tehlikesine kapılma.

Ona tüm alışverişi nereye sokabileceğini söylemek için başımı kaldırdım ama ağzımı açtığımda ağzımdan çıkan kelimeler bunlar değildi. "Doğum günüm ne zaman?"

Psycho'nun kaşları düştü. "Kimlikte yedinci Haziran yazıyor."

Tamam, Alex'ten daha iyi. Bu aşılacak kadar yüksek bir çita değil. Ayrıca, Alex beni hiç kaçırmadı, belki de birbirlerine bağlıdırlar.

Standartlarımı düşürdüğü için Alex'e, psikopat olduğu için Psycho'ya ve kendi çok bölümlü *Dateline* özel programına sahip olacak türden bir aptal olduğum için kendime kızarak, arkamı dönüp çantayı yataktan kaldırırken başka bir şey söylemedim. Yatağa tırmandım, yan döndüm ve yorganı başımın üzerine çektim, yerde uyumaya hazırlanan boxerlı bir adam olduğu gerçeğini görmemek için elimden geleni yaptım.

Işık kapandığında ve battaniyenin altındaki sıcaklık dayanılmaz hale geldiğinde başımı açtım. Uzun, uykusuz dakikalar geçti ve sırt üstü yuvarlandım.

Bedenim yatağa sanki benim için mükemmel yapılmış gibi yerleşmişti ama zihnim aynı şekilde kapanmıyordu.

"Senin adın ne?" Bana hiç söylemediğini fark ederek aniden sordum.

"Yargıç Hawkins."

"Psycho'dan daha iyi değil," diye mırıldandım. "Ne?"

"Uyumana izin vereceğim dedim." "Henüz uyumuyordum."

Bunun gerçek mi yoksa beyaz bir yalan mı olduğundan emin olamadığım için birkaç dakika cevap vermedim. Ama yine merakım beni ele geçirdi ve sessizce "Yargıç?" diye seslendim.

Yerden yumuşak bir inilti geldi ama bunun onun horlaması mı yoksa o uyumaya çalışırken konuşmaya devam ettiğim için bir hayal kırıklığı sesi mi olduğundan emin değildim.

Her iki durumda da çenemi kapatmam gerektiğine karar vererek dudaklarımı birbirine bastırdım. "Neye ihtiyacın var?" diye sordu, sesi sertti ama keskin değildi ya da sinirlenmiş.

"Yargıç senin motorcu çeten mi-" "Çete değil," diye araya girdi.

"Yani sen hiç yasaları çiğnemez misin?"

Ben de karşılık verdim. "Hiç öyle bir şey demedim."

"O zaman neden..." Beni görememesine rağmen başımı salladım. "Seninle sınıflandırma semantiğine girmeyeceğim. Judge senin... motosiklet tutkunu takma adın mı?"

"Yol ismim mi?" diye sorarken sesi kahkahalara boğuldu.

"Elbette o da var."

"Hayır, bu benim gerçek adım."

Onun olduğu tarafa doğru döndüm. "Bu senin kim olduğun gibi, şimdi de gerçek adın mı oldu?"

"Hayır, bu benim doğum belgemdeki ve ehliyetimdeki adım, yani gerçek adım."

"Ailen sana Yargıç adını mı verdi?" Kulağa ne kadar kaba geldiğini fark ederek, "Kötü bir isim değil, sadece alışılmadık. Ve demek istediğim, ailem bana Ophelia adını vermiş, yani konuşacak yerim yok."

"Jury'nin kardeşim olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Bunu anlamıştım."

"Annem ve babam, annem zamanında babamın avukatlığını yaptığı için tanışmışlar. Bu onlar için bir... şey haline geldi, bu yüzden bize Yargıç ve Jüri adını verdiler."

Bir kez daha bu kadar çok şey paylaşması beni şaşırttı. Onu daha fazla sorguya çekmek istedim ama beynim nihayet o ağır, sisli uyku hissini almaya başlamıştı ve verdiği herhangi bir cevabı kaçırma ihtimalim vardı.

"Bunlar iyi isimler," diye mırıldandım, kıvrılıp yatarken.

"Ophelia da hayatımda duyduğum en güzel isim," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapatarak, onun sözleriyle içime yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak uykuya daldım.

Deniyorum ama başarısız oluyorum.

ALTINCI BÖLÜM

IPSO FACTO, SENİ LANET KUKLA

OPHELIA

DÜŞMÜŞTÜM.

Fiziksel olarak değil ama yatağın kenarına çok yaklaşmıştım.

-Kendiminkini değil.

Sarsılarak uyandım, çok yüksekten ölüme düşmenin sarsıcı hissi kalbimin hızlanmasına yetmişti. Bir vadinin sivri kayalıkları yerine yumuşak bir yatağa yayılmış olmama rağmen kalp atışlarım yavaşlamamıştı.

Hızlanmıştı, göğsümde sallanan bir davul solosunun vahşi temposunu çalıyordu.

Hızla gözlerimi kırıştıtararak, beynimi bulandıran ve beni gözlerimi kapatıp uyumaya çağıran bulanıklığı çözmeye çalıştım.

Neredeyse itaat ediyordum, ağır göz kapaklarım kapanıyor ve bir daha açılmayı reddediyordu ki sesi duydum.

Nefes alıyorum.

Ve yine, benim değil.

Gözlerim hızla açıldı ve yuvarlandım, neredeyse düşündüğümde daha yakın olan kenardan düşüyordum. Siluetini seçebilmek için gözlerimin alışması biraz zaman aldı.

Sapık.

Yargıç.

Sırt üstü yatarken, sabit ve düzgün nefes alıp vermesi havayı dolduruyordu.

Uyuyor. Savunmasız.

Gözlerim onun kaslı vücudu olan büyük gölgeye kayd.

Biraz savunmasız.

Olabilir.

Olduğum yerde kaldım ve ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Kalkıp tekrar koşmaya başlayabilirdim ama ayakkabısızlığım ve delice sesli alarm yüzünden fazla uzağa gidemezdim.

Kasıklara iyi nişan alınmış bir ayak bana birkaç dakika avantaj sağlayabilirdi, ancak yukarıda bahsedilen ayakkabı alarmı sorunu yine de sorun yaratırdı.

Muhtemelen çok sayıda başka olasılık da vardı ama kaçış protokolü pek bildiğim bir şey değildi, o yüzden bir şey bulamıyordum.

Ama bir şeyler yapmalıydım.

Tuvalete gitmem gerekiyormuş gibi yapabilirim, giderken ayakkabılarımı alıp pencereden atlayabilirim. Alarm olsa bile, muhtemelen sabaha kadar saklanacak bir yer bulabilecek kadar uzağa gidebilirim.

Adrenalin ve endişe beni gergin ve gergin yaptı, sanki hareket etmezsem derimden çıkacakmışım gibi.

Kaçışımı gerçekleştirmek için yatağın diğer tarafına doğru yuvarlanmak üzereydim ki Psycho'nun yanında yerde duran bir şey gözüme çarptı.

Silahı.

En azından oldukça emindim. Başka ne olabilir ki?

Eğer onu alırsam, Tanrı bilir ne zamana kadar kaçıp saklanmak zorunda kalmam. Buradan yürüyerek çıkabilirim.

İçimi önseziyle karışık bir korku kapladı ve büyük bir hata yapmak üzere olduğumu hissetmekten kendimi alamadım.

Gerçekten gitmek istiyor muyum?

Bu aptalca düşünce bile oradan hızla uzaklaşmam gerektiğini doğrulamaya yetti. Büyüleyici tehlike yine de tehlikeydi ve bunu hatırlamam gerekiyordu.

Nefesimi tutarak yavaşça hareket ettim ama her santim sağır edici bir gıcırtya neden oluyor gibiydi. Durakladım ve Yargıç uyanmayınca hızlı ve akıcı bir hareketle ayağa kalktım. Ne kadar gürültülü olduğundan emin değildim çünkü kalp atışlarım kulaklarımı dolduruyor ve diğer her şeyi engelliyordu.

Vücudum o kadar gergindi ki kaslarım kemiklerimi toza çevirecekmiş gibi hissediyordum. Havasızlık ciğerlerimi yakıyor ve başımı döndürüyordu; bayılıp onun üzerine düşmeden önce nefes almak için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Ben casusluk yapmak için yaratılmamışım.

Bakışlarımı Yargıç'ın yüzü ile hedefim arasında gezdirerek yavaşça üzerine eğildim. Göğsümdeki gürültünün onu uyandıracığından emindim ama gözleri kapalı kaldı.

Benimki olmadı çünkü gözümü

kırpamıyordum. Nefes alamadım.

Bir şey bileğimi kavradığında parmak uçlarım soğuk metali zar zor sıyırdı. Sıkı.

İrkildim ve uzaklaşmaya çalıştım, iri gözlerim Yargıç'ın açık gözlerine fırladı.

Olabildiğince rahat ve soğukkanlı bir şekilde elini başının altına koydu. "Buradaki planınız tam olarak neydi?"

Söyleyebileceğim milyonlarca şey vardı. Ya da daha iyisi, sessiz kalabilirdim. Ama onun yerine ağzımdan kaçırdım, "Uyuyordun."

"Hayır."

"Evet, öyleydin."

"Uyuyor olsaydım bilirdim sanırım," diye işaret etti. Yine aptalca, "Uyuyor olman gerekiyordu" dedim.

"Silahımı alıp ne yapacaktın? Kullanacak mıydın prenses?

Soğuk çeliği kavrayıp kafama bastıracak ve beni havaya uçuracak mısın?"

Zavallı kalbimin daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildim ama sözleri, ses tonunu sertleştiren zorlukla dizginlenmiş öfke ve bileğimi neredeyse acıtacak kadar sıkı tutması kalp krizi geçirmek üzereymişim gibi hissetmeme neden oldu.

Beni de ıslattı.

İnanılmaz, inkar edilemez, *utanç* verici derecede ıslak.

Cinayet planım *ya da* sapkınlığım olduğundan değil. Ama erotik bir şekilde konuşuyordu.

Onun sözlerindeki, benim hareketlerimdeki güç.

Hassasiyetlerime zarar veriyordu.

"Değildim," diye başladım ve kendi kulaklarımla bile nefes alış verişimi duyabiliyordum. Beni iliklerime kadar sarsması gereken korkuya bağlayacağını umarak boğazımı temizledim ve kararlı ve etkilenmemiş olmaya çalıştım. "Onu kullanmayacaktım." Kendi blöfümü gördüğümü fark edince ekledim: "Sen zorlamadığın sürece."

Kıkırdadı ama sert bir kıkırdamaydı. "İyi denemeydi, belalı." "Neden uyuyor numarası yapıyordun?"

"Değildi."

"Gözlerin kapalıydı."

"Evet, çünkü uykuya dalmaya çalışıyordum... gözlerim kapalıyken bunu yapmak biraz daha kolay."

Bond kızı seviyesinde bir süper casus değilim.

"Neden uyuyamıyorsun?" Düşünmeden sordum.

"Yatağında çok seksi bir kadın var -benim onunla *olmadığım* bir yataкта- ve bir bok fırtınası dönüyor. Nasıl uyuyor bilmiyorum ama ne olursa olsun, bu hiç iyi değil." Hâlâ bileğimi kavrayan elimi gövdesinin üzerine getirdi. Parmak uçlarım karın kaslarında gezinirken elini aşağı indirdi. "Sonunda vücudumu düzene sokmuştum ama sonra gözlerimin üzerimde olduğunu hissettim ve..." Ellerimizi boxer'ının kemerinin hemen üzerinde durdurdu ve sözlerini bitirdiğinde sesi öfkeden başka bir şeyle sertleşmişti: "Tekrar rahatlamak *zordu*."

Daha önce ıslandığımı düşünmüş olsaydım bile, bacaklarımın arasında biriken ve iç uyluklarımı kaplayan taze uyarılma dalgasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Aptalca, umursamazca ve kesinlikle delice bir hareketti ama o anda, gerçek mi yoksa mecazi mi konuştuğunu hissetmek için neden parmaklarımı uzatmamam gerektiğini hatırlamakta zorlanıyordum.

Bu destansı hatayı yapamadan -ya da daha kötüsü, yalvararak daha önceki iddiasını yerine getiremeden- havayı zil sesi doldurdu.

Yargıç dikkatimin dağılmasından faydalanarak silahını ulaşamayacağı bir yere itti ve aynı anda beni aşağı çekti.

Gövdesinin üzerine yayılarak düştüm ve ikimiz de homurdandık. Ben yanına oturmak için çabalarken onunki hırıltılı bir *oof*a dönüştü. Bileğimi bıraktı ama bana en yakın elini kullanarak hızla tekrar kavradı.

Bir adamın silahını bir kez çalmaya çalışırsanız, tüm güveniniz gider.

Telefonun kör edici ışığı odayı aydınlattığında gözlerimi kısıtım.

Yargıç kulağına bastırdı. "Öyle mi?"

Diğer uçtaki her kimse konuştu ama söylediklerinden hiçbir şey anlayamadım. Onlar konuşurken, Psycho'nun eli bileğimin etrafında büküldü ve avucumu karnına doğru itti.

Telefonu kulağından biraz uzaklaştırdı ve ışıkla gölgeler birlikte oynayarak zaten muhteşem olan yüzüne harika, uğursuz şeyler yaptı.

"Striptizci değil misin?" diye sordu.

Onlarla konuştuğunu varsayarak kemik yapısına hayranlıkla bakmaya devam ettim ve aynı anda midemi düğümleyen mantıksız kıskançlığı görmezden geldim.

Muhtemel bir striptizciyle konuşuyorsa ne olmuş? O tehlikeli bir psikopat.

Bırakın o ve muhtemelen katil vücudu ve müthiş seksi hareketleri onunla uğraşsın.

"O?"

"Bana öyle deme," diye tersledim.

Dudağı seğirdi. "Bana cevap vermedin. Sen striptizci değil misin?"

Belki de tüm bunlar çılgınca, Lifetime Movie benzeri bir yanlış kimlik vakasıdır.

Umutlanmamaya çalışarak başımı salladım. "Neden?" Sorumu duymazdan gelerek, "Telekız mısın?" diye sordu.

Gözlerim büyüdü ve çenem düştü. "Benim bir fahişe olduğumu mu düşünüyorsun?"

O iş kolundaki insanları yargılamazdım çünkü bu benim haddim değildi ve onları bu işe iten koşulları bilmiyordum. Bununla birlikte, bir fahişeye hiç karıştırılmamıştım ve beni fahişe sanmasına şaşırmıştım.

"Sakin ol," dedi Yargıç, eğer konuşmamız dikkatimi dağıtmasaydı tam tersini yapmama neden olacak bir şey. "Telekız dedim. Gecede on bin artı."

"On bin mi? İnsanlar seks için on bin dolar mı ödüyor?"

Yanlış iş kolundayım.

Kapüşonlu bakışlarını bir sıcaklık cehennemi doldurdu. "Seninle geçireceğim bir gece için sahip olduğum her şeyi ve lanet ruhumu öderim prenses."

Neyse ki arayan kişi bir şeyler söyledi ve ben de cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldum. Çünkü, ciddten, *buna* ne diyebilirdim ki?

"Siktir git," dedi Yargıç telefona, hafif tonu sözleriyle uyuşmasa da. "Bum da ne lan?" Devam etmeden önce dinlemek için durakladı. "Evet, yap şunu."

Telefonu kapatır kapatmaz, "Ne oldu-" diye sordum.

Ama sorum farklı bir zil sesi duyulduğunda kesildi. "Işıklar açık," dedi Yargıç.

Düğmeyi çevirebilmek için ayağa kalktım -ama aynı zamanda ona terbiyenin uzun bir yol kat ettiğini hatırlatırken birkaç farklı isim taktım- ama bunu yapamadan odanın ışıkları yanıp sönmeye başladı.

"Bu modern Clapper gibi bir şey miydi?" Ben sordum.

"Glitch her yeri en son teknolojiyle donattı. Muhtemelen *2001: A Space Odyssey*'deki HAL gibi bize sırtını dönecek ama çok havalı." Telefonuna dokundu ve ekran değişti, odaklanmadan önce bulanıklaştı.

İri yarı bir adam vitrini doldurmuş, çoğunlukla sakalının gizlediği dudaklarının arasında yanmayan bir puro tutuyordu. Loş ışık ve trafik sesleri onun dışarıda bir yerde oturduğunu tahmin etmemi sağladı.

Geleneksel olarak çekici değildi ama bu seksi olmadığı anlamına gelmiyordu. Yargıç seviyesinde ateşli değildi ama yine de. Seksiydi.

"Sanki selfie çekiyormuşum gibi hissediyorum," dedi adam ağzındaki yanmamış puroyu çıkarırken. Aksanı daha önce arayan adamla tam olarak aynı değildi ama benzerdi.

Yargıç kıkırdadı. "Ördek dudaklarını görelim."

Her şey kararmadan önce adam kamerayı orta parmağına doğrulttu. Telefonu bir yere dayamış olmalıydı çünkü adamın daha büyük bir kısmı ve hayatımda gördüğüm en güzel köpek görünüyordu. Sandalyenin tarzına ve arkasındaki tuğlaya bakarak bir güvertede ya da balkonda olduklarına bahse girdim.

Yargıç'ın oturmasını ya da telefonunu ayarlamasını bekledim çünkü telefon onun yüzüne ve göğsüne doğrultulmuştu ve sadece benim tarafım görünüyordu. Yapmayınca, garip pozisyonumuzda elimden geldiğince eğildim, böylece ben de karede yer aldım.

Dikkatim köşedeki küçük karede oturan Yargıç ve benim üzerimde değil de adamın üzerinde olsaydı, onun muzaffer gülümsemesini kaçırabilirdim.

Bilgisiz değildi, sadece daha yakın olmamı istiyordu.

Gözlerimi devirdim, o da sırttı.

"Nico bunun saçmalık olduğunu söylüyor ama o lanet olası patlama seni her seferinde yakalayacak," dedi adam.

Bir şeyler söylediğini biliyorum ama ne anlama geldiklerine dair hiçbir fikrim yok.

Yargıç düşüncelerimi yüksek sesle yineleyerek, "Evet, hala neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok" dedi.

Adam sağlıklı bir yudum almadan önce bardağını telefona doğru kaldırdı. "İçeceksin."

"Ophelia, bu Nox. Onunla iş yapıyorum."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve eğer özgürce dolaşmama izin verilmesini istiyorsam, eminim bilmek istemiyordum.

"Köpeğiniz muhteşem," dedim, keşke ekranın arkasından uzanıp onun güzel tüylerini okşayabilseydim.

"Evet, o iyi bir delikanlı."

Köpek onaylar gibi bir hırıltı çıkardı.

"Sana bazı sorularım var genç kız," diye devam etti Nox.

Gerildim ve Yargıç'ın başparmağı bileğimin iç kısmındaki hassas deriye sürtünmeye başladı.

"Tamam," diye zorladım.

"Nash adında birini tanıyor musun?" "Hayır, tanımalı mıyım?"

"Hayır, kesinlikle tanımak isteyeceğin biri değil." Elindeki bardak hâlâ elindeydi, telefona doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "İrlandalılarla bir bağlantın var mı?"

"Sanırım babam on altıda bir İrlandalı olduğumuzu söylemişti, ama annem bunun sadece Aziz Patrick Günü'nde sığır konservesi yapmak için bir bahane olduğunu söyledi."

Adam gülümsedi. "İrlanda mafyasından bahsediyorum, genç kız."

Gözlerim biraz daha açılrsa, muhtemelen kafamdan fırlayacaklardı. "The Mafya mı? Hayır, kesinlikle onlarla bir bağlantım yok."

"Lars adında bir adama ne dersiniz? Ya da kulübü Wicked'a?"

Boston'da bu kadar çok kulüp ve bar varken -ve bunlar ne kadar çabuk el değiştiriyorsa- ben ve kızlarım her gece farklı bir yere gidebilir ve yine de her yere gidemezdik. Dışarıda geçirdiğimiz geceler nadir olduğu için, denenmiş birkaç yere bağlı kalmaya eğilimliydik. Wicked her zamanki yerlerimizden biri değildi, ama birkaç ay önce gittiğimiz yalaka kulübün adını hatırlayamıyordum.

Klişe tren enkazını hatırlayınca yüzümü buruşturarak, "Şu krom, sahte sanat eserleri ve her yerde saçma sapan kürk parçaları olan sevimsiz yer mi?" diye sordum.

Yargıç kahkaha ve boğulma karışımı bir ses çıkardı. "Evet," diye hırıldadı

Nox, kendi kahkahasında boğulurken. "Ama ben bunun Aynı senin düşündüğün gibi." Kendini kontrol ederek sorgulamasına devam etti. "Peki ya Elder Oaks?"

Tereddüt ettim, saklayacak bir şeyim olduğu için değil, içgüdülerim korumak olduğu için. Ama yalan söylemek geri tepebilir ve başımı daha fazla derde sokabilirdi.

Ayrıca, eğer soruyorsa, muhtemelen cevabı zaten biliyordu.

"Evet, çalıştığım yer orası," dedim ve Yargıç'ın eli bileğimi sıktı.

"Hemşire olarak."

Bu bir soru olmasa da yine de cevap verdim. "Evet." Yargıç'a hızlıca bir bakış attım. "Yaramaz olanlardan da değil."

"Bir erkek hayal kurabilir," diye mırıldandı.

Nox boğazını temizledi. "Carol Anne Allan adında bir asistanla tanıştınız mı hiç?" "Bayan Carol Anne? Elbette, herkesin onu tanıdığından emin olur ve

herkesi tanıyor. Neden?" Kalbim dar göğsümde sıkışıp kaldı. "O iyi mi?"

"Evet. Hepimizden daha uzun yaşayacak, merak etme." "Onu tanıyorsun."

Bu sefer soruma cevap veren o oldu. "Evet. Onun torunu benim karım."

"Sen Gus'ın kocası mısın?" Şaşırmış bir halde, "Bayan Carol Anne ultrason fotoğraflarını gösteriyordu. Tebrikler."

Bir baba adayının duyabileceği kadar gururlu görünüyordu. "Teşekkürler, genç kız."

Elder Oaks önde gelen bir yaşlı yaşam tesisiydi. Burası seçkin bir yerdi, bir servete mal oluyordu ve yaşlıların lüks dairelerinden çıkmak istedikleri zamanlar için her türlü aktivite ve kolaylığa sahipti. Burası bir huzurevi değildi, ancak sakinlerinin hepsi belli bir yaş ve gelir diliminin üzerinde olduğu için, günün her saati hemşireler ve Massachusetts'in sunduğu en iyi doktorlardan oluşan bir rotasyonla çalışıyordu.

Hayatta bir kez rastlanabilecek bu işe girmem bir mucizeydi ve muhtemelen bunun tek nedeni, özgeçmişimi bırakmak için beklerken asistanlardan birinin benimle sohbet etmesiydi. Ondan sonra başka bir hemşireyle görüşmeyi reddetmiş ve maaşımı kendisi ödemeyi teklif etmişti.

Kalifiye olmama rağmen - her ne kadar deneyimsiz olsam da - amirimin onu sadece birkaç hafta içinde istifa edeceğimi düşündüğü için yatıştırdığı hissine kapıldım. Ama hala oradaydım, işimi ve sakinleri seviyordum, bazı günler beni iliklerime kadar yorsa bile.

Ya da sevdiğiniz biri vefat ettiğinde, ruhunuza.

Yine de tüm favorilerim arasında Bayan Carol Anne listenin başındaydı. Euchre'yi çok seven, tüm iyi dedikoduları bilen ve Kardashian'lara takıntılı, alıngan bir güneyli hanımefendiydi. Keskin zekâsı, karşısındakinin hoşuna gidip gitmediğine bağlı olarak kahkaha attırabilir ya da kan dökebilirdi.

Torunu Gus'la birkaç kez karşılaşmıştım ve Gus'ın 'yakışıklı sevgilisi' hakkında her şeyi duymuş olmama rağmen onunla hiç tanışmamıştım. Carol Anne *iş bitirici* biriydi ve ziyaretleri için dışarı çıkmayı tercih ederdi.

"Bugün Carol Anne ile yemek yedik. Benden," Nox tırnak işareti yapmak için elini kaldırdı, "'korkunç adam şeyimi' yapmamı istedi çünkü en sevdiği hemşire işe gitmek için izin aldı."

Judge'ın dediği gibi, bir bok fırtınasının ortasındaydık, ama bu onun favorisi olduğum için gurur duymamı ve onurlanmamı engellemedi.

"Ona bir özür borçluyum," diye devam etti Nox, yavaşça başını sallayarak, "ve Piper'ın keklerinden bazılarını çünkü bir hemşirenin bir vardiyayı kaçırması konusundaki endişesini göz ardı ettim. Ona herkesin hastalanabileceğini söyledim ama o senin mesajla iptal etmeyeceğini söyledi. Onun her şeyi bildiğini bilmeliydim."

Yargıç'ın vücudu gerildi. "Sen ve Dair hâlâ kazıyor musunuz?"

"Evet. Tamamen. Bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Sabaha kadar aramayacaktım ama ne yapacağından emin olamadığım için şimdi aramaya karar verdim."

Oraya karşı." Sırıttı. "Görünüşe göre haklıymışım... Ellerin dolu."

Yargıç açıklamaya çalışmadı, şakaya katılmadı ya da yorum bile yapmadı. Kasları gergin kaldı, çenesi sıkıldı ve "Ve?" diye sordu.

"Ophelia Kline."

Adımı sert ve aksanlı bir sesle duymak dikkatimi hızla Yargıç'ın tepkisinden Nox'a çekti.

"Yeni yağmış kar kadar temiz," diye bitirdi.

"Ne?" Aynı anda Yargıç da "Emin misin?" diye sordu.

Nox kaşlarını çattı ve hâlâ çekici olmasına rağmen aynı zamanda çok korkutucuydu. "Emin olmasaydım seni aramak için burada taşaklarımı dondurur muydum? Sıcak yatağında, sıcacık karıma sarılmış olabilirdim."

"Donmuş taşaklarınızı burkmayın." Yargıç durakladıktan sonra ekledi: "Açıkça görülüyor ki, başlangıçta düşünülenenden daha fazlası söz konusu."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen, bunu söyleme şekli, zararsız kelimeleri bilinmeyen bir anlamla ağırlaştırdı.

"Derinlere indik, özellikle de Carol Anne ile bağlantıyı bulduktan sonra. Bu işte başka biri çalışıyor olsaydı onu geri gönderirdim çünkü herkesin bir ya da iki iskeleti vardır. Ama Ophelia temiz ve bulunacak bir bok olmadığı için yüz yıl araştırsak da bir bok bulamayız."

Yargıç yanıt olarak çenesini kaldırdı ama yanımda rahatladığını hissedebiliyordum. Şaşkın ve ürkmüştü, filtrenin ötesinde yorgun olduğundan bahsetmiyorum bile,

"İnsanların hayatımı didiklemesi yeterince kötü zaten, ama ikinizin de sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmanız durumu daha da kötüleştiriyor" dedim.

"Özür dilerim, genç kız," diye özür diledi Nox, sadece yatıştırmak için değil, samimi görünmek için.

Yargıç bir şey söylemedi ama başparmağı yumuşak bir şekilde okşamaya devam etmeden önce bileğimi sıktı.

"Ne düşündüğümü sanıyordun-" Başka bir düşünce aklıma geldiğinde başladım. "Bekle, bu eve gidebileceğim anlamına mı geliyor?"

Yargıç'tan eriyen tüm gerginlik on kat geri gelmiş gibiydi, ön kolundaki damarlar daha belirgin hale geldi ve kaslarının tanımı daha kesildi. Gözlerime bakmak için başını çevirdiğinde sesi yumuşaktı: "Bu onlar için çalışmadığını kanıtlıyor ama yine de işin içindesin. Evinin vurulması tesadüf değil."

Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. Ne zaman evime yapılan tahribatı düşünsem - mahremiyetin böylesine kişisel bir düzeyde tamamen ihlal edilmesi - kalbim paramparça oldu ve gözlerim yaşardı.

"Yani oranın benim için güvenli olmadığını mı söylüyorsun?" diye fısıldadım.

"Üzgünüm prenses," diye fısıldadı, açık kahverengi gözleri yakından hipnotize ediciydi.

Çok yaklaştın.

Karnımı dolduran kurşun binlerce parçaya bölündü, çırpınan kanatları ve hiperaktif tempolarıyla kelebeklere dönüştü.

Nox, "Arabanızı çoktan depolarımdan birine taşıdık," diyerek anı bozdu. "Gelip kalabilirsin, genç kız."

Yargıç hızla doğrulup beni de yanına alarak kucağına oturdu. "Siktir git."

Nox ona parmağını gösterdi. "Bir saat uzaklıkta çalışan bir adamım var. Uğrayıp seni alabilir."

Yargıç boştaki kolunu belime dolayarak, "Dene bakalım," diye hırladı. -Sıkı.

"Onu lanet olası bir kulede saklayacağımı söylemiyorum, seni lanet olası kukla. Ama kalın kafalı bir piç onu bir minibüsün arkasına atarak 'Tanıştığımıza memnun oldum' dediğinde, genç kızın biraz uzaklaşmak istemesi anlaşılabilir bir şey."

Mantık Yargıç'ın aklına yatmamıştı, o da tam anlamıyla meydan okudu. "Lanet olsun. Dene. Dene."

"Ben burada iyiyim," diye ağzımdan kaçırdım fikrimi değiştiremeden. "Emin misin, genç kız?" Nox sordu.

"Duydun mu lan?"

Judge'ın sözleri, kolumu belimden onunkinin üzerine koyup diğer elimi de ağzını kapatacak şekilde arkaya uzattığımda kesildi; gerçi garip aç y yüzünden avucum dudaklarında değil çoğunlukla yanağında kalıyordu.

Yine de etkiliydi ve Nox'la olan işine mal olacak bir şey söylemeden önce sustu.

"Sakin ol, Sapık," dedim, kolunu okşayarak küçümsemeyi daha da ağırlaştırdım.

"Mesaj alındı," diye mırıldandı ama onun psikopatça davranmasını mı yoksa birine sakın olmasını söylemenin ne kadar aşağılayıcı olduğunu mu kastettiğinden emin değildim.

Umarım ikisi de.

Nox'a "Eminim," dedim. "Ama fikrimi değiştirirsem, bunu ilk öğrenen sen olacaksın."

Kadehini boşalttıktan sonra Nox'un yüzünde bir sırıtma belirdi ve öne doğru eğilerek telefonunu aldı. "Bunu akıllıca oynamalısın. Sizinkiler hâlâ o gemi yolculuğunda mı?" Çenem düştü ve omurgamdan aşağı bir korku damlası süzüldü. Nox'un bir şey yapacağını düşündüğümünden değil, ama bu tür ayrıntıları daha kısa sürede öğrenebilen birinden en azından biraz korkmamak aptallık olurdu.

bir günden fazla.

"Evet, iki hafta daha," dedim yavaşça. "İşleri bitince ziyarete gelecekler mi?" *Ha!*

Çoğu genç gibi ben de lise yıllarımı mezuniyete kadar geri sayarak geçirmiştım çünkü bir yetişkin olacağım için çok heyecanlıydım. Ailem de benimle birlikte geri sayıma geçmişti çünkü bu onlar için emeklilik anlamına geliyordu. Ben Massachusetts'teki okulum için Rhode Island'dan ayrıldığım gün, onlar da Florida'ya güneş ve golf için gitmişlerdi.

Anlaşmanın iyi tarafını almışlardı. Yetişkinlik berbattı.

Harika ebeveynlerdi ama onlar kırk bir yaşındayken ben kazara hamile kalmıştım. Ben taşındıktan sonra, ben gelmeden önce yapmayı planladıkları her şeyi yaparak hayatlarına yeniden başladılar.

"Biz o kadar yakın değiliz," dedim, basit tutarak. "Eve döndüklerinde arayacaklar."

"Her zamanki gibi işinize devam edin. Arkadaşlarınızla da aynı şekilde. Onları endişelendirecek bir şey söylerseniz, etrafı koklamaya başlarlar, istemedikleri radarlara girerler."

Neyse ki arkadaşlarımdan çoğu hemşireydi, bu da programlarımızın nadiren çakıştığı anlamına geliyordu. Benim bir süreliğine müsait olmamam yeni bir şey değildi.

"Ve bu iş çözülene kadar işsizsin. Belirsiz aile acil durumu olarak kalsın. Sana bok verirlerse, beni ara. Çekilecek ipler ve baskı yapılacak noktalar var, tamam mı?"

Bir tatile ihtiyacım olduğunu söylüyordum ama aklımdaki yer bir motorcu lokali değildi...

Nox puroyu aldı ve Yargıç'ı işaret etmek için kullandı. "Neye ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan paylaş çünkü yalan söylemekle ilgili anlaşmanı biliyorum ama Gus-Protokolü bu bokla tam anlamıyla yürürlükte. İrtibatta olalım."

Bu sözlerle görüşmeyi sonlandırdı ve beni, Yargıç'ı ve odadaki fili düşüncelerimizle baş başa bıraktı.

Kalmayı kabul ederek Stockholm'e gitmiyordum. ılgınlığımın bir yöntemi vardı ve bu ateşli adamın çok ateşli olması değildi, aptalı yakaladım.

Bir şekilde, bir karmaşanın içine sürüklenmişim. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden nasıl daha iyi hale getirebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Benim evim güvenli değildi ama Yargıç'ınki -hayal kırıklığı yaratan deneyimlerimden biliyorum- güvenli ve tenhaydı.

Nox bana da aynı güvenli sığınağı sunabilirdi, ancak bok fırtınası Kategori Beş bok kasırgasına dönüşürse, dikkati ve koruması karısı ve ailesinin üzerinde olacaktı - olması gerektiği gibi.

Gördüğüm kadarıyla güvenliğim kendi aciz ellerimdeydi. Eğer ıssız bir yerde olursam fırtınanın yolundan kaçma şansım daha yüksekti. Ve eğer bana ulaşırsa, içgüdülerimin doğru olduğunu ve Yargıç'ın beni güvende tutmaya yardım edeceğini ummak zorundaydım.

İçimde öyle olacağına dair güçlü bir his vardı.

Ayrıca, sadece içgüdülerime göre hareket etmiyordum. Gus'ı sevdim ve Bayan Carol Anne'i sevdim, yani ikisi de Nox'a güveniyorsa bunun bir nedeni vardı. Ve o da Yargıç'a açıkça güvendiğine göre, ipso facto.

Bu, onun iyi adamlardan biri olduğunu düşünecek kadar saf olduğum anlamına gelmiyordu.

Ama dışarıda daha *kötü* bir adam olmadığını düşünecek kadar da saf değildim.

Beni bekleyen kaos karşısında, beni şefkatle *kucağına* alan kötü adamla aynı tarafta olmak istiyordum; kişisel eşyalarımı yok eden ve bir psikopat, motorcu kardeşleri ve aksanlı bir canavarla düşman olanla değil.

Bana neler olduğunu anlattığı ve bir daha adam kaçırmayacağına söz verdiği sürece onun tarafında olacaktım. Çünkü aksi takdirde anlaşma iptal olurdu ve ben de Nox ve Gus'a yalınayak koşardım.

"Konuşmamız gerek."

"Tamam" dediğinde Yargıç'ın dudakları başımın tepesine değdi. "Biraz uyuduktan sonra," diye düzeltiltim. Kolunu hareket ettirmeyince onun tutuşuna karşı bastırdım. Birkaç uzun dakika sürdü ama sonunda yumuşadı ve beni serbest bıraktı, gerçi ben giderken tenimde gezindi.

"Işıkları kapatın," dedi, oda kararmadan önce gördüğüm son şey gözlerinin bana yapışmış olmasıydı.

Yatağa geri tırmandım ve Yargıç'a en yakın tarafta kaldım.

Çünkü içgüdü, mantık, sağduyu ve diğer her şeyin ötesinde, *derin* bir uykuya dalarken kendimi en güvende hissettiğim yer orasıydı.

YEDİNCİ BÖLÜM

BAYAN. BUTTERWORTH, ŞURUP
SÜRTÜĞÜ YARGIÇ

"NOX'LA KONUŞTUM."

Kahretsin.

Önceki gece beklediğimden daha iyi geçmişti.

Elbette, Ophelia'nın beni uykumda boğacağını düşünmüştüm, bu yüzden çıtayı oldukça düşük tutmuştum.

Ama hedefimi yüksek tutmuş olsaydım bile, benimle kalmayı kabul etmesini asla beklemezdim.

Nox yerine beni seçmesi, onu güvende tutacağım konusunda bana güvendiği anlamına geliyordu.

Ya da bu, ikimize de güvenmediği ve beni diş fırçasıyla bıçaklamak için daha iyi bir şansı olduğunu düşündüğü için bana yapıştığı anlamına geliyordu.

Hangisi olursa olsun, ben alırdım.

Sırtında neden bir hedef olduğunu öğrenecektim.

Onu oraya kimin koyduğunu bulur ve kaderi değiştirerek onu hayatıma soktukları için onlara teşekkür ederdim.

Sonra da onları öldürürdüm.

Acı çektirerek.

Yavaşça.

Sonra eve gider, Ophelia'ya o kadar çok mecazi kan bulaşmış ellerle dokunurdum ki, ruhum gibi kalıcı olarak lekelenirlerdi ve benim pisliğimin onun göz kamaştırıcı mükemmelliğini bozmasından rahatsız olmamasını umardım.

Bir gece önce o üstünü değiştirirken ve o sabah duşta otuz bir çekmiş olmama rağmen, sikim kalçamda sertleşmişti.

"Beni duyuyor musun?" Jury kulağıma bastırıldığı telefonun içinden sordu. "Evet, evet. Nox'la konuştum. Ben de öyle."

"Oh, biliyorum. Lanet olası herkes biliyor. Piç kurusu, herkesin ve annelerinin, şu anda kırbaçlanan tek kişinin kendisi olmadığını bilmesini sağlayarak bir tarla günü geçirdi."

Aradaki tek fark, O'nun bir kadın tarafından kırbaçlanmış olması. Belki de O bu sabah kendini daha güvende hissediyordur.

O mutfağa girmeden ve Bayan Butterworth şişesine doğru salladığımı düşünmeden önce hızla hareket ederek elimi şişenin içine soktum.

Pantolonumun kemerini açtım ve kendimi ayarladım. "Sana O'nun Nash için çalışmadığını söyledi mi yoksa çayını yudumlayıp lanet çenesini çalıştırmakla mı meşguldü?"

"Hayır, bize söyledi. İçgüdüleri kızın dairesiyle ilgili meselenin Nash ve İrlandalılarla bağlantılı olduğunu söylüyor ama nasıl olduğuna dair hiçbir fikri yok. Ophelia da Bayan Carol Anne ve Gus'la bağlantılı olduğu için gergin. Hâlâ Tennessee'ye gitmemizi istiyor ama ondan sonra bu iş için herkes elini taşın altına koyacak."

Kahretsin, Tennessee koşusu.

Ophelia'yı yola çıkarmak kaçması için fırsat yaratıyordu, özellikle de bir Mayson'la konuşursa. Evinden ayrılmak da pek iyi değildi. Nox'un yüksek güvenli deposunda güvende olabilirdi ama benim yanımda, ona göz kulak olabileceğim bir yerde çok daha güvende olurdu.

Ve izin verirse diğer vücut parçalarını da.

Ellerimi yıkadıktan sonra dondurucuyu açtım, Swedes'in bana mesaj attığı ev yapımı waffle'ları çıkardım ve birazını tost makinesine attım. "Glitch'e söyle bana kendi odamı bulsun."

"Çoktan hallettim. Onu getireceğini ve bir pijama partisine açık olmayacağını düşündüğünü söyledi. Hollywood, kızın onu terk ettiğinde gönderdiği yüz maskelerini ve banyo bombalarını paketlemeyi teklif etti ama yine de pas geçeceğini tahmin etti."

"Tüm bu şeylere bir sürü para harcadığımı ve O'nun açmayı bile reddettiğini düşünürsek, sanırım tamamen dolu."

Güldü. "Demek gece iyi geçti."

"Uyuduğumu sandığında benim parçamı almaya gitti ve bacaklarımın arasındakinden bahsetmiyorum."

Çoğu insan bu konuda endişelenirdi ama kardeşim sadece daha çok güldü. "O kadar kötü mü?"

"O kadar iyi."

"Kafayı yemişsin."

Tartışmadım çünkü haklıydı.

Ekmek kızartma makinesine bir waffle daha attıktan sonra tabak ve çatalları aldım. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Her zamanki gibi iş."

"Güzel. İşler sarpa sararsa haberleşiriz, yoksa siktir git."

"Anladım."

Telefonu kapattıktan sonra, yemeği hazırlamadan önce kahveye başladım, şurubu ve tereyağını kaptım ve aile odasına yöneldim, aklım nasıl bir yemek istediğimdeydi

Çünkü kapıyı itip açtığımda çoktan masaya oturmuş, akşam yemeğinde oturduğu yerde oturuyordu.

"Sıra sende."

"Acıktım," dedi, gözleri elimdeki tabaklarda. "Kahve ister misin?"

"İşe yaramamı ister misin?"

"Bunu evet olarak kabul et." Her şeyi bıraktım ve mutfığa dönüp kendim için bir fincan, onun için de elimizdeki en büyük fincanı doldurdum. Onları, sütü ve biraz şekeri dışarı taşıırken kendimi yakmamak için kendimi zor tuttum. "Aromalı kremam yok çünkü İsveçliler bunun kahveye hakaret olduğunu söylüyor."

Ophelia şekeri eklemeyi önce bir ton süt döktü. "Şu anda hazır kahveyi sade içerim, o yüzden ne olursa olsun bana uyar."

Ophelia'nın dolgun dudakları dumanı tüten içkiyi üflerken, aşağı inen aletim anında sertleşti. Bir yudum alıp gözlerini kapadığında acı verici bir şekilde sertleşti, yüz ifadesini zevk doldurdu.

Bir gün, ona o suratı yaptıran ben olacağım.

"Bu şimdiye kadar içtiğim en iyi kahve ve bunu sadece çaresiz olduğum için söylemiyorum. Hangi karışım bu?"

Omuz silktim. "İsveçliler stokluyor. Organik, adil ticaret, her şeyi denemek istiyor. Ona sorman gerekecek."

Masaya bir göz attı. "Herkes daha sonra burada olacak mı?"

"Planladığımız bir şey yok. Aile odası yirmi dört-yedi herkese açık ama muhtemelen uzak duruyorlar."

"Benim yüzümden."

"Kimse öfkeli bir kadının yoluna çıkmak istemez."

Öfkesinin haklı olduğuna dair bir şeyler söylemesini bekledim ama sadece sırtıttı ve "Çok akıllılar" dedi.

Lanet olsun.

Waffle'ının üzerine tereyağı sürerken bana baktı. "Aile odası nedir?"

Çatalımla etrafımızı işaret ettim.

"Neden öyle diyorsunuz?"

"İşte bu. Koridorun sonundaki odalar kilitli, teneke kutu hariç. Arka oda sadece yamalı kardeşler için. Ben burada yaşasam da mutfak İsveçlilerin ve o bölgeci davranıyor. Ama burası herkesin kendini evinde hissetmesi için."

Hangi saçmalık o l u r s a olsun, hangi işeme maçları, kişisel sorunlar ya da şikayetler olursa olsun, o kapıdan içeri adımınızı atarsınız ve hepsi dışarıda kalır."

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Bir sonraki kasabada bir dairem vardı ama zamanımın çoğunu burada geçiriyordum. Boş duran bir yere tonlarca kira ödemek israf gibi geliyordu."

"Peki ya ne zaman... Yani... Mahremiyeti özlemiyor musun?" Hafif tonu zorlamaydı ve gözleri kıskançlıkla parlayarak daralmıştı.

Çatalımı bırakarak masadan uzaklaştım ve kolundan tutup dikkatlice kucağıma çektim.

Şaşırtıcı bir şekilde, kendi çatalını şahdamarıma saplamadan bana izin verdi. "Öncelikle, dediğim gibi, koridorun sonundaki odalar kilitli. Yalnız kalmak istersem, giderim.

Orada. Nadiren olur çünkü insanların arasında olmayı severim. İkincisi, eğer kadınları soruyorsanız, otuz üç yaşındayım. Bir geçmişim var. Eminim senin de vardır, ama temiz olup olmadığın ve hangi korumayı seçtiğinin ötesinde bu saçmalıkları duymak istemediğime eminim. Her ne kadar şimdi bunu dile getiriyor olsam da, ben her zaman güvende oldum, kanıtım var ve bizim durumumuzda bu korumanın aramızda bir katman olmamasını tercih ediyorum."

"Biz-"

"Öyleyiz. Ve kıskançlığın tekrar benim parçama saldırmana neden olacak kadar alevlenmeden yeterince saçmalıkla karşı karşıya olduğumuz için, buralarda olacak piliçlerin hiçbiri bana sahip olmadı. Kimse bana senin gibi sahip olmadı, *nokta*, ama her tavşana yan gözle bakmanı, senin yerinde olup olmadığını merak etmeni istemiyorum. Ve eğer biri bok başlatmak isterse ve olduğunu iddia ederse, bana haber ver çünkü o orospu kalıcı olarak dışarıda kalacak."

Nefes nefese kaldığında gözleri büyüdü ve fısıldayarak, "Kalıcı olarak, yani... ölü olarak mı?" dedi.

Başımı geriye attım. "Kalıcı olarak, yani buraya bir daha asla giremeyecek şekilde." Kucağımdaki küçük kadına baktım ve -ilk kez değil- çılgın bir femme fatale geçmişi saklayıp saklamadığını merak ettim. "Kahretsin, acımasız bir çizginiz var."

"Hayır, kıskanmıyorum. Kıskanmıyorum da. Ve biz... biz hiçbir şey değiliz." Kollarını kavuşturup bana dik dik baktı, karşı çıkmam için bana meydan okudu. Bana meydan okuyordu.

Ama yapmadığı şey, bir kez bile, uzaklaşmaya çalışmaktı. "Sen nasıl istersen." Kulağının üstünden başlayarak, parmağımı kıvrım boyunca, titreyişini, dolgun dudaklarının ayrılışını sevdim. Dibe ulaştığımda, küçük halka küpesini biraz çektim. "Sadece yapma

Ayakkabılarınızı tekmelediğinizde, küpelerinizi çıkardığınızda ve kıskançlık krizine girip bir hatunu dövdüğünüzde sizi kurtarmamı bekleyin."

"Bununla ilgili tek bir sorun var," diye fısıldadı, avuçlarını göğsüme koyup yavaşça ovuşturdu.

Bir hipnozcu, bir baştan çıkarıcı, lanet bir siren gibi, gri gözleri beni içine çekti. "Bu da ne?" Mırıldandım. Gözlerim onun ağzına kaydı, aklım alıyorum.

Ağzımla.

Aletimle.

Onu bacaklarımdan yukarı sürüklemeyi düşündüm, böylece yuvarlak kıcı ağrıyan horozuma bastırıldı.

Ophelia söz konusu olduğunda bu bir hataydı. Gardımı düşürmek. Onun iki katı büyüklüğündeki erkeklerin aksine, benimle dişe diş mücadele etmekten çekinmediğini unutmak.

Çünkü benim aklım onu altıma almaktayken, o açılışını yaptı.

Her iki eliyle meme uçlarımdan birini kavrayıp sıktı.

Sert.

Ophelia dönmeden önce günah kadar tatlı bir gülümsemeyle, "Dayak yiyecek olan piliç değil," dedi.

Ellerim göğsüme gitti ama onu uzaklaştırmak zorunda kalmadım. Muhtemelen acının daha da yayılacağını bildiği için ölümcül tutuşunu bıraktı. Olabildiğince mutlu bir şekilde kucağımdan atladı ve koltuğuna geri döndü.

"*Kahretsin.* Hala kim mor nurples?"

Waffle'ını kesti. "Etkiliydi, değil mi?"

"Haklısın amına koyayım." Zedelenmiş derimi ovaladım. "Boktan konuşmalarda berbat olmana şaşmamalı. Doğrudan şiddete yöneliyorsun."

Gözlerini devirdi ve kulağa "Koca bebek" gibi gelen bir şey mırıldandı.

Şurubu kaptığım gibi ılık waffle'ımın üzerine biraz döktükten sonra ona uzattım. Başını sallayınca, "Şurup sevmez misin?" diye sordum.

"Sadece seni kiskandırmak istemiyorum." Kaşlarım düştü. "Ne?"

Ophelia bakışları benimle şurup şişesi arasında gidip gelirken gülümsemesini gizlemeye çalıştı ama başaramadı. "Uyandığımda seni aramaya çıktım ve ikinizin birlikte bir *an* yaşadığınızı gördüm."

Lanet olsun.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DUN-DUN OPHELIA

YARGICIN AĞZI AÇILDI, sonra tekrar açılmadan önce kapandı.
"Biliyorsun ben-"

"Hey," diye araya girdim, ellerimi kaldırarak, "sen ve senin Baharatların mutfağınızın mahremiyetinde ne yapacağı sizi ilgilendirir."

Sırıttı -yüzünü seksi bir şahesere dönüştürdü- ve ben de kendimi tutamadım. Gözleri ağzıma kaydı ve gözleri kukuletalı hale gelirken gülümsemesi düştü. "Lanet olası *bom*."

"Ne?"

"Hiçbir şey." Arkasına yaslanarak ağzına bir ısırık waffle attı. "Ye, sonra konuşuruz."

Sözleri iştahımı kapatsa da yine de dediğini yaptım. İyi ki de yapmışım çünkü waffle'lar yediklerimin en iyisiydi ve onları ziyan etmek yemeğe karşı işlenmiş bir suç olurdu.

Yemek yerken, *yine* gardımı düşürdüğüm için kendimi azarlamaya çalıştım. Kendime onun tehlikeli olduğunu söylemeye çalıştım. Durumun berbatlığının tüm nedenlerini ve nasıllarını hatırlamaya çalıştım.

Umutsuzca duvarlarımı yeniden inşa etmem gerekiyordu yoksa yaşamak için fazla aptal kara deliğine düşecektim.

Tabaklarımız temizlendikten ve Yargıç kahvemi yeniden doldurduktan sonra sandalyesinde geriye yaslandı. "Eğer seni tekrar kucağıma çekersem-"

"Meme uçlarının bükülüp bükülemeyeceğini hep merak etmişimdir," diye bir ses çıkardım, "hemen kopar."

"Anladım." Bacak bacak üstüne atarak boktan tekmelerinden birini dizine dayadı ve çenesini ovuşturdu. "Sana anlatabileceğim her şeyi anlatıyorum çünkü bunların bazıları benim hikayem değil. Polise gitmeyeceğine güveniyorum ama *Nancy Drew* gibi davranıp kendini daha da derine çekmeyeceğine de güveniyorum. Bu adamlar senin "hadlerini bildir" tavrını takdir edecek adamlar değil. Onların radarına girmek istemezsin."

Endişe midemi doldurdu, ancak merak beni kahve fincanımı tutmaya ve epik bir sesli kitap dinlemek üzereymişim gibi öne eğilmeye zorladı.

İçimden bir ses bunun çok da uzak olmadığını söylüyordu.

"Bu iş çok kafa karıştırıcı, seni kaybedersem söyle. Nox'un Nash adında birini tanıyıp tanımadığını sorduğunu hatırlıyor musun?" Başımı salladığımda, "O, kulüpleri olan -strip ve diğer- ve onları silah, uyuşturucu ve kadın ticareti için kullanan *pis* bir orospu çocuğu. Eskiden sadece bir baş belasıydı, ama sonra açgözlü oldu. Sonra da uyuşturucunun, kadınların ya da her ikisinin de tadına bakan üst düzey kişiler sayesinde kendini beğenmişliğe kapıldı ve yenilmez olduğunu düşündü."

Vay canına. Bu The Wire ya da Law and Order gibi.

"Bir süre önce yaptığı hamleler yüzüne patladı ve..." Tereddüt etti. "Bu onun biraz dikkat çekmesini sağladı. Akıllandığını düşündük ama sonra İrlanda mafyasıyla işbirliği yaptığına dair dedikodular çıktı."

Ve The Sopranos.

"Providence'ta güçlü bir *mafya* olduğunu biliyorum," diye fısıldamak için sesimi otomatik olarak alçalttım, "ama burada büyük bir *mafya* olduğunu bilmiyordum."

Yargıç kıkırdadı, kremalı sodalı gözleri benimle alay eder gibiydi. "Sorun değil, seni duymayacaklar."

Onu terslerdim ama örmekte olduğu gerçek suçlar hikâyesini geciktirmek istemedim.

"İtalyanlar radarın altında uçar ve korumadan kaçarlar, ancak sıkıştırılırlarsa her şeyi berbat ederler. İrlandalılar her zaman çılgındır, açıktadır ve her şeye hazırdır. Nash ile işbirliği yapmaktan mutluydular ve rakip bir striptiz kulübünün peşine düşmeyi planlıyorlardı. Ama İrlandalıların ağzı da çok iyi laf yapar, bu yüzden de olay büyümeden duyuldu."

Bir gece önceki konuşmayı düşünerek, "Nox diğer kulübün sahibi mi?" diye sordum.

"Hayır."

"O da bu işin içinde mi?"

"Evet."

Hayal kırıklığı içinde kaşlarımı çattım. "Bu senin anlatmadığın hikayenin bir parçası mı?"

Haklı olduğumu söylemek için kendi burnuna dokunmak yerine, Yargıç uzandı ve benimkine dokundu.

Başka biri olsaydı, bu hareket bana rahatlamamı söylemek kadar küçümseyici olurdu ve ben de bunu onlara söylemekte tereddüt etmezdim. Ama gülümsemesi bunu aşağılayıcı olmaktan ziyade eğlenceli bir hale getirdi. Yasadışı faaliyetlerden, mafyadan ve yolsuzluktan bahsettiğimiz bir ortamda bu şakacılığa ihtiyaç vardı.

"Benimle ilgili paranoyanıza dayanarak... sizi mağazada gözlemleyerek, Nash'in geri çekilmediğini tahmin ediyorum?"

"Hayır. Birkaç aydır dostça davranıyor, *hediyeler* ve *teşvikler* gönderiyor," ellerini kaldırarak parmak işaretleri yaptı, "*hediyeler* ve *teşvikler*-"

"Ne tür..." Yargıç'ın Nash'in koştuğunu söylediğini hatırlamadan önce başladım. "Boş ver."

"Onları geri çevirdik, hem de kibarca değil. Yoluna devam etmek yerine, kızlarından birini Mayhem'e koyduğunu düşünüyoruz."

"Nasıl?"

"Bir barda takılıyormuş ve bir erkek kardeşi onu tavlamaya çalışmış ama o uzun bir oyun oynamış. İşe yaradı. Adam onu çok takip etti ve daha çok aşık oldu. Kızın sadece onun için yaratıldığına yemin etti. Ve haklıydı da. Her kelimesi, her bakışı, her çocukluk hikayesi ve gelecekteki hedefleri onu kandırmak ve yakınlaşmak için hazırlanmıştı, muhtemelen Nash'e geri bildirmek için bilgi toplamak için."

Nash gibi bir adamın isteyeceği ne tür bilgilere sahip olduklarından emin değildim ve bilmek istediğimden de emin değildim. Bu beni "Bir şey bulabildi mi?" diye sormaktan alıkoymadı.

"Onun kalbi. Ağzında başka birinin siki." Nefesim kesildi ve hemen düzeltti, "Onun seçimi, zorla değil. *Tanrım*."

"Ben öyle düşünmemiştim."

En azından öyle olmamasını umuyordum.

Yargıç bardağının geri kalanını boşaltırken bana inanmayan bir bakış fırlattı. "Paylaştığı şeylere dikkat ediyordu çünkü ona karşı aptalca davranmış olabilir ama o onun yaşlı karısı değildi. Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki o kadar ileri gitmeden yakalandı."

"Başkasının kiyle yakalandı..."

"Evet. Kulübün bir arkadaşı onu dışarıda görmüş ve kardeşinin gösterdiği fotoğraflardan tanımış. Onu bir adamla sohbet ederken, bir tomar para alırken ve sonra başka bir-"

Elimi kaldırdım. "Detaylara ihtiyacım yok."

"Şanslı yer. Şans eseri zamanlama." Yüzünden okuyamadığım bir şey geçti. "Sadece kader."

"Sert motorcular kadere inanır mı?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak sordum.

İşe yaramadı ve "Deneyimlediklerinde yapıyorlar" dediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

O yoğun anı kırarak, susuzluktan ölüyormuşum gibi kahvemi yudumladım ve bu dünyadaki en önemli şeydi.

Aslında öyleydi ama konumuz bu değildi.

Yargıç ciddileşmeden önce kaçışımı sevimli bulmuş gibi gülümsedi. "Nox b a k m a n için bazı resimler gönderecek, bakalım tanıdığın biri var mı?"

Hayatım boyunca izlediğim *Law and Order* dizisi beni bir fotoğraf dizisi yapmak için hazırladı ve heyecanlandırdı. Ancak aynı zamanda, gerçeküstü durumu daha gerçekçi hale getirdi, ciddiyeti göğsüme ağır bir şekilde oturdu.

Birisi evimi gerçekten bilerek yok etti. Bu yanlış kimlik ve abartılı tesadüflerden oluşan komik bir vaka değil.

Bunun arkasında kim varsa benim peşimdeydi. Bir görsel ikiz değil. Bir kat altımdaki dairedeki biri değil.

Neden silah, uyuşturucu ve kadın ticareti yapan birinin radarındayım?

"Silaha elimi bile sürmedim," dedim yüksek sesle, fincanıma bakarak. "Lisedeyken biraz ot içmiştim ama o kadar. Kadınların güzel hazineler olduğunu düşünüyorum ama hiç biriyle yatmadım ve bunun için para da ödemedim."

Yargıç'ın elleri belime uzandığında sıçradım. Dizlerinin üzerinde, yüzüm ona dönük olacak şekilde beni çevirdi. "O-"

"Eğer beni almasaydın, eve, o felaket mahalline dönecektim. Yalnız yaşıyorum. Ya..." Sözlerim boğazımda düğümlendi ve boğuk bir fısıltıyla çıktı. "Ya ben oradayken geri gelirlerse? Ben uyurken?" Küçük, inanmayan bir alay attım. "Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama kaçırılmış olmam gerçekten iyi bir şey."

Yargıç belimi sıktı. "Kader."

DOKUZUNCU BÖLÜM

DÜZGÜNCE İSTİFLENMİŞ VE SAKLANMIŞ

FAHİŞELER OPHELIA

"Bazı kardeşlerle dışarı çıkıyoruz."

Kitabımdan başımı kaldırdığımda, Yargıç'ın yatak odasının kapı pervazına yaslanmış, ellerini siyah kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş olduğunu gördüm - dizlerinde, satın aldığı orada olmadığına bahse girmeye hazır olduğum tırtıklı yırtıklar vardı. Beyaz tişörtü parlak ve temizdi, yeleğinin yıpranmış siyah derisiyle tezat oluştuyordu - hayır, *kesimi*.

Oraya getirildiğimden beri neredeyse bir hafta boyunca hiç ayrılmadım. Birkaç saat dışında o da gitmemişti. Bu kadar uzun süre evde kalabilmesini sağlayan geçim kaynağının ne olduğunu sormuştum ve o da güvenlik demişti. Açıklamamıştı, ben de bunu muhtemelen bilmek istemediğim anlamına geldiğini düşünmüştüm.

Ayrılmamış olabilirdi ama sürekli bir kardeşler rotasyonu onu görmeye geliyordu. Arka odalarında iki toplantı yapmışlardı.

İsveçliler her gün öğle yemeğini pişirmek ve akşam yemeğini hazırlamak için geliyorlardı. Ona bunu yapmak zorunda olmadığını söylemeye çalışmışım ama mutfak sahibi olması abartılı *değildi*.

Birkaç gece, kardeşler ve hatta bazı *tavşanlar* rahatlamak ve içmek için gelmişti.

İlk geldiklerinde Yargıç arka odada Jüri'yle birlikteydi, ben de yatak odasına çekilmiştim -kısmen onların bölgesinde bir yabancı olduğum için, kısmen de gözüm korktuğu için. Ertesi gece Bruins maçını izlemeye geldiklerinde yine sızılmaya çalışmışım ama çakırkeyif bir Yargıç beni kucağına çekmişti.

Meme uçlarına saldırmalıydım.

Tutuşu sahiplenici ama sıkı olmadığı için öylece durmalıydım.

Orada oturup votka toniklerini yudumlamaktan ve sarhoş gecelerin -ve bazı öğleden sonraların- komik hikâyelerine gülmekten başka bir şey yapmam gerekirdi.

Ama oturmadım. Oturdum. İçtim. Güldüm. Paylaştıkları sadakat ve bağın tadını çıkardım. Ve bunun bir parçasıymışım gibi davranmama izin verdim.

Bütün kardeşler orada olmamdan memnun değildi ama bu sadakat ve Yargıç'ın bakışları sayesinde güvensizliklerini medeni bir şekilde giderdiler.

Şaşırtıcı bir şekilde -belki de değil- Jury de buna dahildi. Bana neredeyse tek kelime etmemişti ama beni neredeyse kardeşi kadar inceliyor gibiydi.

yaptı. Nox beni iyice araştırmış olsa da Jury'nin hâlâ bana güvenmediğini hissediyordum. Kalbi kırılanın o olup olmadığını merak ettim. Ya da belki de sadece kardeşini koruyordu.

Sebepe ne olursa olsun, önemli değildi çünkü Judge ve ben hiçbir şey değildik. Kucağında oturduğumuz bir geceyi saymazsak, bana hiç dokunmamıştı. Odağı başka bir yerdeydi ve elli milyar üç soruma sabırla cevap vermek için durmuş olsa da, belli ki kafası meşguldü.

"Dışarı mı?" İçimdeki heyecana rağmen sesimi eşit tutmaya çalışarak sordum.

Hiçbir zaman evcimen biri olmamıştım. Hemşirelik okulu ve sonrasında gerçekten hemşire olmak zamanımın çoğunu emmişti, ama fırsatım olduğunda ve programlarımız uyduğunda, arkadaşlarımla dışarıda geçirdiğim gecelerden keyif alırdım.

Ve sadece ben olduğumda bile, tek başıma oynadığım oyundan hiç utanmadım. Dışarıda tek başıma yemek yerdim. Sinemaya yalnız gittim. Alışveriş yaptım, keşfettim ve biraz daha alışveriş yaptım. Tek başıma.

Kulüp binasında geçirdiğim zaman güzel bir mola olmuştu -özellikle de Judge okumak isteyip de bir türlü fırsat bulamadığım kitapları birine aldırıldığında. Ama dışarı çıkmaya hazırdım, nereye gideceğim umurumda bile değildi.

"Evet. Arkadaşlarımdan birinin sahibi olduğu bir barda içki içiyoruz."

O sabah üzerine kahve döktüğüm kapri taytına ve bol tişörtüme baktım.

Ve belki de İsveçlilerin ev yapımı kreplerinden gelen tereyağı onun waffle'larından bile daha iyiydi.

Ve kesinlikle dürümümünden acı sos.

Ben çöpçüyüm.

"Uh, ne zaman gidiyoruz?" Başımın tepesinde salınan dağınık topuza -dağınıklığa vurgu yapıyorum- dokunma dürtüsüyle savaşıyor sordum.

"Beş dakika."

"Ne?" Neredeyse çığlık atarak ayağa fırladım. "Seninle sikişmek. Üç saat boyunca olmaz."

Tekrar yatağa uzandım ve ona parmağımı uzattım. "Sen bir pisliksin."

"Psikopat değil mi?"

Ona bakmak için başımı çevirdiğimde, gözlerim dudaklarında beliren sırıtışa takıldı.

Tanrım, çok çekici.

Tehlike gerçekten ne kadar kötü olabilir ki?

"Hayır, sen de öylesin," dedim ve aptalca bir şey yapmadan önce ayağa kalkıp arkamı döndüm.

Bana dokunmasını özlediğimi itiraf etmek

gibi. Beni öpmesini istemek gibi.

Hayatıma getirdiği kargaşanın içine gömülmeme izin vermek gibi.

Yakınımda durduğunda Yargıç'ın sıcaklığı sırtıma vurdu. "Sıradan bir bar. Bir sürü motorcu, rockçı. Gösterişsiz."

"Teşekkürler," diye fısıldadım, sormak aklıma bile gelmediği için bana söylemeyi akıl etmesine şaşırmışım. Ama bu tür bilgiler ne giyeceğime karar vermem için hayati önem taşıyordu.

Gözlerim kişisel bakım ürünleri ve hatta *daha* da kişisel iç çamaşırlarıyla dolu poşetlere takıldı. Kuru cildim biraz nemlendirici için çılgık atıyordu ama henüz güzellik ürünlerine dalmamışım. En basit ve rahat iç çamaşırları dışında, eğlenceli ya da seksi iç çamaşırlarına da elimi sürmemiştim.

Eğlenceli ve seksiydi. Evime geldiğinde bu tercihim açıkça fark etmişti. Kıyafetlerimin altına sevimli ya da seksi bir şeyler giymenin verdiği kadınsı hissi her zaman sevmişimdir. Elder Oaks'ta işe alındığımda bu duygum daha da artmıştı çünkü hemşireler aynı gri-mavi önlükleri giymek zorundaydı.

Ama altında? Parlak ve vahşi ya da yumuşak ve güzeldim.

Prensip olarak çantalara dokunmamışım ama bir rocker bara gidiyordum. Kendi rahatım için, yataktan yuvarlanmış gibi görünemezdim... yataktan yuvarlanmış gibi. Tüm zaman boyunca bilinçsiz ve mutsuz olmak istemiyordum.

Yargıç'a iyi görünmek istemekle bir ilgisi yoktu. Ya da arkadaşının sahibi olduğu bir yere gidiyor olmamızla.

En azından kendime böyle söyledim, çünkü açıkça görülüyor ki, Yargıç'ın yalan söylemekle ilgili takıntıları bende yoktu.

Tuvalet malzemeleri ve makyaj malzemelerinden oluşan devasa çantayı kaptığım gibi, başım dik bir şekilde banyoya doğru yürürken Yargıç'ı ya da onun muzaffer sırtışını görmemiş gibi yaptım.

Parmak uçlarıma kalkarak lavabonun üzerindeki aynada kendimi kontrol ettim.

Duşta çok uzun süre kaldıktan sonra yatak odasına geri döndüm, sadece bir havluya sarınmış olduğum için hem yatak odasının hem de koridorun boş olması beni rahatlatmıştı. Topladıklarının çoğu

etekler, basit skinny jeanler - stratejik olarak tasarlanmış yırtıklarla, yıpranmış olanlarla *değil*

-ve siyah, kep yakalı bir tişört en rahat kıyafet olmuştu. Sadece slip-on kanvas ayakkabılarım vardı, bu yüzden seçim yapmak kolay oldu.

Lüks banyo malzemelerini kullanarak zaten bir peni kazanmıştım, iç çamaşırlarıyla da bir pound kazanmıştım - temel ürünlere bağlı kalırken kendimi görmezden gelmeye zorladığım askılı sıcak pembe sete odaklanmıştım.

Dantelle kaplı kaplar narin ve güzeldi, ama göğüslerimin kabarıklıklarının üzerinden geçen askılar onu sinirli ve seksi yapıyordu - özellikle de tişörtüm üzerimdeyken hala göründükleri için.

Makyajımı yapmak en uzun zamanımı almıştı, çünkü her şeyi aynı anda kullanmak istiyordum ve bu mümkün değildi... Palyaço gibi görünmek istemiyorsam tabii.

Ürünlerin yalnızca beşte birini seçebilmişim ve sonuçlardan memnundum. İyi görünüyordum. Daha da önemlisi, kendimi kendim gibi hissediyordum.

Heyecan damarlarımda şampanya gibi köpürürken, Yargıç'ı aramak için aile odasına doğru ilerledim. Boş olduğunu görünce mutfığa doğru yürüyordum ki gözlerim arka koridora takıldı. Küçük merdivenlerin tepesinde toplantı odasını gördüm.

Kısmen *açık* olan toplantı odası sayesinde söz konusu toplantı odasını görebildim.

Kapı.

Birilerini ararken, yavaşça o yöne doğru yan adımlarla ilerledim. Ve sonra biraz daha hızlı adım attım.

Ve sonra hızlı yürüdüm.

Merdivenleri çıktım ama merakımla kulübün kişisel alanına duyduğum saygı arasında kalarak kapının önünde durakladım.

Küçük bir bakıştan zarar gelmez.

Bir uzlaşmaya varmak için ayaklarımı yere sağlam bastım ve kapıyı iterek açtım. Kimse bana bağırmanınca daha iyi görebilmek için eğildim.

Büyük bir vitray pencere odayı puslu bir ışıkla yıkıyor, sanki yaşlı bir rahibin hayaleti duvardan dışarı çıkacakmış gibi dönen kirişleri ve oymalı detayları ürkütücü hale getiriyordu.

Sandalyeli uzun bir masa dışında mekânın kendisi boştu. Ahşap çok güzel ve koyu renkliydi; ayakları ise karmaşık gavellere benziyordu.

Acaba kardeşlerden biri başarmış mıdır?

Daha fazla eğilerek geri kalanı taradım ama hiçbir şey yoktu.

Bir odaydı.

Bu pek etkileyici değil.

"Ne arıyoruz?"

Fısıltı kulağıma o kadar yakındı ki nefeslerini hissedebiliyordum. İrkildim ve sarsıldım, bu sırada kıcımları onlara doğru bastırdım. Tekrar sıçradım ve Judge'ın hâlâ öne doğru eğildiğini görmek için döndüğümde odaya düştüm.

"Ben de seni arıyordum," diye yarım ağızla yalan söyledim ve aceleyle geri çekildim. "Boş odada mı? Orada saklambaç oynadığımı mı sandın?"

"Boş zamanlarında ne yapıyorsun bilmiyorum."

Gözleri karardı ve bana doğru bir adım attı. "Sana ne yapmak istediğimi göstermeme ne dersin?"

Gözlerimi ondan bir milisaniye bile ayırmak hata olacağı için başımı arkaya eğerek, "Gitmemiz gerekmiyor mu?" diye sorduğumda sesim soluk soluğaydı.

"Bir dakika içinde." Parmaklarını hâlâ nemli olan saçlarımla arasından geçirerek aşağı baktı ve "Etek giymeyi umuyordum" diye mırıldandı.

"Ne?"

"Bir şey yok," dedi gözlerime bakarak. "İyi görünüyorsun."

"Aldığın şeyler mükemmeldi. Teşekkür ederim."

"Seni iyi gösteren o bok değil." Gergin bir şekilde alt dudağımla çölünü yaladım.

Yargıç'ın bakışları tekrar düştü ve sanki gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi ağzıma kilitlendi.

Bunu anlayabiliyordum çünkü onu izlerken gördüğüm en büyüleyici şeydi. Vücudu neredeyse benimkine değene kadar küçük bir adım daha yaklaştı.

Beni öpecek mi? Ben

onu öpecek miyim?

"İyi bir şey görüyor musun?" diye sordu.

Kendinden mi bahsediyor? Düşündüğümde daha mı uzun süre bakıyordum?

Şehvetle karışmış beynim tekrar rayına oturmaya çalıştı. "Ne?"

Başını odaya doğru eğdi. "İyi bir şey gördün mü?" "Hayır. Sıkıcı."

"Uyuşturucu dolu bir oda, gezici bir barbut oyunu ve düzgünce istiflenmiş ve depolanmış fahişeler mi bekliyordunuz?"

"Biraz yasadışı havai fişek. Birkaç kaçak DVD. Belki etiketleri kesilmiş şilteler de iyi olurdu."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Bir omzumu kaldırdım. "Sorun değil... Sanırım."

Sırıttı ama gitmeme izin verdi.

Judge'a ne iş yaptığını sormuştum ama kulübünün ne iş yaptığını hiç sorgulamamıştım - her ne kadar Pazar öğleden sonra brunch'tan sonra birlikte gezintiye çıkmadıklarına bahse girsem de. İlk başta kendimi korumak için böyle davranmıştım çünkü ne kadar az bilirim o kadar iyiydi.

O zaman bilmek istemediğim içindi. Yargıç, Kargaşa Mahkemesi ve Nox, Nash'e kıyasla kesinlikle kötünün iyisiydi. Bu güvenliği kendi etrafıma sarmış ve başlangıçta biraz zorla da olsa sundukları güvenliğe yerleşmiştim.

Ama her şey farklı görünüyordu. Çizgiler o kadar bulanıklaşmıştı ki ne hissettiğimi söylemek imkânsızdı.

Ve karar vermemin tek yolu gerçeği bilmektir.

Yargıç'ın kesiğinin kenarlarından tutarak, "Merakımdan soruyorum, bu burada yasadışı bir şey olmadığı anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Öyle demezdim" demeden önce uzun, sessiz dakikalar boyunca beni inceledi.

Cevapları gerçekten isteyip istemediğimi tartışırken bir an için sessiz kalma sırası bendeydi.

Gerçekten önemli olup olmadıklarını.

Çünkü Nash ortadan kalkana kadar orada olsaydım, hiçbir şey bilmeme gerek yoktu. Bir önemi yoktu.

Geçici bir sığınaktan daha fazlasıyla ilgilenmediğim sürece hayır.

Onu dikkatle izleyerek, "Nash rakip olduğun için mi senin peşinde?" diye sordum.

"Hayır, o para, güç, bağlantılar ve içeriden bilgi peşinde."

Omuzlarım biraz çöktü. "Yani sen onun üç alanında çalışmıyorsun?"

"Ben de öyle demezdim."

Kurşun midemi doldurdu, safrayı boğazımı yakmak için yukarı iterken tiksinti ağzımı acıyla kapladı.

Ellerimi bıraktım ve uzaklaşmak için hamle yaptım ama bir kolunu bana dolayarak avuç içini belime bastırdı, diğer eli saçlarıma saplandı.

"Bizim yaptığımız iş, o pislik herifin yaptığından gerçekten çok farklı," diye homurdandı Yargıç.

"Nasıl?"

"Eskiden reçeteli ilaçların dağıtımına yardım eder, ihtiyacı olanlara ulaştırırdık. Hâlâ da yapıyoruz ama bir şeyler olduktan sonra nadiren oluyor."

"Bu sayılmaz," dedim, rahatlamak başımı döndürüyordu.

Yargıç'ın kaşları kalktı. "Ne?"

"O yumruklanabilir suratlı Pharma-bro gibi fiyatları yükseltiyor musunuz?" "Hayır, maliyetine alıyoruz ve bir kesinti yapmıyoruz."

"O zaman bu kesinlikle sayılmaz. Sistem kusurlu ve berbat. Ailem ve şimdi işim sayesinde her zaman sigortam olacak kadar şanslıydım. Ama üniversitedeki oda arkadaşımın sigortası yoktu, bu yüzden o hastalandığında doktora gider ve benim semptomlarımıymış gibi davranırdım." Onaylayana kadar duygularımı dizginlemeye çalıştım. "Hepsi bu mu?"

Aramızdaki mesafeyi kapattığında, bedenim onunkine sıkıca yapışana ve onu hissedebilinceye kadar durmadı.

Her şeyini.

Leğen kemiği boyunca kıvrılan çok sayıda sert santimi

Biz.

Keskin bir nefes aldığımda dudaklarım aralandı ve siki sarsıldı. aynı hızla nefesini keser.

Birdenbire yana baktı. Ben de aynısını yaptım, tam zamanında Jury'nin yaklaştığını gördüm.

Ve gördüklerinden memnun görünmüyordu.

Geri çekilmeye çalıştım ama Yargıç "Ne?" diye ısırırken beni sıkıca tutmaya devam etti. "Herkes bekliyor," dedi Jury.

"Bırak onları. Ya da bizzat gitsinler."

"Tamam." Jury kaşlarını sertçe çatarak döndü ve hışımla dışarı çıktı.

"Hemen geliyoruz!" Geri çekilen sırtına seslendim, kabin ateşim bir gece dışarı çıkmayı talep ediyordu. Biz uzun bir tartışmayı tamamlarken beklemesinin pek olası olmadığını bildiğimden, Yargıç'a dönüp önemli kısma odaklandım. "Nash'le aranızdaki diğer her şey farklı mı?"

"Gece ve gündüz."

"Bana daha sonra anlatacak mısın?"

Başını salladı ve o açıklayana kadar midem bulandı. "Daha sonra kafayı bulacaksın. Yarın anlatırım."

"Anlaştık."

Yargıç beni bırakmak yerine başını eğdi, böylece sadece yüzünü görebildim. "Ama sadece gerçekten bilmek istediğin şeyleri sorduğundan emin ol prenses. Çünkü geri dönüşü yok. Bunların hiçbirinden değil."

Bu uğursuz uyarının ardından Yargıç beni bıraktı ama elimi tutarak sessizce dışarı çıktık ve herkesin bizsiz gittiğini gördük.

"İçkini tutabilir misin?" diye sordu.

"Evet, neden?"

"Daha sonra bisikletin arkasından düşmeni istemem. İstersen benim arabamla gidebiliriz."

Döndüğümde kulüp binasının yanına park edilmiş güzel bir araba gördüm. Klasik bir tarza benziyordu ama o kadar parlaktı ki yepyeni görünüyordu. "Buraya geldiğimde bu yoktu."

"Rüzgarın hangi yönden estiğine bağlı olarak hareket ettirin, böylece sopa tarafından engellenir ve kirlenmez."

"Bir garaj inşa edebilirsin."

"Evet, öyle olmalı." Başını eğdi. "Bisiklet mi, araba mı?" Hiç tereddüt etmedim. "Bisiklet."

Kaskımı takmama yardım ettikten sonra kendi kaskını taktı ve onu ilk kez gördüğümde olduğu gibi aynı belalı zarafetle bisikletine tırmandı. Onun yardımıyla bile hareketlerim çok daha az zarıftı ama umurumda değildi.

Kükreyen motoru çalıştırıp havalanırken sıkı sıkıya tutundum. Bu uzun yolculuğu düşünmek için kullanmam gereken milyonlarca şey vardı ama beynimin odaklandığı tek şey Judge'ın sırtına yaslanmanın ne kadar iyi hissettirdiğiydi.

Ve bir bisikleti ne kadar çok istediğimi.

ONUNCU BÖLÜM

OPHELIA'DAN
SONRA

BURASI HARİKA BİR YER.

Rye'a girerken, arkadaşlarımla birlikte bir kitabı kapağına göre değerlendirerek ne kadar büyük bir hata yaptığımızı fark ettim. Ya da, bu durumda, bir kulübü dış görünüşüne göre. Binlerce kez önünden geçmiş olmalıyız ve çoğu zaman blok boyunca uzanan kuyruklara rağmen hiç kontrol etmemiştik. Bir batakhane olduğunu düşünmüştüm ama *çok* yanılmışım.

Hiçbir şey yıpranmamış ya da solmamıştı. Kesinlikle kirli değildi. Dive'ın estetiği, havası ham ve cesurdu ama mekânın kendisi temiz ve çok havalıydı.

Duvarlarda çoğu imzalı çerçeveli resimler sıralanmıştı. Duvarların kendisi bile imzalarla işaretlenmişti. Küçük bir sahne vardı ama hiçbir enstrümanın kurulmadığını görmek beni hayal kırıklığına uğrattı.

Buraya bir grubu görmeye gelmeliyim.

Judge ve ben kalabalığın arasından geçerek Jury, Hollywood, Glitch ve Scythe'ın bara yakın bir masada oturduğu yere doğru ilerledik. Anladığım kadarıyla tüm Mayhem kardeşleriyle arkadaştı ama en çok bu dördüyle arası iyiydi.

Onlarla birlikte oturan bir başka adam daha vardı; aşırı uzamış kahverengi saçları, sakalı ve motosiklet botlarıyla kardeşime benziyordu ama onu kulüp binasında hiç görmemiştim.

Yanlarına vardığımızda, tanımadığım adam ayağa kalktı ve Yargıç'ın elini sıkarak omzuna vurdu. "Sizi gördüğüme sevindim."

"Çok uzun zaman oldu." Yargıç duyabilmem için beni daha yakına çekti.

"Bu Rhys.

Rhys, bu Ophelia."

Adamın uzattığı eli karşılamak için elimi uzattım ama gülümsediğinde neredeyse ıskaliyordum ve derin gamzeleri ve fırtınalı okyanus mavisi gözleri dikkatimi dağıttı. "Tanıştığımıza memnun oldum, hayatım."

Huuuhhhnnngghhh.

Beynimdeki aptallığı silkeleyerek gülümsemesine karşılık verdim. "Sana da."

Yargıç vücudumu kıvrarak ön t a r a f ı m 1 onun tarafına bastırdı ve elimi Rhys'inkinden kurtardı.

Bu hareket gözden kaçmadı ve Rhys kıkırdadı. "Sen de en az Jake kadar kötüsün. Ve Kase. Ve şimdi de Lars."

"Lars da mı?" Glitch dövmeli kafasını ovuşturarak konuştu. "Ne kadar da güçlüler düşmüş."

"Biranın içinde bir şey mi var?" Hollywood da katıldı, omuz silkip birasını yudumlamadan önce şişesine güvensizlikle baktı.

Çoğu konuşmada olduğu gibi kaybolmuştum ama yine de eğleniyordum.

Rhys oturduğu tabureyi işaret ederek, "Otursana," dedi.

"Teşekkürler, ben iyiyim," dedim, Yargıç'ın kucığında kalmaktan memnundum.

Başını bara doğru salladı. "Zaten işe dönmem gerekiyor, sevgilim."

Judge beni tabureye doğru itti. "Rhys buranın sahibi ve eğer arkadaşlarına yetişmek için beş dakikadan fazla ara verirse, tüm bina onun etrafında patlar."

"Bunu kulübünde yaşayan adam söylüyor," diye karşılık verdi Rhys. "Ve istediğin kadar saçmala, bu doğru. Personel değişimi çılgınca, bu yüzden personel eksikim var. Lanet olsun. Bu da demek oluyor ki ben senin sunucunum. Bana iyi bahşiş verin."

Hollywood, "Sadece sen söndürürsen," dedi.

Rhys ona parmağını göstererek bana gülümsedi. "Aromalı votka sever misin? Barmenim kasalar dolusu sipariş verip duruyor, her türlü tuhaf kombinasyonu hazırlıyor. Ona paramı boşa harcadığını, burada kimsenin bunları içmeyeceğini söylemeye çalıştım ama neredeyse bira sattığım kadar satıyorum, yani ben ne bilirim ki?"

Aromalı votkayı sevdiğim için -çok susadığımdan bahsetmiyorum bile, bayat bir bira bile içebilirdim- başımı salladım.

Barmene bir göz attıktan sonra bir kez daha baktım. Güzel kızıl saçlı belli belirsiz tanıdık geliyordu ama onu nerede gördüğümü tam olarak kestiremiyordum.

Onun bir tavşan olduğunu sanmıyorum.

Belki Elder Oaks'ta ailesi vardır?

Rhys bara gitti, birkaç dakika sonra biralarla döndü, Glitch için bir Jack ve Kola ve benim için bir ananaslı baş aşağı kokteyl.

Geçici bir yudum aldım.

Sonra Rhys daha masadan kalkmadan hepsini mideye indirdim. "Bir tane daha mı?" diye sordu.

uzun zamandır barın arkasındaydı.

"Lütfen."

"Ben de," dedi Scythe. "Benimkinde fazladan kiraz ve şemsiye istiyorum." Şaka yaptığını düşünmüştüm ama gözleriyle karşılaştığımda yaralı dudağında kocaman bir gülümseme belirdi. "Ne? Sen içtin, iyi olmalı."

Rhys uzaklaştı, kısa mesafe içinde birkaç kez durdu. Yargıç'a yaklaşıp, "O Mayhem değil mi?" diye sordum.

"Resmi olarak değil. O bir göçebe. İsteddiği zaman hoş karşılanır ama dolaşmakta özgürdür. Başkalarının kurallarını sevmez."

Jury homurdandı ve "Bunu tekrar söyleyebilirsin" diye mırıldandı.

Nedendir bilinmez, Hollywood'un birası boğazında kaldı.

Rhys, Scythe ve benim için ikişer kokteyl bıraktıktan sonra herkes oturup içmeye ve konuşmaya başladı. Tamam, ben daha çok içtim ve dinledim.

-Jury de dahil olmak üzere, şaşırtıcı bir şekilde, anlamak için bilmem gereken herhangi bir bisiklet terimini veya arka plan bilgisini açıklamak için durdu.

Belki de alkolün etkisiydi, ama onların katılımıyla içimin ısındığını hissettim.

Diğer yerlerimin de sıcak olduğunu hissettim çünkü Yargıç bütün geceyi taburemin yanında ayakta geçirdi.

Elini bacağıma koydu.

Ya da sandalyemin arkasında, parmakları dalgın bir şekilde saçlarımla oynuyordu.

Ya da yine bacağımda, ama üst baldırımı sıkıca kavırıyor, parmak uçları içeri giriyor ve bu tutuşu bacaklarımı ayırmak için kullanıp aralarına girebileceği düşünceleriyle aklımı çıldırtıyor.

Yanıma oturmak için kolayca başka bir tabure çekebilirdi ama yapmadı. Duruşu sahiplenici ve koruyucuydu, beni yakınında tutarken insanları dışarıda bırakıyordu.

Ve nefret ettiğimi söyleyemem.

Son üç kadehi de içtikten sonra Yargıç alnımdan öptü, dudakları kulağıma kadar indi. "Bu gece için planlarım suya düştü."

Dönüp ona baktım. "Ne planı?"

Ama biliyordum. Sarhoşluğa giden yolda çakırkeyif olsam bile bakışlarındaki şehveti yanlış anlayamazdım. Yine de, umduğum şeyi yaparak bunu daha da netleştirdi. Beni taburemde döndürdü ve bacaklarımın arasına yerleşmeden önce bacaklarımı ayırmak için tutuşunu kullandı.

Sert boyu bana doğru bastırdı ve bir ıslaklık dalgası o noktaya doğru aktı.

Onu istiyordum. Hem de çok. Tüm mantığın ve sağduyunun ötesinde.

"Daha öpüşmedik bile," diye fısıldadım, kısmen ona ama çoğunlukla kendime.

Sessizce konuşarak, "Senden bir kez tattım mı, *her şeyi* tadana kadar durmayacağım. Tadın kalıcı olarak dilimde ve hissin kalıcı olarak aletimde olacak. İşim bittiğinde, ikimiz de daha önce nasıl hissettiğimizi hatırlayamayacağız." Kendini daha da yaklaştırarak sikini kumaşla kaplı amıma sürttü. "Çünkü daha önce başka hiçbir şeyin önemi yoktu."

Temas karşısında nefesim kesildi ama uzaklaşmadım.

Hayır, tişörtünü yanlarından kavradım ve onu daha yakına çektim. "Gece daha bitmedi."

"Pençelerini derime batırmaman ya da göğüs uçlarımı gömleğimin içinden çekip çıkarmaya çalışmaman çok sarhoş olduğunu gösteriyor prenses. Sana sarhoş olacağını söylemiştim."

"Suya geçeceğim."

"Sonra da eve dönerken uyuyakalırsın. İç." Sırıttı. "Rahatla."

Kaşlarımı çattım, o da güldü.

Onu yakından görmek klitorisime bir sarsıntı göndermeye yetti. Ve aptal, sarhoş kalbime başka bir şey.

Yargıç uzaklaştı ve masaya doğru döndü, bara doğru yürümeden önce başka kimlerin yeniden doldurulmaya hazır olduğunu değerlendirdi. Isırılabilir kıcının görüntüsü gittiğinde, dikkatimi masaya çevirmeye çalıştım ama iki sorun vardı.

Birincisi, bir gece boyunca ne kadar bisiklet konuşabileceğimin bir sınırı vardı ve ben bu miktarı aşmıştım. Uzun, sıkıcı bir mille. Bir motosiklete binmeyi seviyordum ama parçaları ve özellikleri çok daha az ilgi çekiciydi.

İkincisi ve daha acil olanı ise işlemem gerektiği idi. Fena halde.

Hangi şeyin diğerinden daha iyi olduğuna dair hararetli tartışmayı bölmek istemediğim için ayağa kalktım ve güç kullanarak tuvaletin bulunduğu arka koridora doğru yürüdüm.

Hayatımın en iyi çişini yaptıktan, ellerimi yıkadıktan ve makyajlarını tazeleyen küçük kadın grubuyla kanka olduktan sonra kapıyı açtım ve masaya doğru ilerledim.

Denedim.

Çünkü koridordan çıkmadan önce bir adam yoluma çıktı. Motorcu ya da rock'çı değildi -bardaki herkes öyle olmasa da- takım elbisesi ve gevşek kravatı gösteriştten uzaktı.

İçgüdülerim alarma geçti.

Gözlerimi önüme dikerek, "Affedersiniz," diye mırıldandım.

"Vay canına, çok kibarsın," dedi adam, sesi küçümsemeyle doluydu.

Onu görmezden gelerek kenara çekildim, ama o da çekildi.

"Ah, daha önce sahip olduğun o güzel gülümseme nerede?" diye geveledi.

Korku, beynimi saran votkalı mutluluk katmanına saplandı ve nabzım hızlanırken omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Bir NFL oyuncusunu gururlandıracak bir fake-out manevrası denedim ve yanından geçebileceğimi umdum. Hareketleri daha yavaş olabilirdi ama cüssesi bunu telafi ediyordu ve çabalarımı kolayca engelledi.

Ancak bu sefer, üst kolumu kavrayacak ve bizi döndürerek duvara yaslayacak kadar yakındım.

Ellerini başımın iki yanına koydu ve daha yakına eğildi, bira nefesi midemi bulandırdı. "Bütün gece seni izledim. Zekisin."

"Kendi kıcıımı da sileyim," diye mırıldandım düşünmeden.

Beni görmezden gelerek -ya da daha büyük olasılıkla, dikkati göğüslerimde olduğu için beni duymayarak- devam etti. "Bir kulüp fahişesi olmak için fazla akıllı. Ve hayvandan hayvana dolaştırılamayacak kadar ateşli."

Yargıç, kardeşlerin dövmeleleri ve bisikletleri nedeniyle karşılaştıkları hoşgörüsüzlük ve önyargılardan bahsetmişti. Renkli kardeşler olarak Lash ve Scythe, insanların konuşmak yerine varsayımlarda bulunmaları ve telefon görüşmeleri yapmaları nedeniyle mahallelelerindeki her polisle ilk isim bazında 'sakalaşmışlardı'.

Bunu bilmek ve bizzat duymak iki farklı şeydi. Onların bunu *yaşarken* nasıl hissettiklerini bir an için bile hayal edemezdin.

Bir o yana bir bu yana bakarak banyodaki sarhoş kankalarımı görmeyi umdum ama görünürde yoklardı, ben de "Geri çekilmeniz gerek" dedim.

"Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim."

"O pisliklere geri dönmek için acelen mi var?" Daha da yaklaştı. "Sana bok gibi davranmamı ve işim bittikten sonra arkadaşlarımla seninle uğraşmasına izin vermemi istiyorsan, söyle. Eğer bu seni tatmin edecekse izleyebilirler bile."

"Bak, cebindeki bebek mısırı mı yoksa beni gördüğüne mi sevindin bilmiyorum ama bu sana son uyarım. Uzaklaş."

Şişmiş yüzü kıpkırmızı oldu ve hissettiğim korku damlası bir şelaleye dönüştü. "Seni lanet olası amcık. Sana göstereceğim-"

Bana yumruk atmasını -ya da daha kötüsünü- bekleyerek kendimi hazırladım ama kalbimin bir atışından diğerine o gitmişti.

Karşı duvara çarptığında koridorda bir gümbürtü yankılandı ve bunu etin ete çarpmasının kusursuz sesi takip etti.

Sarhoş beynimin gözlerimin gördüklerine yetişmesi bir an aldı; tam o sırada Yargıç'ın adamın zaten kanayan yüzüne ikinci bir darbe indirdiğini gördüm.

"Yargıç!" Bağırdım, duvardan uzaklaşıp ona doğru gitmeye çalıştım ama bir kol beni belimden yakaladı. Döndüm, saldırmaya hazırdım ama sadece Jury olduğunu görünce durdum.

Jury bu tereddütten faydalandı ve beni arkasına kaydırды. Geri çekilmeye çalıştım ama kolu beni engelledi ve beni çaresizce onun gövdesine yaslanmaya zorladı.

"Bütün gece kadınımı siktiğini görmediğimi mi sanıyorsun, seni pislik herif?" Yargıç adamın yüzüne doğru hırladı, eli adamın boynundaydı.

"Bırakın beni," diye hırladı adam, Yargıç'ın elini pençelerken kızarmış yüzü soluyordu.

"Onu öldürmeden önce çıkarın şunu!" Jury'ye bağırarak gömleğini çekiştirdim.

Ama o da aynı derecede kötüydü, adama dudak bükerken vücudu gergindi. "Sana geri çekilmeni söyledi. Uzaklaşmanı söyledi. Sen dinlemedin, biz neden dinleyelim ki?"

"Kırık bir ya da on parmak sana ait olmayan şeylerden ellerini uzak tutmayı öğretebilir."

Hepimiz hapse girmeden önce durumu yatıştırmam gerektiğini bildiğim için hızla yana doğru kaçtım ve Jury'nin yakalamasından kıl payı kurtuldum. Bir an sonra beni belimden yakaladı ama ben çoktan Yargıç'ın üst koluna yapışmıştım.

"Bırak onu," diye yalvardım.

"Böyle bir şey olmayacak," diye homurdandı Yargıç, ön kolundaki damarlar sıkıldıkça daha da belirginleşiyordu. "Çıkarın onu buradan."

"Hayır!" Onunla adamın arasına girerek ellerimi Yargıç'ın göğsüne koydum. "Çekil, bebeğim."

Sevgi sözcükleri ağzımdan kaçtı ama işe yaradı çünkü bakışları benimkilere kaydı. "Ne?"

"Hareket et." Tereddüt ettiğinde avuçlarımı omuzlarına kaydurdım ve ittim. "Güven bana."

Elini çekmedi ama yana doğru küçük bir adım attı. Bu kadarı yeterliydi.

Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki alkolden. Belki de havadaki ilkel enerji, kan, ter ve likör kokusu beynimi çarpıyordu.

Belki de pek çok kadın gibi ben de erkeklerin bir randevuda kendilerini aşılayabileceklerini ve erkeklik taslayabileceklerini düşünmelerinden bıkmıştım.

Sebepler her ne olursa olsun, Yargıç'a karşı bastırılmış bir miktar öfke de dahil olmak üzere bu öfkeyi aldım ve piçin bacaklarının arasına tekme atmadan önce arkamı dönüp geri çekildim.

Sert.

Kemiklerimin titrediğini hissettirecek kadar sertti.

Bölgedeki adamların otomatik bir inilti çıkarmasına yetecek kadar sertti.

Piçin solmasına yetecek kadar sertti.

Yargıç desteği.

Destek Yargıç'ı hızla kaldırılarak yere yığılmasına izin verdi.

Ne yazık ki dizlerini büküp açarak yere düştü ve bana onu tekrar tekmelemem için mükemmel bir hedef verdi. Bacaklarını mı yoksa poposunu mu yakaladığımdan emin değildim ama hangisi olursa olsun, biraz kusmasına neden olacak kadar canını yakmıştı.

"Lanet olsun," dedi Jury *beni* geri çekerek. "Marketin otoparkı bambaşka bir yöne gidebilirdi."

Yargıç adama yaklaştı ve ben de onu tekmeleyeceğinden endişelendim. Kanvas ayakkabılarım yeterince zarar vermişti, bok tekmeleyenlerin ne yapacağını düşünmek bile istemiyordum.

"Ey," dedi Hollywood. "Birazını sakla, ihtiyacın olacak." "Şimdi ne olacak?" Yargıç sordu.

"Glitch az önce bir şey buldu. N pikap yapıyor."

Yargıç bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı çünkü yüzüne tehditkâr ve çarpık bir gülümseme yayıldı. Bir kolunu omzuma dolayarak durmadan önce yürümeye başladı.

Beni aniden bırakarak geri döndü ve adamın böğrüne *iki* tekme attı. "İşediğinde ve kan gördüğünde, lanet olasıca dokunduğunda ne olacağını kendine hatırlat," diye kükremek için eğildi, "*benim* olana!"

Sonra hiçbir şey olmamış gibi kolunu omuzlarıma doladı ve beni o kadar yakın tuttu ki adımlarımı karıştırmak zorunda kaldım. Çenesini bir güvenlik görevlisine ve Rhys'e doğru kaldırdı - geç fark ettiğim üzere, koridorun girişini kapatmışlardı.

Bir daha konsere gelme şansım kalmadı.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez Rhys bana kocaman, gamzeli bir sırıtış attı. "Eğer bir fedai işi istiyorsan beni görmeye gel, tatlım."

Ömür boyu men edilmediğim için rahatlamış bir şekilde ona aptalca bir gülümseme attım ve Yargıç'ın kararlı adımlarına ayak uydurmak için koşarken omzumun üzerinden el salladım.

Dışarı çıkıp binadan uzaklaştığımızda durdu ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni döndürdü. Kollarımı tutarak, yüzü benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde eğildi.

O daha bir şey söyleyemeden -ya da bağıramadan- ben uzun, nefes nefese bir aceleyle konuştum. "Özür dilerim, tüm bu olanlardan sonra çekip gitmem aptalcaydı ve birini yumruklamak zorunda kaldığın için gerçekten üzgünüm çünkü yumruk atanın da en az yumruk yiyen kadar canını yaktığını okumuştum ve orada olduğumu nereden biliyordun?" O kadar derin nefes almadan önce hırıltılı bir sesle bitirdim ki neredeyse boğuluyordum.

"Barda birkaç sarhoş piliç bana doğru koştu."

Banyo BFF'leri kurtarmaya geldi. Onlar en iyisi.

"Özür dilerim," diye tekrarladım çünkü hâlâ korkunç derecede kızgın görünüyordu. Ve korkunç derecede ateşli.

Psikopat seksi.

"Olma. İşemek için bir refakatçiye ihtiyaç duymaya alışık değilsin. Şu andan itibaren temkinli davran."

Hissettiğinden çok daha anlayışlı davrandığını hissediyordum ama ben de hissettiğimden çok daha sakin davranıyordum.

Adrenalinin yanı sıra hâlâ içkinin de etkisindeydim.

Yüzümü ve aşağıyı taradı. "İyi misin? Sana zarar verdi mi?"

Başımı salladım ve sonra başımı salladım. "Ben iyiyim. O sadece bir pislikti."

Jury bir şişe ananaslı votka sallayarak yaklaştı. "Rhys muhtemelen buna ihtiyacın olacağını söyledi."

Onu aldım, göğsüme bastırdım. "Teşekkürler."

"Bunu hak ettin," dedi, diğerlerine yetişmek için yürürken.

Gurur duymamaya çalıştım ama duydum. Onu incitenin bir kadın olması, muhtemelen acısı geçtikten sonra da bu dangalağı rahatsız edecekti.

Umarım bir daha birine böyle davranmadan önce iki kez düşünür. Şüpheliydi ama yine de umut edebilirdim.

Yargıç yan tarafa baktı ve boynunun arkasını suç teşkil edecek şekilde ovuşturdu. "Scythe ile rahat mısın?"

"Neden olmayayım ki?" Hiç tereddüt etmeden cevap verdim.

Önümü yan tarafına yapıştırıp başıma bir öpücük kondurmasına bakılırsa cevabım doğruydı.

Kardeşlerine karşı korumacıdır ve benim onlarla iyi geçinmem onun için önemlidir.

"Bir şeyi halletmem gerek. Scythe seni eve bırakacak ve ben dönene kadar seninle takılacak."

Otomatik içgüdüm bir bebek bakıcısına ihtiyacım olmadığını savunmaktı ama az önce olanları düşününce bu pek de doğru değildi. "Kaskımı alayım."

"Her ihtimale karşı arabasını getirmesini istedim." "Neden?"

"Kafanın iyi olacağını biliyordum, seni bisikletle riske atmamın imkanı yoktu. Ve böyle erken çağrılırsam diye..." İri eli kırımın yanağını avuçladı. "Benimkinden başka kimsenin bisikletinin arkasında değilsin."

Ohhhhh tamam o zaman.

Alnıma bir öpücük daha kondurduktan sonra beni bırakmak üzereydi ki, düşüncesizce gömleğini tuttum. "Eve döndüğünde uyuyorsam, sağ salim döndüğünü haber vermek için beni uyandırabilir misin?"

Kolu kasıldı ve mırıldandı: "Lanet olsun, öldürüyor beni."

"Ne?"

"Yok bir şey prenses." Beni bıraktı ve bisikletlere doğru yöneldik. "Geç kalacağız."

"Sorun değil."

Onlara ulaştığımızda Jury omzumu sıktı. "İyi misin, O?" "Evet, sağ ol."

Yargıç kollarını kavuşturdu ve başını kardeşine doğru salladı. "O sana O diyebiliyor ama ben diyemiyor muyum?"

Şişeyi kaldırdım. "Bana votka verdi."

"Rhys verdi."

"Peki. O zaman bana da O diyebilir."

"Kalpsiz." Gülümsemesi düştü ve Psycho Hottie geri döndü. Scythe'a baktı. "Onu eve götür ve ben gelene kadar bekle."

Scythe tartışmadı ya da dadılık görevine içerlemiş gibi görünmedi. Yargıç'ınkinden bile daha havalı görünen belalı arabanın kilidini açarak yolcu kapısını açtı, yüzünde temkinli bir ifade vardı.

Onunla birlikte olmak için tartışacak olanın ben olduğumu sanıyor.

Tıpkı Yargıç'a verdiğim sözlü cevap gibi, Scythe'a verdiğim sözsüz cevap da anlıktı. Doğruca ona doğru yürüdüm, ancak kapı bizi ayırdığında durdum ve bir ayağım arabadaydı. "Bob's Burgers mı Brooklyn- Nine-Nine mı?"

Bir süre bana baktı. Sonra bir kez daha. Sonunda gülümsedi. "Dokuz dokuz.

Rosa bana w-"

Sözünü kesmek için elimi kaldırdım. "TMI."

"Sadece bana güçlü, Latin kadın hedefleri verdiğini söyleyecektim." "Doğru," dedim.

Sürücü tarafına yöneldi ve ben de binip kapıyı kapattım.

Motosiklet motorları kükreyerek canlandı ama Yargıç'ın "Bu gece bir orospu çocuğu ölecek" dediğini duymadan önce değil.

Midem bulandı, çalkalandı ve endişeyle sıkıştı. Ama sırtında hedef olan kişi için değil.

Yargıç ve Mayhem'in geri kalanı için endişelenmemin benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum. Kesinlikle iyi değildi.

Kulüp binasına vardıktan sonra olması da iyi değildi... Daha fazla içki içtikten sonra...

Brooklyn Nine-Nine'ı izledikten sonra.

Elimi yüzümü yıkadıktan, Judge'ın tişörtlerinden birini giydikten ve onun yatağına girdikten sonra...

Yargıç'ın Scythe'a beni getirmesini söylediğini *saatler* sonra fark ettim.

Eve.

Ve asla, bir saniye bile, evimi hayal etmemiştim.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

IYI GECELER

YARGICI

Kulüp binasından bile daha تنها olan bir deponun önünde durup motoru durdurdum ve motosikletimden indim. Rye'daki boktan dolayı zaten yüksek olan adrenalinim bir çentik attı. Kendimi kaybediyordum.

Eğer Ophelia etrafta olmasaydı, ona dokunduğu için o herifi duvara yapıştırdım.

Ben olsam bunu toprağa gömerdim.

Hareket ederken boynumu gererek, yanımda Jury ve arkamda diğer kardeşlerimle birlikte kapıya doğru yürüdüm.

Güzel bir gece olacak.

Biz yaklaşırken kapı açıldı, Beck kapı aralığında duruyordu, yüzünde çarpık bir gülümseme vardı.

Sadece bir yeri yakacağını bildiğinde böyle gülümserdi.

Bu da içeride her kim varsa geceyi bitireceğini bildiği anlamına geliyordu.

-Ve hayatını. Beynine sıkılan bir kurşunla.

Ve bu benim de gülümsediğim anlamına geliyordu.

Hasta heriflerdik ama umurumda değildi.

Glitch, Beck'in yerini alarak ön kapıyı gözetlemeye başladı.

"Soldaki son oda." Beck dışarı çıktı. "Planlama işine başlayacağım."

Adımlarımız yankılanarak binaya doğru yürürken Hollywood, "O deli herif bir şömineyle sevişirken yakalanacak," diye mırıldandı.

Jury, "Hayır, çok kapalı," diye işaret etti. "Ana caddede yanan bir bina olacak."

Kapının dışında konuşlanırken olasılıkları tartıştılar.

Kapıyı iterek açtım. "İyi bir gece olacağını biliyordum. Sikimde hissettim."

Victor Jones bir sandalyeye bağlanmış, gözleri kocaman açılmış ve ağzı tıkanmış bir halde oturuyordu. Nash'in geniş ekibi içinde Vic ilk ondaydı - gerçi Nash en tepede yalnız olmayı sevdiği için bu pek bir şey ifade etmiyordu.

Uyuşturulmuş fahişelere olan aşkının yanı sıra bu onun en büyük dşşyd. Agzlyd. Ekibine bok gibi para ödüyordu. Köşeleri keser, nitelik yerine niceliği işe alır ve tasarrufları cebe indirirdi.

Ama ucuza çalışan insanlar aptaldı. Ve aptalca şeyler yaparlardı.

Suç mahalline dönmek gibi.

Glitch bunu bildiği için Ophelia'nın dairesine güvenlik kameraları ve sessiz alarmlar yerleştirmişti. Beklediğimizden daha uzun sürmüştü ama daha erken tetiklenmişlerdi. Nox teslim almaya daha yakındı, onu bizi beklemesi için bir depoya götürmüştü.

Hayır, *beni* bekle.

Çünkü mesele Gus olsaydı, Nox bir orospu çocuğuna bunu ödetme şansını elinden alan birine çok kızardı.

Ama önce, o bok parçasının değersiz hayatını kurtarmak için dökmek istediği tüm cevapları istiyordum.

Nox duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ayaklarını bileklerinden bağlamıştı.

Sıradan.

Sanki bok atmak için oradaymışız gibi.

Piç kurusu sandalyeye bağlıydı, hayatının tehlikede olduğunu biliyordu ve biz hiç etkilenmemiştik.

Ya konuşması için onu kızdırır ya da aşağılayarak egosunu tatmin ederdi. Hayatı bizim için bu kadar az şey ifade ediyordu.

İkinci tip gibi görünüyordu, ben de Nox'la konuşurken ona arkamı döndüm. "Gelecek yıl için Bs'ye kombine bilet almayı düşünüyordum."

"On sente mal oldu."

"Chara'nın iki adım önümde ki cama çarpan pileri görüyor musun? Fiyatına değer."

"Evet, bu doğru. Dair, Amerika'da bile yaşamamasına rağmen Sox'a kombine bilet almak için başımın etini yiyor ama Bs daha iyi olabilir."

"Her iki şekilde de yanlış gidemez. Ya da Celtics için. Pats iyidir ama bütün kiş orada oturursan donarsın."

Arkamda boğuk bir konuşma vardı, metal sandalye gıcırđıyor ve beton zeminde sürtünüyordu.

Nox ve ben onu görmezden geldik ve çok fazla hareket olana kadar konuşmamıza devam ettik, sandalyesini devireceğinden, kafasını

ve eğlencemi elimden al.

"Annen sana sözünü kesmenin kabalık olduğunu hiç öğretmedi mi?" Ona doğru ilerledim, kirli tıkaçı çektim ve hemen ardından bana doğru tükürmeye çalıştığı sümükten kaçtım.

Tahmin edilebilir.

Bir meydan okuma için çok fazla.

"Siktir git," diye ısırıldı, çenesini bir o yana bir bu yana gererek.

"Dostum," diye başladım sandalyenin etrafında dönerek, "Suç mahalline dönmek Suç 101 *değil* mi?"

"Evet," diye onayladı Nox. "Ama her zaman Nash'in emirlerini yerine getirdiklerini biliyorsun." "Bu saçmalık. Ben kimsenin köpeği değilim."

Nox onu görmezden gelerek sakalını ovuşturdu. "Nash'in ne aradığını sanıyorsun?"

"Hiçbir şey" dediğimde Vic'in ukala sırtışı düştü.

Tahmin edilebilir.

Lanet olsun.

Vic'ten Nox'a baktım. "Bana kalırsa Nash başarısız olduğu için bu salağa ilk iş için ödeme yapmayı reddetti."

"Siktir git," dedi Vic ama bu sözde olması gereken öfke yoktu.

Bu parayla ilgili değil.

Nox da aynı şeyi fark ederek, "İlginç," diye mırıldandı. Duvardan uzaklaşarak Vic'i ve onun terli halini inceledi. "Geri döndü çünkü Nash Baba'nın gözüne tekrar girmek istiyor. Orada işler karışıyor mu?"

"Siktir git," diye tekrarladı, bu sefer kızgın görünüyordu ve sadece bize değil. "Oh, kahretsin." Sırıttım ve yavaşça başımı salladım. "Sen zaten dışarıdasın.

Kesildi. Telefonunuzdan arıyoruz, cevap vermiyor." "Açardı," diye denedi.

Aklıma bir düşünce geldi ve hayal kırıklığı içime çöktü. "Eğer seninle konuşmayı kestiyse, bu senin konuşmandan endişe etmediği anlamına gelir, çünkü seni sandığından daha uzun süredir dışlıyor. Bize anlatacak bir bokun yok."

Ve kendimi sarhoş, mutlu O'dan hiçbir şey için sürükledim.

Vic'in yüzünde kalan renk de soldu. "Bu doğru değil."

Nox küfretti. "Onun yöntemi bu. Aksi takdirde Nash, Vic'in yerine geçen kişiye onu vurdururdu."

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırdı Vic.

"Dairede ne arıyordun?" Yutkunarak, "Seni ilgilendirmez," dedi.

"Haber bile yok." Zamanımı boşa harcadığım için kızgın bir şekilde, "*Gerçekten* gönderdiği kişinin peşine mi takıldın?" diye sordum.

"Hayır, neyin peşinde olduğunu biliyorum. Birlikte çalışabiliriz. Size rapor verebilirim, duyduğum her şeyi anlatabilirim."

Ona, Nash'e ve Rye'daki o pislige olan öfkemi kullanarak geri çekildim ve yanağını yırtacak kadar sert bir yumruk attım. "Yalancılardan nefret ederim."

Vic başını salladı ama aynı fikirde değildi.

Kafasının etrafında uçuşan çizgi film kuşlarını temizliyordu.

"Doğru söylüyorum. Sadece orada yaşayan hatun seksi olduğu için geri döndüm," diyerek yine yalan söylemeye çalıştı.

Ya da yarı yalan.

Sesim sakindi. Soğuktu. "Ne?"

Alarma geçti ama çenesini kapalı tutacak kadar zeki değildi. "Sanırım Nash için çalışıyor. Kulüplerinden farklı bir pazarda çalışan bazı yüksek fiyatlı fahişeleri var. Onlardan biri olduğunu anladım. Geçen sefer külotunun üzerine bir sürpriz bıraktım ve-"

"Bu çok aptalcaydı," dedi Nox, ses tonu kayıtsızdı. "Ciddiyim." Silahımı çıkarıp tetiği çektim, göz ucuyla bile bakmadan Vic'in değersiz hayatı tükenirken.

Kulaklarımızdaki çınlama konuşabilecek kadar azaldığında Nox, "Beck burada," dedi.

"Onu gördüm."

"Noel'de bir delikanlı gibi mi görünüyorsun?" "Evet."

Başını sallayarak, "Kız nasıl?" diye sordu.

"Bu gece Rye'da sarhoş oldum, bir adamın taşaklarına kusana kadar tekme attım ve muhtemelen şimdi sızmıştır."

"İyi o zaman."

Şiddet yanlısı, acımasız p r e n s e s i m i n beni nasıl diken üstünde tuttuğunu düşünerek sııttım. "Mükemmel. Gus nasıl?"

Sanki bir işaretmiş gibi telefonu çaldı ve hoparlörü açmadan önce yüzündeki gülümseme tam olarak kim olduğunu söylüyordu. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," dedi Gus gülerek. "Hâlâ Batman işleri mi yapıyorsun?"

"Yeni bitirdim. Neye ihtiyacın var?"

"Bebek taco istiyor. Ve Twinkies, ama kutuda olanlardan değil, marketten paketlenmiş olanlardan. Sorun olur mu?"

"Bebek isterse alır, mo chuisle." "Kız olduğunu bilmiyoruz."

"Evet, öyle."

İç çekti. "Seni özledim."

Ona el salladım ve karısına söylediği takıntılı saçmalıkları duymadan önce oradan ayrıldım.

Ve böylece eve, kendi saplantıma dönmek için acele edebilirdim.

Yumruklarımı yatağımın üzerine koyarak, komodinin üzerindeki telefonumun loş ışığında Ophelia'yı görmek için eğildim.

Kahretsin, çok güzel.

Yüzü uykuda yumuşak ve rahattı, saçları lanet bir gün doğumu gibi etrafına yayılmıştı. Tişörtümün içinde uyuduğunu fark ettiğimde zaten sertleşmiş olan sikim iyice kalınlaştı. Sütyen izi olmayan ince kumaşa bastırılmış sert meme uçlarını gördüğümde sarsıldı.

Bunun beni bir pislik haline getirmesi umurumda değildi, bu görüntüyü otuz bir çekmek için kullanacağımı biliyordum.

Bunu yapmadan önce, onun istediği şeyi yapmam gerekiyordu. "O," diye fısıldadım, saçlarını yüzünden çekerek.

"Bana öyle deme," diye fısıldadı halsizce. Esnedi, gülümsemeden önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı -küçük ve uykulu ama *gerçek*.

Beni öldürüyor.

"Evdesin." Biraz doğrulmaya çalıştı ama bunun çok zor olduğuna karar vermiş olmalı ki arkasına yaslandı. "Her şey yolunda mı?"

"İyi. Zaman kaybı ama olsun."

"Güzel," dedi usulca, gözlerini kapatarak.

"Uyumaya devam et."

Doğrulamak için kıpırdandım ama ben daha doğrulamadan uzandı ve bakmadan gömleğimi kavradı. "Yatağa gel."

"Sadece üstümü değiştireceğim."

"Hayır, benimle yat."

"Prenses-"

"Sarhoş değilim," dedi tek gözünü kırmadan önce. "Tamam, sarhoşum. Ama olmasaydım bile. Sadece..." Sözleri kesildi ama yana kayarken gömleğimi çekti.

Söz konusu o olunca zayıf düştüm ve yatağı tırmandım. Daha yerleşmemiştim ki arkasını dönüp kolunu ve çıplak bacağına üzerime attı.

"İyi geceler," diye fısıldadı.

Üzerimde kot pantolonum ve tişörtüm vardı.

Sertleşmişim, aletim acı verici bir açıyla kıvrılmıştı. O'nun vücudunun yarısı benimkinin üzerindeydi ve bana işkence ediyordu. İyi bir gece değildi.

En iyisiydi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

OKAY

HAKİM

"Pazar günü için alışverişe gittin mi?"

"Bu öğleden sonra gidiyorum," dedi Swedes bana. "Listeye ekleme yapmak ister misin?" "O'nun ne istediğine bakacağım."

Şaşırılmış görünmüyordu. "Onunla geleceğini biliyor mu?"

"Henüz değil."

Kaşlarını kaldırarak ayağa kalktı ve "İşte sana fırsat" diye mırıldandı.

Omzumun üzerinden baktığımda Ophelia'nın aile odasının kapısında durduğunu gördüm. Saçları dağınıktı, omuzları çökmüştü, yorgun ve akşamdan kalma görünüyordu.

Ama yine de çok güzel.

Yanıma doğru yürürken, yanımdaki koltuğa oturacağını ya da kahvaltıyı masadan itip orada uyumak için tırmanacağını düşündüm. Ama bana ulaştığında, ben sandalyemi geri itene kadar omzumu dürttü.

Sonra, hayatımın her lanet gününü onunla geçirebileceğimi ve yine de ne bekleyeceğimi bilmediğimi kanıtlayarak kucağıma tırmandı.

Başını göğsüme yaslayarak kolunu masaya doğru uzattı. Ben yeterince hızlı anlayamadım, o da parmaklarını oynattı.

Karanlıkta bir adım attım ve kahve fincanımı onun bekleyen eline koydum. Bu doğru bir seçimdi.

Sadece bir yudum alacak kadar kıpırdandı, yumuşak bir inilti ve iç çekiş verdi.

Bu gece.

Bu gece ona o sesleri çıkarttıran ben olacağım.

Tabii seyahat planları konusunda çıldırmazsa ve ben de geceyi taşaklarımı koruyarak ve çıkışı kollayarak geçirirsem.

"Konuşmam lazım-" diye başladım ama o uzanıp ağzını kapattı. "Çok gürültülü. Kalp atışlarına da sessiz olmalarını söyler misin?"

Dudaklarım parmaklarına doğru hareket ederek sözlerimi boğdu. "Sen etraftayken olmaz."

"Kafamın içinde bir bando ve mariachi grubu savaşıırken tatlı olmak yok."

"Akşamdan kalma mısın?"

Başını sallamak için zar zor hareket ettirdi.

"Aç mısın?" Ben sordum.

Başını sallaması bunun için biraz daha büyüktü.

Ne istediğini sormadan İsveçli geri geldi, yağlı pastırma kokusu odayı dolduruyordu. Pastırma, yumurta ve haşlamadan oluşan bir tabağı önümüze koyduktan sonra ağır kesici ilaçları ve kendisinin olan büyük bardağı uzattı.

"Sen bir meleksin," dedi Ophelia ona, yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle.

O da bana öyle bakacak.

Kucağımdan kalkmaya bile çalışmadan masaya yaklaştı ve yemeğe daldı.

"Bana tost yaptın," diye adaletsizliğe işaret ettim, üzerinde tek parça kalmış tabağıma dokunarak.

Swedes omuz silkti. "Scythe, bacağı boşmuş gibi onları geri püskürttüğünü söyledi. Bu yağ gerektirir."

"Tanrı'nın işini yapıyorum," dedi pastırma ısırıkları arasında.

İsveçli'nin gözüne girmenin bir yolu varsa o da yemeklerinin tadını çıkarmaktı. Erken emekli olmadan önce şehrin en iyi mutfaklarından bazılarında çalışmıştı. Hâlâ yemek pişiriyordu, ama sadece yemeği yemek olduğu için takdir eden arkadaşları ve ailesi için, süslü gösterişli saçmalıklar için değil.

Yemek onun için bir armağandı ve birisinin onu kısıtlamadan yemesi, ondan ne kadar keyif aldığını göstermesi, onun için en büyük teşekkürdü.

Ona sıırttı. "*Tost*,"

diye tekrarlardım.

"Mutfağın nerede olduğunu biliyorsun," diye karşılık verdi. "Ben gidiyorum. Listeye eklenmesi gerekenleri bana bildirin."

"Anladım."

"Kahvaltı için teşekkürler," dedi Ophelia, içinde ne olduğunu göremeyelim diye eliyle ağzını kapatarak.

Diğer elindeki kabuğa bakılırsa, *benim* tostumdu.

İsveçliler gittikten, Ophelia'nın tabağı temizlendikten ve Ophelia kahvesini ve benimkini bitirdikten sonra, "Kendini yeniden insan gibi hissediyor musun?" diye sordum.

"Çoğunlukla."

"Güzel. O zaman konuşmamız gerek."

Şaşkın görünmemeye çalıştı ama poker suratı da boktan konuşması kadar boktandı. "Ondan sonra iyi bir şey gelmez."

"Hiç Tennessee'ye gittin mi?"

"Hayır... neden?" diye sorarken kaşlarını indirdi.

"Pazar günü gidiyoruz."

"Yani iki gün sonra mı?"

"Evet."

"Tennessee'ye mi?"

"Evet," diye tekrarladım.

"Bilirsiniz, insanlar doğaçlama seyahatlere kaçtıklarında, Vegas'a falan giderler. Ya da Bahamalar'a."

"Yeri ve zamanı söyle, seni istediğin yere götüreyim. Ama bu bir iş meselesi."

"Hepinizin bahsettiği şu büyük hafta sonu olayı," diye mırıldandı. "Ne kadar süre uzak kalacaksın?"

"Altı günlüğüne gidiyoruz. Belki yedi."

"Şehir dışına çıkamam."

"Neden?"

"Çünkü..." Ophelia yarım yamalak bir "Yapamam" demeden önce başladı. "P.O. eyalet sınırlarını geçmene izin vermiyor mu?"

"Hayır!" Gözlerini devirdi ve ekledi: "O iyi biri ama Tennessee eyaleti değil. Kovulduğum diğer on dört eyalet de öyle."

Gülerek onu kendime yaklaştırmaktan ve yüzümü boynuna gömmekten kendimi alamadım.

Tüm o kızsak şeylere bir yığın para verdim, ama ne kadar güzel koktuğu için iki katına değer.

Kendimi arkama yaslanmaya zorladım, yoksa onu masaya yatırarak, dizlerimin üzerine çökecek ve hayatımın en güzel yemeğini yiyecektim. "Şu şiddet eğilimi."

Omuz silktili ama gözlerimiz kilitlendiğinde aynı şeyi gördüğümüzü anladım. İstemek.

Hayır.

İhtiyacım var.

Ophelia önce teması kesti ve boş fincanını alıp yerine koydu. "Nox'un evinde kalamaz mıyım?"

"Seni yanımda istiyorum."

"İşler daha da mı kötüye gitti?" diye sordu, tetikteydi. "Dün gece bununla mı ilgiliydi?"

"Hayır, eskisi gibi," diye dürüstçe cevap verdim çünkü Vic yer ve zaman kaybı olmuştu.

"O zaman neden-"

"Güvende olduğunu bildiğim yerde benimle olmanı istiyorum, ama aynı zamanda sadece benimle olmanı istiyorum."

"Bu yolculuk ilaçla mı ilgili?" Bir ilaç dağıtımına katılma fikrinden neredeyse keyif alıyor gibiydi.

Kahretsin, o mükemmel.

"Üzgünüm, belalı, bu sefer değil." Yüzü düştü. "Oh."

Ona sırf gülümsemesini geri kazanmak için bir tane ayarladığımı söyledim ama bu yalan olurdu. Onu hiçbir şekilde teslimata götürmeyecektim. Çok pürüzsüzlerdi, sıkıcıydılar ve sırf işi renklendirmek için ne tür femme fatale numaraları çekeceğini düşünmek istemiyordum.

"O zaman bu yolculuk ne için?" diye sordu.

Kahretsin. Kendi Ophelia-Clause'unu seçmesini umuyordum.

"Sana söyleyemem."

OPHELIA

Bu hiç iyi değil.

Judge her zaman açık sözlü olmuştur. Açık sözlülük noktasında dürüsttü, özellikle de konu ben olduğumda. Paylaştığı onca şeyden sonra, çizgiyi çekmesi, bunun büyük bir *lanetle* kötü olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

Zihnim çılgına döndü, sanki bir süper kahramanmış gibi sıçrayıp sonuçlara vardı.

Çenemi tekrar kavradı ve yüzümü yukarı kaldırdı. "Bu benimle ilgili olmayan şeylerden biri."

"Sonunda bana söyleyecek misin?"

Gözleri kapandı ve dudakları hınzır olduğu kadar çekici bir gülümsemeye dönüştü.

Buna neyin sebep olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama görüntüsü kalbime bir şeyler yaptı

-ve daha güneydeki bölgeler.

Kararlılığımdaki çatlağı görünce, "En kısa zamanda sana her şeyi anlatacağım" sözünü vererek çatlağı açtı.

"Tamam," dedim.

"Tamam," diye yineledi, gözleri ağızıma kaydı.

Ve aptalca, düşüncesizce, *muhtaç* bir şekilde başımı daha uzağa eğdim.

Sessiz ama sert bir küfür savurarak başparmağını çenemden çekip alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

Ve daha da aptalca, düşüncesizce ve muhtaç bir şekilde dudaklarımı ayırdım ve tenini tatmak için dilimi dışarı çıkardım.

Göğsünden bir inilti yükseldi ve kontrolü elinden gitti. Koptu. Hararetle, beni kendisine doğru çekmeden önce uyluklarına sarılmam için beni yeniden düzenledi. Başparmağı dudağımdan çenemin altına doğru kayd, uzun parmakları boynumun kenarına kıvrıldı.

Ve sonra beni öptü.

Sanki aç ve susuz kalmıştı ve ağzım ona ihtiyacı olan her şeyi sunuyordu.

Sanki onun ciğerlerindeki nefes gibiydim.

Sanki öpmek, hissetmek ve *almak* için onunmuşum gibi. Ve belki de öyleydim.

Çünkü dili içeri girdiğinde daha da açıldım ve *verdim*.

Belime doladığı kolunu gevşeterek omurgamdan kıcıma doğru ovuşturdu ve kıcımı kavradı. Tutuşunu kullanarak beni sert aletine doğru bastırdı ve yaklaşmak için leğen kemiğini sandalyeden kaldırdı.

Bunun gerçekleşmesinin tek yolu lanet olası giysilerimizin araya girmemesiydi, bu yüzden gömleğimi çekip çıkardı ve öpüşmeyi onu çıkaracak kadar uzun süre kesti. Gömleğimi çıkardıktan sonra sütyenimin kopçasını ustalıkla çözdü ve sütyenim de gömleğimle birlikte yere düştü.

Göğüslerime doğru gideceğini düşünmüştüm. Öyle olmasını umdum. Hassas meme uçlarımdaki o becerikli parmaklar için yalvarmaya hazırdım.

Ama ağırdan aldı. Ağzı kabaca benimkini okşadı -öfkeli öpücükler ve dağlayıcı bir dil- ama eli nazikti. Şefkatle yan tarafımı sıyırdı, parmak uçları tekrar aşağı kaymadan önce göğsümün yan tarafını sıyırdı.

Bu durum beni çıldırtıyordu ama olabilecek en iyi şekilde. "Hey, ya rea- Sanırım değil."

İrkildim ve hiç düşünmeden sıçradım. Neyse ki Yargıç'ın refleksleri keskindi, bir eliyle beni yakaladı ve her kimse şovunu yapmadan önce ön koluyla göğüslerimi hızla engelledi.

Ya da belki bir taneden daha fazla.

"Defol git," diye öfkeyle emretti Yargıç, biraz korkmuştum ama aynı zamanda çok ıslanmıştım.

"Zaten gidiyorum. İyi olur," diye gülmeye başladı, "*görüşürüz*, O."

"Taşaklarını keseceğim ve O'nun sana yedirmesine izin vereceğim."

Gözlerim Yargıç'inkilere kayd ve göz kırpmasına rağmen şaka *yapmadığı* hissine kapıldım.

Kapı kapandıktan sonra kucağımdan atladım ve sütyenimi kapıp hızla giydim. "Jury miydi o?"

Yargıç arkamdan geldiğinde gömleğimi almak için eğildim. Ellerini kalçalarımaya doğru kaydırmadan önce parmaklarını açarak kıcıımın yanaklarını avuçladı. Bacaklarını açmış olsa bile, sert aletini kıcıma bastırabilmek için ayaklarımı neredeyse yerden kaldırması gerekiyordu. Dik durdum ve bir eliyle beni tutarken diğer elini ön tarafıma götürdü. Leğen kemiğimden karnıma, göğüslerimin üzerinden kaydırdı ve ancak çenemin altında kıvrıldığında durdu.

Başını boynuma daldırdı, acı kıvılcımını yatıştırmak için yalamadan önce ısırdı. "Seninle kafamı kaybettim. Jury'nin geleceğini biliyordum, herkesin içeri girebileceğini biliyordum ama seni tatmaktan başka bir şey düşünemiyordum." Kalçamdaki eli beni bacaklarımın arasından kavrayacak şekilde hareket etti. "Seni hissediyorum."

Daha iyi erişebilmesi için başımı yana eğdim, ama o almadı.

o.

"Dışarı çıkmam lazım ama sadece birkaç saatliğine. Eve gittiğimde..." O Düşüncesini kelimelerle bitirmedi ama amımı ve boğazımı sıkıca kavraması her şeyi anlatıyordu.

Benim tek kelimelik cevabım da öyle. "Tamam."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OPHELIA'YI VER VE AL

LANET OLSUN.

Dışarıda bir motosikletin gürleyen motoru kesildi.

Kahretsin, lanet olsun.

Yargıç ve Jüri gittikten sonra, duygularımı ve düşüncelerimi sıralamak için yalnız kalmıştım.

Birinci his: Yargıç istediğimi hissettim.

Birinci düşünce: Judge ile nasıl seks yapacağımı düşündüm.

Listenin sonu.

Gergin olabilirdim ama bunun doğru karar olduğundan şüphe duymuyordum. Aramızda her ne oluyorsa -bom ya da Nox her ne dediyse-onunla yeterince uzun süre mücadele etmiştim.

Judge'ın patlaması hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama patlamasını deneyimlemek için sabırsızlanıyordum.

Yargıç kapıdan girip aile odasına doğru birkaç adım attığında koridorun yarısına gelmiştim. Birden durdu, gözleri benim durduğum yere kaydı.

Saatler gibi uzayan saniyeler boyunca açmazda kaldık. Yargıç kaskını gürültülü bir takırtıyla düşmesi için bıraktı.

Sonra her şey bir anda oldu.

Bana doğru hışımla yürüdü, tişörtünü başının üzerine çekmek için boynunun arkasına uzanmadan önce kesik elini silkti.

Geriye doğru yürüdüm, kapüşonlu sweatshirt'ümün fermuarını açtım ve içime sadece güzel bir sütyen giydiğimi gördüm. Sütyeni yere bıraktıktan sonra jogger'ımı da çıkarmak istedim ama hareketlerim yeterince koordineli değildi ve zamanım yoktu.

Yargıç oradaydı, bacaklarımı ona sarabilmem için beni kaldırıyordu. Ağzı benimkine çarptı ve yumuşak bir şey yoktu. İnce bir şey yoktu.

Onu aldı, sahiplendi, onun olarak işaretledi. Ben de verdim.

Ona ve hayatıma getirdiği kargaşaya verdim. "Kapı mı?" diye sordum.

"Kilitli."

Ağızlarımız tekrar birbirine çarptı.

"Prezervatif mi?" diye homurdandı öpücükler arasında, dudakları benimkileri sürüklüyordu, sanki bir an bile uzaklaşmaya dayanamıyormuş gibi.

Başımı salladım. "Hap."

Alnını benimkine bastırarak dondu kaldı, sadece verdiğim izni değil, aynı zamanda güveni de anlamıştı. Tekrar hareket ettiğinde, "Bacaklarını indir" diye emretti.

Dediğini yaptım ve önümde dizlerinin üzerine çökmeden önce beni ayağa kaldırdı. Parmaklarını bel kemerime geçirerek pantolonumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekti. Baldırımı kaldırdı ve sarmalanmış kumaşı çekerek serbest bıraktı. Ama diğer bacağımla işlemi tekrarlamak için onu bırakmak yerine omzunun üzerinden attı ve başını kalçalarımın arasına gömdü.

Ağız amımı kapladı, dili tatmak ve kızdırmak için içeri girdi.

Duvara yaslandım ve o uzaklaşmaya çalıştığında -muhtemelen iyi olup olmadığını kontrol etmek için- parmaklarımı saçlarına geçirdim ve onu kendime çektim.

İniltisi titreşti ve tekrar çekiştirdim, hissi geri istiyordum.

Kaldıraç olarak duvarı kullanarak beni ayak parmaklarımdan üzerine kaldırdı ve daha fazlasını alabilmek için bacaklarımı açtı.

Dişleri.

Dudakları

.

Ve onun mübarek dili.

Hepsi onun sahiplenici tutuşu ve mutluluğu daha da yükseltmek için duyduğu coşkuyla birlikte çalışıyordu. Dişleri klitorisimi yakaladığında, dili üzerinde gezinip döndüğünde, çözüldüm, yüzünü hiç deneyimlemediğim vahşi bir terk edilmişlikle becerdim.

"Biraz daha" dediğimde orgazmım daha geçmemişti bile.

Hınzırca gülümseyerek bana baktı ve ağızındaki parıltıyı sildi. "Prensesim ne isterse," diye başladı avucunu yalamadan önce, "alır amına koyayım."

Ayağa kalkarken vücudu benimkine doğru kaydı ve beni kaldırdı. Beni duvara sabitledikten sonra pantolonunu kendini serbest bırakacak kadar indirdi. Bir eliyle sikini tuttu ve beni yavaşça üzerine indirdi, kasları kısıtlamasıyla sarsıldı ve esnedi.

Büyük olduğunu biliyordum. Etkileyici bir şey taşımayan ya da sahip olduğu şeyi nasıl kullanacağını bilmeyen bir adam onun kadar ukala ve kendinden emin olamazdı. Ama kot pantolonunun içinden bunu hissetmek beni hazırlamamıştı.

Çünkü beni sadece doldurmadı.

Beni gerdi.

Beni içten dışa doğru dağladı ve verdiği her inle büyüyen en iyi türden bir acı yarattı. Hepsini içime aldıktan sonra, alışabilmem için duraksamaya çalıştı ama ona fırsat vermedim. Daha fazlasını isteyerek kalçalarımı salladım. Hepsini istiyordum.

Ben

aldım.

Ağzll

kle.

Ve Judge -güzel, çekici, *psikopat*- verdi. Acımasızca.

Vahşice.

Vahşice.

Bir eli kıımın altında, diğer eli boğazımda, başparmağıyla çenemi yukarı iterek ağzımı aldı ve sikini bana verdi.

Oluşmasına izin vermek istesem bile, orgazmımı geri tutamazdım. İçimden geçti, damarlarımda ateş ve sinir ularımda g vardı. Boynum büküldü ve öpücüğü sonlandırmaya çalıştım ama Yargıç iniltilerini yutarak öpücüğü geri almadan önce çenemi ısırdı.

Hareketleri değişti. Gevşemiş ve ham bir şekilde bana çarptı, her dengesiz, çılgınca itişinde sırtım kayıyordu. Kendini sabitlemek için başımın yanındaki duvara vurdu, boşalıırken sert iniltisi etrafımızda yankılandı ve beni doldurdu.

Nefes nefese kalmış ve terden sırlıslık olmuşken sıkı kaslarım gevşedi ve ağırlığımı Yargıç'a vermekten başka çarem kalmadı.

Kolayca aldı, bir eliyle beni desteklerken diğer elini duvara dayadı. Başı ne eğikti, omuzlarının hızlı yükselip alçalması yavaşlıyordu.

"Yapabilirsin-" diye başladım, beni bırakabileceğini söylemeye çalışıyordum ama başını çevirdi ve beni öptü, az önce yakaladığım nefesi aldı.

Güzel olduğu kadar ateşli de olan, ruhu yakan, i çamaşırları eriten, kelebeklerin uçuştuğu bir pckt.

Ağzını çektiğinde ikimizin de nefesi kesilmişti. Beni banyoya taşıdı ve lavabonun üzerine koydu, ilk gün sıyrıklarımı tedavi ederken kullandığı aynı şefkatle beni temizledi.

İşi bittiğinde beni yatak odasına götürdü ve ayakta durmam için indirdi.

Ve sonra döndü ve dışarı ıktı.

Tamam o zaman.

Bu *da neydi böyle?*

BÖLÜM ON DÖRT

KEKLER EN İYİSİDİR OPHELIA

Var olduğunu bile bilmediğim kaslarımda ağrılar var.

Sıcak su spreyinin altında gerinerek omuzlarımı gevşetmeye çalıştım. Ne yazık ki omuzlarımdaki gerginlik sadece seksten ve alışık olmadığım uyku pozisyonundan kaynaklanmıyordu.

Bir gün önceki koridor eğlencemizden sonra Yargıç'ın bu kadar sessizleşmesi beni endişelendirmişti ama çok geçmeden normale dönmüştü. Gecenin geri kalanını aile odasında televizyon izleyerek geçirdikten sonra alaycı elleri ve işkence eden ağzı üzerime çullandı ve beni kanepeye domaltarak becerdi.

Katı bir 'ortak mobilya üzerinde seks yok' kuralı olduğu için kendimi suçlu hissetmişim, ama onun da belirttiği gibi, kanepeye sadece ellerim dokunuyordu, bu yüzden lojistik bir kazanç olmuştu.

İşimiz bittiğinde, beni yatağa götürmeden önce yine nazıkçe temizledi. Beni kucaklamasına ve birkaç saat sonra diliyle uyandırmasına rağmen bir şeyler ters gelmişti.

O sabah parmak uçlarını köprücük kemiğimde gezdirerek beni uyandırdığında çoktan duş almış ve giyinmişti. Daha fazlasını ummuştum ama kahvemi komodinin üzerine koyduktan sonra bana dışarı çıkmadan önce yapmamız gereken işler olduğunu söylemişti.

Ayak işlerinin ne olduğunu bilmiyordum ama gezi hazırlıkları genellikle alışveriş yapmayı gerektiriyordu ve ben de buna her zaman hazırdım.

Duşumu bitirdikten sonra kurulandım ve tayt ile tişörtümü giydim. Hazırlanırken düşüncelerim Yargıç'ı merak etmekle nereye gideceğimizi merak etmek arasında gidip geliyordu.

İşim bittiğinde ayakkabılarımı almak için yatak odasına gittim ama pembe tül eteğimin ve kırpılmış beyaz tişörtümün hazır olduğunu görünce duraksadım. Kabarık pembe eteği tutan büyük, belalı Yargıç'ın görüntüsüne gülümsedim. Bu benim en sevdiğim şeydi ve bu da bir şey ifade ediyordu çünkü çok fazla favorim vardı.

Rye'a giderken kot pantolon giymek dışında pijama ve tayt giymeyi tercih etmişim, çünkü etrafta oturmak sevimli değil rahat olmayı gerektiriyordu.

Ama ayak işlerini yapmak? Bu kesinlikle şirin olmayı gerektiriyor.

Kıyafetlerimi çıkarıp attım, derin bir nefes almadan önce eteğimi ve üstümü çektim. Kürek kemiklerimin arasındaki gerginliğin bir kısmı gevşedi. Eğer Yargıç gardırop önerilerinde bulunuyorsa, belli ki işler yolundaydı.

Bunun ötesinde, kendimi yıllardır hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyordum. Rahatlamıştım.

Daha mutlu.

Planlanmamış ve alışılmadık bir şekilde uzakta geçirilen zamana çok ihtiyaç vardı.

Yine de güvenliğime yönelik tehdit olmadan da yapabilirim.

Ayakkabılarımı giyip çıkmak için kapıyı açtım ama gözlerim koridorun duvarına takılınca durdum.

Daha doğrusu, bir gece önce loş ışıktaki göremeyecek kadar yorgun ve dalgın olduğum duvardaki *delik*.

Kafamla aynı boyda olan. Tam seks yaptığımız yere yerleştirilmişti.

Ve tam da Yargıç'ın gelirken elini çarptığı yerde.

Onu öyle bir boşalttım ki, duvarda bir delik açtı.

Ve en sevdiğim kıyafeti giymenin o gün için büyük bir özgüven artışı olacağını düşündüm.

Vücudumun anıya verdiği tepkiyi görmezden gelerek ön kapıya yöneldim ve Yargıç, Jüri ve Glitch'i beklerken buldum. Yaklaştığımda hepsi bana bakmış olsa da sadece Yargıç'ın gözleri bana kilitlenmişti.

Hayır, tamam, onun bana bakışı hayatım boyunca güvenimi artırdı.

Glitch, "Sizinle dışarıda buluşacağız," dedi.

"Hayır." Jury başını salladı. "Biz gidiyoruz ama onlar gitmiyor. Bir randevumuz var."

Judge bana doğru bir adım atarak, "Randevunun canı cehenneme," diye mırıldandı. Jury kolunun sağlığını riske atarak uzandı ve kardeşini yakaladı.

"Haklı olduğumu biliyorsun."

Yargıç Jury'ye dik dik baktı, bakışlarını onu tuttuğu yere indirdi ve sonra tekrar yukarı kaldırdı. Jury tutuşunu bırakacak kadar akıllıydı ama amacına ulaşmıştı ve Yargıç olduğu yerde kaldı.

"Hazır mısın?" diye sordu bana.

"Evet," dedim, sanki kendimi ona fırlatmama iki saniye kalmamış gibi neşeli bir coşkuyla.

Seksi, bilmiş sırtışı yardımcı olmadı.

Dışarı çıktığımızda, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Yarıdan önce bisikletleri ayarlatmam lazım."

Kıyafetime bir göz attım.

Bir garajın bekleme odasında oturacağımı bilseydim giyeceğim şey bu olmazdı ama en azından orada en iyi giyinen ben olacağım.

Ya da Yıldızlı Gece tablosundaki Waldo kadar yersiz görüneceğim.

Her iki durumda da.

Garip ya da değil, göze çarpmak için havalıydım, ama gözlerim eteğimden bisiklete gittiğinde, daha büyük bir sorun beni vurdu.

"Pantolonumu değiştirmem lazım," dedim Yargıç'ın

arkasından. Omzunun üzerinden bana baktı. "Hayır."

"Sadece iki dakikamı alacak, yoksa eteğim belime kadar havaya uçtuğunda herkes şov yapacak."

"Olmaz." "Neden

olmasın?"

Döndü ve bana solmuş ve cehennem kadar havalı bir deri ceket uzattı. Ona sırtımı vererek ceketi üzerime geçirdi ama uzanıp göğüslerimden birini avuçlamadan önce geri adım atmaya fırsatım olmadı. Dudakları kulağımı okşarken, "Gördüğümünden beri seni o eteğin içinde düşünüyordum. O güzel kumaşı kaldırıp daha güzel amcığını görebilmek ve tadına bakabilmek için mastürbasyon yaptığımı hayal ettim. Garaja gidip sana yiyebileceğin en güzel kekleri almalıyım. Ama sonra, seni bu etekle becermeden önce dilime daha da tatlı bir şey alacağım." Boştaki elini leğen kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Ve dün gecedен sonra, bunun herhangi bir fanteziden çok daha iyi olacağını biliyorum."

Üzerime öyle güçlü bir uyarılma dalgası çöktü ki, başım döndü ve mini bir orgazm yaşamadığımdan tam olarak emin olamadım.

Daha fazla ıslanabileceğimi düşünmüyordum ama beni kendine doğru bastırmak için tutuşunu kullanarak yanıldığımı kanıtladı, kendi uyarılmışlığının kalın, açık kanıtı sırtımdaydı. "Ve benim olanı kimsenin görmesine *asla* izin vermem."

Beni tutmayı bıraktı ve ben de ona tırmanmaya hazır bir şekilde etrafımda döndüm. Ya da belki de onu yere yatırıp ters kovboy kızlığı yapmaya. İkisini de yapamadan motorların gürültüsü başladı ve bana yalnız olmadığımızı hatırlattı. Yanaklarım kıpkırmızı oldu.

En azından yüzümüz başka tarafa dönüktü, böylece beni hissettiklerini görmediler.

Ve Yargıç o kadar büyük ki, muhtemelen vücudundan başka bir şey göremiyorlardı. Onun büyük, güçlü vücudu, benimkinin etrafında kıvrılmış, seksi ve...

Kendimi şöyle bir silkeleyerek içinde yüzdüğüm cekete baktım. Uzunluğu örtülmesi gereken her şeyi örtüyordu ve

ağırlık eteği yerinde tuttu.

Mükemmeldi.

Ayrıca, kötü görünüyordum.

Bunu kesinlikle geri alamayacak.

"Tanrım, çok güzel kokuyor." Köşeyi döndüğümde kapıdaki yoğun kuyruğu görünce adımlarım duraksadı. "Olamaz."

Tat alma tomurcuklarımla umutları yükselmişti ve şimdi yıkıldılar.

Yan otoparka girdiğimizde, Judge ve çocuklar servis girişinin kapısına park etmişlerdi. Motor dumanının tuhaf ve çekici kokusu dağılır dağılmaz, ezici kek kokusu midemin guruldamasına ve ağzımın sulanmasına neden oldu. Yargıç'ı neredeyse ön tarafa doğru çekmiştim ve büyük binanın sadece iki işyerine ev sahipliği yaptığını görünce şaşırılmışım - beklediğim gibi bir alışveriş merkezi değil.

Girişlerden birinin üzerindeki köşeli tabelada Hyde Garajı yazıyordu.

Üzerinde bir kapkek bulunan girdaplı tabelada Sweets Your Rock Bakery yazıyordu.

Bir garaj ve bir fırın.

Ne tuhaf bir zıt kombinasyon.

Elimi tutan Yargıç garaj girişine doğru yürüdü.

Homana haawaaa...

Burası gülünç derecede yakışıklı erkek cenneti.

Kaslı bir adam tezgâhın arkasında kâğıtları karıştırıyor, sarı saçlarını geriye atıp düğümlüyordu. Yanındaki adam komşu çocuğuna benziyordu ama neredeyse Glitch kadar dövmesi vardı. Ve yoğun, karanlık gözlerle bilgisayara bakan bir başka seksi adamdı.

Biz yaklaşırken sarışın başını kaldırdı. "Hawkins," diye selamladı ve arkasındaki sallanan kapıdan içeri girdi.

Yargıç hâlâ gördüğüm en seksi adamdı ama benim iki gözüm çalışıyordu.

"Kıçını motorun yanına sürükleyip sana kime ait olduğunu hatırlatmak zorunda bırakma beni," diye fısıldadı Yargıç alaycı bir şekilde... ya da belki de değil.

İçimden bir titreme geçti, "Ben kimseye ait değilim" diye fısıldarken bile doğrudan klitorisime gitti.

Bir kolunu göğsüme dolamadan önce beni sırtım ona dönük olacak şekilde çekmek için elimi tuttu. "Daha sonra yanıldığını kanıtlamak için sabırsızlanıyorum prenses."

Adam başka bir kapıdan bekleme odasına girdi ve Yargıç beni adamın elini sıkacak kadar serbest bıraktı, dostça sarılma hareketini yaptı. ĞĞi bitince kolunu tekrar göğsüme doladı. "Ophelia, bu Jake Hyde." Başını tezgâha doğru salladı. "Bu Eli, bilgisayarı odanın öbür ucuna fırlatmak üzere olan da Xavier."

Xavier, "Bu beni sinirlendiriyor," dedi ve yazarken klavyeye vurdu.

Glitch dehşete düşmüş ve kişisel olarak aşağılanmış görünüyordu. "Sakin ol, *Jeeeeesus*." Tezgâhtan atladı ve tuşlara hafifçe dokunmadan önce Xavier'i iterek yolundan çekti.

"Memnun oldum," dedi Jake, diğer ikisi de bana el sallayarak karşılık verdi. "Sizinle de."

"Sen geleli daha bir ay bile olmadı," diyerek Yargıç'a işaret etti. "Hızlı oluyor, değil mi?"

Yargıç "Sadece şanslıysanız" diyene kadar motosikletlerdeki aşınma ve yıpranmadan bahsettiklerini sanıyordum.

Sanırım bu kadar kısa sürede bir iş yaptıracak kadar sürüş yapabiliyorsanız, muhtemelen pahalı olsa bile bu bir şans.

"Bisikletleriniz körfezde mi?" Eli sordu.

Glitch anahtarlarını tezgâhın üzerinde kaydırırken başını kaldırıp bakmadı bile. Jury, Yargıç'ın anahtarlarını ondan alıp getirdi.

"Birlikte gidiyor, değil mi?" Jake Yargıç'a sordu ama ona cevap vermesi için zaman tanımadı. "Aptalca bir soru. Ayarlandığından emin olacağım." Geldiği kapıya doğru ilerledi, "Arka kapıdan gir, kapımı açık bıraktım. Bir kenara tonlarca eşya koymuş ama bu akbabalar etraftayken ne kadar dayanacağını garanti edemem."

"Bana iki kere söylemene gerek yok," dedi Yargıç geri çekilen adama.

Glitch başını bilgisayardan kaldırmadı. "Açgözlü kığın bana bir şey getirse iyi olur."

"Hayır," dedi Yargıç basitçe ve Glitch'ten bir orta parmak kazandı.

Daha önce de bu yoldan geçtiğini gösterecek kadar kolay bir şekilde binaya doğru ilerledik. Bir kapıyı açtı, arkamızdan kapanması için tahta takozu tekmeleyerek yoldan çekti.

"Nereye gidiyoruz?" Bir ofisten geçerken sordum. "Fırına."

Başka bir kapıyı iterek açtı.

Lanet olsun, burası Labirent gibi. Kapılardan ikisi, birinin her zaman doğruyu, diğerinin her zaman yalanı söylediği hakkında konuşmaya başlarsa, Bowie'nin çıkıntısına maruz kalmadan önce buradan giderim.

Bir mutfağa girdik ve 'arka yolun' arka giriş olmadığını gördüm.

Garajla fırını birbirine bağlayan yan taraftaydı.

Burası eskiden neydi böyle?

Bir başka açılır kapanır kapıdan geçerek kendimizi fırının tezgahının arkasında bulduk.

Fırının adının ve logosunun yer aldığı duvar resmi dışında vitrin arduvaz grisiydi. Birkaç parlak renkli masa, sandalye ve dekor vardı.

Ve insanlar.

Tezgahın arkasındaki üç kadın da dahil olmak üzere bir ton insan.

Göze çarpmakla ilgili endişelerim gitti. Ve en

iyi giyinen olmak hakkındaki teorim.

Siyah saçlı, muhteşem dövme ve daha da şirin kıyafetinin üzerine şirin bir önlük giymiş süper güzel bir kadın dönüp Yargıç'a gülümsedi. "Pislik kardeşine gittiğimi söyle..." Sözleri uzadı, sonra gözleri bana takılınca kesildi. Gözlerini ayırmadan uzandı ve yanında emir alan kızıl saçlıya vurdu.

"İşte gidiyoruz," diye mırıldandı Yargıç. "Dedikodu yapma şekilleri, biz buraya gelmeden önce kimsenin mesaj atmamasına şaşırdım."

"Olabilir, telefonumu kontrol etmedim." Diğer kadına tekrar tokat attı.

Kapatmakta olduğu kutudan başını kaldırmayan kızıl saçlı kadın, "Çalışanlara vurmak iş kanunlarını ihlal eder," dedi.

"Burada çalışmıyorsunuz," diye işaret etti kasada çalışan esmer kadın. "O zaman benim şu anda çalışmam kesinlikle iş kanunlarını ihlal ediyor."

Sonra

Kutuyu müşteriye uzatırken kızıl saçlı kadın ters ters bakmak için arkasını döndü ama gözleri bana takılınca kocaman oldu.

Rye'in barmeni.

Büyük şehir, küçük dünya.

Göz göze gelme yarışını bozmaya ve suları test etmeye çalışarak onlara küçük bir el salladım. "Merhaba."

Bu işe yaradı ve kızıl saçlı sırttı. "Bu belalı komando." Yargıç'a sorgulayıcı bir şekilde bakmaya başladım ama o güldü. "Ben senden bahsediyorum. Rhys o herifi tekmelediğini söyledi," gözleri çocukların olduğu satıra kaydı, "*kurabiyeler*. Aferin sana. Güvenlik iyidir ama bazen pisliklerin yaptıkları yanlarına kâr kalır."

Göt deliğinden bahsedince Yargıç'ın kolu etrafımda sıkılaştı, vücudu kaskatı kesildi. Ona doğru kıvrıldım ve elimi yatıştırıcı bir şekilde karın kaslarına koydum.

Ve, tamam, belki biraz sahiplenici.

Beni yattığı birinin ya da arkadaşlarının yanına bilerek getirmeyeceğinden emindim ama bu istemeden de olsa olabilirdi. Ve odanın havasını alamadığım için, kendimi alışılmadık bir şekilde bölgesel hissediyordum.

Her iki kadının da gözleri her şeyi kavramak için düştü, ancak ikisi de üzgün görünmüyordu

-Kendileri için ya da kız kodu adına.

"Bana o kısmı anlattın," dedi siyah saçlı kadın, "ama Yargıç'la birlikte olduğunu söylemedin."

"Evet, yaptım," diye ısrar etti kızıl saçlı kadın.

"Onunla birlikte olduğunu söylemiştin. Ama az önce onun kolunda pastaneme geldi, üzerinde onun ceketini olduğunu tahmin ettiğim bir kıyafet vardı. Bu birlikte değil, *beraber*."

"Onları uzun zamandır mı tanıyorsun?" Yargıç'a fısıldadım.

"Altı ay." "Dedikoducular" diye ekleyene kadar şaka yaptığını sanmıştım.

Siyah saçlı kadın başparmağını duvara doğru uzattı. "Daha kötü değillermiş gibi davranma."

"Hepiniz kötüsünüz," dedi ama aslında kızgın olmadığı kolayca anlaşılıyordu.

Omuz silkerek ellerini önlüğüne sildi ve bir tanesini bana uzattı. "Özür dilerim, kabalık ettim. Ben sadece... meraklı biriydim. Meraklıyım. Ben Piper."

Onu salladım. "Ophelia."

"Gah, bu isim çok harika." Kızıl saçlıyı işaret etti. "Bu Harlow." Sonra esmere. "Ve Joss."

Esmer kız bana dostça ama çekingen bir gülümseme verdi. "Merhaba!" Harlow arkasını dönmeden seslendi.

"Daha önce tanıştık mı?" Beni deli eden bu gizemi çözmeye çalışarak ona sordum.

Piper gururlu bir sesle, "O bir haber stajyeri," diye ekledi. "Televizyona çıktı."

Harlow gözlerini devirdi. "Zar zor." "Yine de bir şey var."

Sonunda bir cevap alabildiğim için mutlu bir şekilde başımı salladım. "Seni gördüğüm yer orası."

Elder Oaks'taki yaşlılar haberlere *bayılırdı*. Çok sık çıkmasa da, muhtemelen her çıkışını görüyordum.

Tekrar tekrar, eğer görüntüleri geri dönüştürdülse. Hoparlörlerden bir ses geldi.

"Kurabiye zamanı." Piper başını içeri girdiğimiz kapıya doğru salladı.

Onu takip ettik ve fırından kocaman bir tepsi çıkarmasını izledik. Keebler ağacında bir felaket yaşanmış gibi görünmeleri umurumda bile değildi, çünkü kokuları şekilsiz olsalar da lezzetli olacaklarını vaat ediyordu. Bununla birlikte, bir dergiye ait olan kurabiyeleri görünce zaten yüksek olan beklentilerim tavan yaptı.

Sonra çikolata parçacıklarının aslında çikolata parçacıkları olmadığını gördüğümde ateşli bir ölüme düştüler.

Bu yüzden güven sorunlarım var.

Hâlâ umudumu koruyarak yaklaştım. "Bunlar kuru üzüm mü?"

"Onlar jüri için. Hepsi değil, yarısı davaya girecek."

Belki bir tane aşırı buruşuk sahtekârların etrafında yiyebilirim.

"Bir şey alabildiği için şanslı." Piper soğutucudan bir tepsi aldı ve fırına koydu. "Herkes onun sevgisini paylaşmadığı için kuru üzümlerimi saklayıp duruyor."

"Onları suçlamıyorum," diye fısıldadım Yargıç'a.

Piper güldü ve üç sevimli kutuyu işaret etti. "Merak etmeyin, bunlar sizin için. Çikolata parçacıklı, mısır gevrekli beyaz çikolata parçacıklı, gökkuşağı serpintileriyle dolu şekerli kurabiyeler ve biraz kek."

"Çok fazla tatlı var."

Ve bir şekilde yeterli değil.

"Bunu Mayhem'le de yaşamıştı," dedi Judge, omzuma doladığı kolu saçlarımla oynarken kayıyordu. "Swedes kimsenin yemeğini beğenmez ama Piper'ın yaptığı tüm kurabiyeleri yediğini öğrenince Hollywood'la neredeyse kavga edecekti."

"İyi kurabiye yaparım," dedi zamanlayıcıyı ayarlarken. "Ama benim keklerim *en iyisidir*." Gözleri kutulara kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Yeterince paketlediğimi sanıyordum ama belki de ne olur ne olmaz diye ön kasadan bir tane alıp şimdi yemelisin."

Dilim ve midem benden nefret edecek olsa da başımı salladım. "Bir tane almak ve hattınızın isyan etmesini istemiyorum."

"Çocuklar her zaman kendilerine yardım ediyor, bu yüzden müşterilerimin çoğu buna alışkın." Bir soğutma rafı aldı ve kurabiyeleri aktarmaya başladı. "Yargıç'ın burada rahatlamak istemediğini bildiğimden ve senin de muhtemelen onların parçalar, motosikletler ve kişiselleştirmeler hakkında konuşmalarını dinlemek istemediğine emin olduğumdan, neden o oraya geri dönerken sen burada kalıp bir ya da dört kek yemiyorsun?"

Bunlar Yargıç'ın adamları olduğu için onun düşüncelerini görmek için arkama bakmaya başladım. Ben bunu yapamadan, beni kendisine doğru çevirdi. Yanağımı kavradı, uzun parmakları saçlarıma saplandı, yüzümü yukarı doğru eğerken uçları içeri girdi. "Bununla iyi misin?"

Piper'ın gülünç derecede süslü görünen bir demlikte kahve pişirmeye başladığı yere baktım, kafası hafifçe çalan şarkıya vuruyordu. Kahve ve kek vaadi burada kalmak için yeterli bir nedendi ama Piper'dan hoşlandığımdan da emindim ve orada takılmak kulağa eğlenceli geliyordu.

Artı, kahve ve kekler.

"Ben iyiyim," dedim ona dürüstçe. "Yağ yerine vanilya kokusunu tercih ederim."

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak "Seni koklamayı tercih ederim" diye fısıldadı.

"Bir kek yedikten sonra bunun ne kadar iyi olacağını bir düşün," diye fısıldadım.

"Bahsettiğim senin ağzın değil."

Yaklaştım ama sağlık yasalarını ve normal yasaları ihlal edecek bir şey yapmadan önce kendimi durdurdum.

Bana sırtı bakan Yargıç beni bıraktı ve geriye doğru birkaç adım attı. "Uzun sürmez."

"Güzel." Bir an duraksadım ve onunkinin yarısı kadar bile hınzırca olduğunu umduğum bir gülümsemeyle ona karşılık verdim. "Çünkü planlarımız var."

Bana hafızama kazımak için elimden geleni yaptığım yakıcı ama şakacı bir bakış attı. "Beni öldürüyorsun."

Döndüğünde, Piper "Kocama kahve olduğunu söyle" diye seslendiğinde neredeyse kapıya varmak üzereydi.

Kocası mı? Hangisi olduğunu merak ediyorum... Jake.

Duh.

İkiyle ikiyi bir araya getiremediğim için kafama vurabilirdim. Güzel çift gibi iş kombinasyonu da tamamen mantıklıydı.

Diğer elinde kendi fincanını tutarken bana bir fincan uzattığında, parmağındaki kocaman taşı görebildim. Fırın eldiveni taktığı için daha önce fark etmemiştim.

"Teşekkürler." Kahveyi alarak Piper'ı biraz sakinleşmiş olan vitrine kadar takip ettim.

Tezgâhın önünü işaret etti. "Bir tabure kap ve buraya getir." "Bir konuda yardımcı olabilirim," diye teklif ettim.

"Ben sadece uzun süredir dostlarımın iyiliğini kötüye kullanıyorum," dedi gülerek. "Gelecek ay beni görmeye gelin, sizi işe koyayım."

Şaka yapıyordu, ama kendimi gerçekten bir gerçeklik payı olduğunu umarken buldum.

Birine çarpmadan tabureyi taşımamın imkânı yoktu, bu yüzden arka tezgâha yaslandım ve bir yandan sohbet ederken bir yandan da yoldan çekildim. Birkaç dakika geçmişti ki, neyse ki önünde durmayacak kadar akıllı olduğum kapı açıldı. Gelenin Yargıç mı yoksa bir kardeş mi olduğunu görmek için baktım.

Onun yerine uzun boylu, dövmeli, beyaz atletli ve düşük belli kot pantolonlu bir adam geldi. Dreads hakkında pek bir şey düşünmemiştim ama geriye çekilmiş bukleleri Momoa'ya özgü bir havaya sahipti.

Burada suyun içinde bir şey mi var?

Tek bir düşünce yoğunluğuna sahip bir ifadeyle, Harlow'a ulaşana kadar durmadan ilerledi. Harlow'un kalçalarını kavrayarak onu çevirdi ve solgun yanaklarını mürekkepli elleriyle kavrayıp müstehcen olmasa da sağlık kurallarını zorlayacak şekilde öptü.

Joss kasada sıkışıp kaldığı ve Piper da başka bir müşteriyle ilgilendiği için Harlow'un yardım ettiği müşterinin yerine ben geçtim.

"Ah, özür dilerim," diye müşteriden özür diledim.

Kadın elini yüzünü yelpazelemek için yaklaştırmadan önce elini salladı. "Olma." Başını grubundaki diğer kadınlara doğru eğdi. "Buraya gelme nedenimizin yarısı bu."

İçlerinden biri fısıldayarak, "Koca sarışının sahibine el attığı anı görmelisin," dedi. "Yemin ederim, bütün filmlerden daha iyi."

İşyerindeki kızlarımı düşündükçe göğsüme bir sızı saplansa da sııttım.

En önemlisi, Bayan Carol Anne.

O güneyli dilber ve dedikoducu çetesi düzgün hanımefendilermiş gibi davranıyor olabilirlerdi ama bir denizcinin yüzünü kızartacak şeyler söylediklerini duymuştum.

Mağazada ona göstermek için Judge'ın kışının fotoğrafını çekmek istedim, ama şimdi belki de ona kanlı canlı gösterebileceğim.

Tam olarak değil.

Aklımı Yargıç'ın pantolonundan çıkararak kadınlara yardım ettim ve yanımda sarmaş dolaş duran çifte bakmamaya çalıştım.

Adam öpücüğü sonlandırdı. "Seni özledim, ipo."

Harlow gülerek usulca, "Buraya birlikte geldik," dedi. "Seni hâlâ özlüyorum."

"Ben de seni özledim. Burada ne yapıyorsun? Olay çıkarmaktan başka."

"Kahve almaya geldim, bir öpücük istedim. Tekrar doldurmamı ister misin?" "Sormana gerek var mı?" diye karşılık verdi.

Kalbime göre bir kız.

Piper mutfağa girmeden önce onun kolunu yakaladı. "Hazır buradayken

Ophelia için bir tabure getirebilir misin, böylece bütün gün ayakta durmak zorunda kalmaz." "Bu benim nişanlım Kase," dedi Harlow bana. "Piper's için çalışıyor.

kocasını garajda."

Kristal mavisi gözleri ilk kez bana dikildi ve sanki beni ya da mağazadaki başka birini fark etmemiş gibi irkilmiş görünüyordu.

Harlow'u Eve'den tanıımıyordum ama ondan başka kimseyi görmeyen bir erkeğe sahip olmasını sevdim.

Eski sevgilimle her şey ters gittiğinde, cehenneme giden yolumu açabilecek iyi niyetlerle dolu arkadaşlarım da onun aldatan biri olmadığı için şanslı olduğumu söylemişlerdi. Çekici erkeklerin yuva kurmadığını ve kuranların da aldattığını söylemişlerdi. Hem de çok.

Ama Kase seçeneklerini açık tutabilmek için Harlow'a karşı kesinlikle soğukkanlı davranmıyordu.

Jake ve Piper'ın işleri aynı binadaydı, eğer mutsuz olurlarsa bu işe yaramazdı. Ayrıca, Jake'in ofisinin Piper'ın mutfağına açılmasının bir tesadüf olduğundan şüpheliydim.

Bu adamlar neredeyse Yargıç düzeyinde çekiciliğe sahipti ancak açıkça delisi oldukları kadınlarla kararlı bir ilişki içinde olmaktan heyecan duyuyor gibiydiler.

Bu adamların hiçbiri bilgisiz, bencil Alex'ler değil.

Onlar yargıç.

Zahmetsizce romantik ve otomatik olarak düşünceli.

"Siz Yargıç'ın kadını mısınız?" Kase sordu.

Judge ve ben bu konu hakkında hiç konuşmamıştık ama konuşmamıza da gerek yoktu. O duygularını hem eylemleri *hem* de sözleriyle belli etmişti, ben de kendi duygularımı...

Onu mutlu bir şekilde duvara karşı becererek.

"Evet," dedim, bu etiket kafamda döndükçe daha da hoşuma gidiyordu. Gülümsedi ve güzel gözleri daha da güzeldi. "Harika."

Harlow'un bardağını yeniden doldurduktan sonra kolayca manevra yaparak bir tabure kaptı ve bana doğru taşıdı. Sonra onu tekrar öptü ve sesini alçaltarak "Bütün gün Lani'yi düşündüm" dedi.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onun gidişini izlerken yüzünün kızarmasına bakılırsa, kirli olduğuna bahse girmiştim.

Yerime oturup kahvemi yudumladım ve birbirinden komik kadınlarla sohbet ederken en güzel keklerden birini -çırpılmış krem peynir kreması ile çilekli- yedim.

Ve bunu onların arkadaşı olmayı ne kadar çok istediğimi düşünerek yaptım.

Ve Yargıç'ın ellerini eteğimin altına ve üstüne koymasını ne kadar çok istiyordum.

Ama aynı zamanda, beklenmedik bir şekilde, bir dövme ne kadar çok istediğimi de.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ŞU LANET ETEKLI YARGIÇ

Tek yapmak istediğim onu sabitlemekken yavaşlayarak sola, virajlı bir yola saptım.

Ophelia'nın belime dolanan kolları sıkılaştı, ama sanki Bir bisikletin arkasında -ya da benimkinin arkasında- vücudu hareketlerle birlikte doğal bir şekilde hareket ediyordu.

Küçük bir şeydi ama beni sertleştirdi.

Onunla ilgili her şey.

Etrafımıza göz kulak olarak, dünyanın geri kalanından uzaklaşana kadar devam ettim. Kenara çıktım, motoru durdurdum ve yan sehpayı indirdim.

"Neredeyiz biz?" Ophelia kulağıma sordu, nefes nefese sesi yolculuğun verdiği heyecanla doluydu.

Bir sonraki yolculuğu daha da iyi olacaktı.

Kaskımı çıkardım ve omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Bir sorun mu var?" O da kendininkini çıkardı ve yüzündeki endişeyi gördüm. "Garajda bir şeyleri mi karıştırdılar?"

Kıkırdadım. "Eğer Jake onu bununla suçladığını duyarsa, Piper'a sana kek vermemesini söyleyebilir."

Yüz ifadesi dehşete dönüştü. "Ona söyleme."

"Merak etme, eğer deneseydi, Piper muhtemelen ona istediğini yaptığını hatırlatmak için sana fazladan gönderirdi." Geri uzandım ve ona elimi uzattım.

"Riske atmayalım" diyerek bir bacağını salladı.

Ayaklarımı yere koyarak ağırlığımı bisikletten kaldırdım ve tekrar oturmadan önce dengede olup olmadığını kontrol ettim. Kaskımı çimlere fırlattım, sonra onunkini alıp aynısını yaptım. Ellerimiz serbest kalınca -çünkü benimkiler için bir sürü planım vardı- başının arkasını avuçladım ve onu kendime çektim.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu, yine de çekime karşı koymadı.

"Söyledim ya, seni bu lanet eteğin içinde beceriyorum."

"Burada mı? Evden bahsediyorsun sanmıştım."

Home.

Benim evim değil.

Sadece ev.

Sikim sarsıldı.

"O kadar bekleyemem," diye homurdandım ve elimi ceketimi kollarından aşağı doğru itmek için hareket ettirdim.

"Onu geri isteyeceğim," diye mırıldandı dikkati dağılmış bir şekilde ve yere düşmesi için silkeledi.

Lanet eteği kaldırdım, ama daha fazla bir şey yapamadan, benim yaramaz prensesim parmaklarını külotuna soktu ve aşağı itti, yana doğru tekmeledi.

"İstiyorsan, senindir." Belini kavrayarak onu kendime ve bisiklete doğru kaldırdım. "Ceketim. Sikim." Başının arkasını avuçladım. "Kafam, düşüncelerim, lanet olası akıl sağlığım."

Onu öpmedim, onu *yuttum*. Dilim içeri itildi, onunkiyle savaştı, verdiği her şeyi ve daha fazlasını almak için çaresizdi.

Çünkü asla yeterli olmazdı. Ona asla doyamazdım.

Boşta kalan elim kısa gömleğinden yukarı çıkıp memesini kavradı, başparmağım sutyen kabı boyunca ilerledikten sonra aşağı itti, böylece meme ucuyla oynayabildim.

Kahretsin. Kahvenin tadı.

Çileklerin.

Ophelia'nın.

Aklımı başımdan alıyor.

Onun da benim kadar hazır olduğunu umarak ellerimi kalçalarına götürdüm ve başparmaklarım amına ulaştığında inleyerek yukarı kaldırdım.

Sırılsıklam.

Pantolonumu çıkarmak için aramızda çalıştı. Aletimi serbest bırakmasına yardım ettim ve eli etrafına dolandığında kendimi kaybettim.

Ayaklarımı dik tutarak, gövdesi benimkine sıkıca bastırılana ve bacakları etrafıma sarılana kadar vücudunu daha da yaklaştırdım. Onu kaldırdım, aletimi yerleştirmek için etrafına uzandım. Dişlerimi sıkarak onu aşağı indirdim, parmaklarım aramızdaki bağı hissediyordu.

Ophelia omuzlarımı kavrayınca elimi çektim ama kendini yavaşça indirmek için kaldıraç kullanmadı.

Bana hayatımda duyduğum en seksi iniltiyi verirken başı geriye düştü.

Lanet olsun, daha tam görüntüyü alamadan patlayacağım.

"Sür beni." Klitorisine ve göğüslerine çalıştım. "Benimle kendini becer."

Emrettiğim gibi yaptı, ritmini hızla buldu. Kendine daha fazla güvenerek hareketlerini uzattı, açgözlü amcığı beni tekrar içine çekmeden önce ucuna kadar gitti.

Bana cenneti verip sonra da onu kaybetmenin cehennemiyile tehdit ediyor.

Onu kendiminkiyle doldurmadan önce onun boşalmasıyla kaplanmaya ihtiyacım vardı, kalçalarını tuttum ve daha hızlı giderek devraldım. Daha sert. Kalçalarım otomatik olarak kalktı, onun mükemmelliğinden uzak kalmak istemiyordum.

Sert davranıyordum, yukarı iterken ona vuruyordum, ama o bunu kabul etti. Hepsini.

Ve bunu talep ederek yaptı, "Durma. Durursan seni öldürürüm." "Şiddet," diye homurdandım.

"Uh-" diye söze başladı, sonra aklına geldi.

Gözlerimin odağını kaybedecek kadar sıkarak etrafımda patladı.

Tanrıya şükür.

"Arkana yaslan," diye homurdandım.

Dediğimi yapmak için eğildi, arkasına tutunurken göğüsleri havadaydı.

Eteğini yolumdan çekerek onu yukarı ve aşağı doğru kaldırdım, Amının sikimi sanki benim için yapılmış gibi içine alışını izliyordum, çünkü sikim kesinlikle onun için yapılmıştı. Ona pompalarken durmadım, yıldızları görece kadar sert boşalıyordum.

Tekrar düşünebildiğimde, "Lanet olsun, beni öldürmeye çalışıyorsun," diye nefes nefese kaldım.

Öne doğru eğilmiş olan femme fatale prensesim yavaşça başını kaldırdı ve vahşi saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Seksi görünüyordu, evet, ama aynı zamanda şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güzeldi. "Herkes bir gün gitmek zorunda. Bir patlama ile de gidebiliriz."

Sonra hınzırca gülümsedi ve amını sıktı.

Lanet olası mükemmellik.

ON ALTINCI BÖLÜM

OPHELIA

ÇOK YORULMUŞTUM.

Daha önce de yorulmuştum. Yorgunluk olduğunu düşündüğüm şeyler bile. Ancak, hemşirelik okulu sırasında geçirdiğim birkaç zor hafta dışında, gerçek bir yorgunluk yaşamamıştım.

O ana kadar değil.

Yargıç gece için her şeyi kilit altına alırken bir motelin otoparkında motosikletin yanında durdum.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

Ayağa kalktı ve bir kolunu bana dolayarak alnımdan öptü. "Evet, sen iyisin. Benim lanet askerim."

Bir gün önceki açık hava maceramızdan sonra bana motorcu kıyafetleri almak için alışverişe çıkmıştık. Bir çift bot, fazladan birkaç kot pantolon ve kendi deri ceketimi almıştım, ama Judge onunkini istediğim zaman giyebileceğime söz vermişti.

İhtiyacım olan her şeyi aldıktan sonra kulüp binasına döndüğümüzde Haze, Glitch, Hollywood, Scythe ve Jury'yi orada bulduk. Kimse uyuyakalmasın diye kanepeye ya da ilave yataklara uzanmışlardı ki bu akıllıca bir hareketti çünkü saat beşten önce yola çıkmıştık.

Sabahleyin.

Ama Virginia'da küçük bir motelde ayaklarımın üzerinde dururken, erken ayrıldığımız için mutluydum. Benzin, tuvalet ve yemek molaları arasında - trafik ve inşaat bahsetmiyorum bile- neredeyse sekiz olmuştu.

Yargıç'a göre ertesi gün de bir o kadar uzun olacaktı.

"Hadi seni yatağa götürelim," dedi Yargıç, Jury'nin ofisten çıktığı yere doğru yürürken kendi adımları da yavaştı.

Bize bir anahtar kartı uzattı. "Caddenin karşısına bira içmeye gidiyorum. Geliyor musun?"

"Hayır, y a t a c a ğ ı m . Çok geç kalma, yarın zor olacak."

"Bu benim ilk rodeom değil, göt herif."

Yargıç onu tersledi ama sözlü olarak "Siktir git" diye de ekledi.

Hollywood ve Jury yolun karşısına geçerken Scythe ve Haze uyumayı tercih ediyor gibi görünüyordu.

Yargıç kapının kilidini açarken park yerini taradım ama beyaz minibüsü göremedim. Düşündüm de, günün büyük bir kısmında onu görmemiştim. Endişe mideme vurdu. "Glitch nerede?"

Yargıç kapıyı açtı, ışığı yaktı ve içeri girebilmem için hareket etmeden önce etrafa baktı. "Van bisiklet gibi sürülmüyor ve benzini çok fazla tüketiyor. Bir saat içinde burada olur."

"Oh güzel." Botlarımı çıkarma zahmetine girmeden yatağa göbek attım. "Motel seksi mi?"

"Tabii ki. Ama sabahleyin. Bana oral seks yaparken uyuyakalmanı ve boğulmanı istemem."

"Dün de söyledim, herkes bir gün gider. Ben sevdiğim şeyi yapmaya gideceğim." Durakladım ve gözlerimi kırpıttım ama gözlerim açılmayı reddetti. "En azından seninle birlikte olmayı seveceğimi tahmin ediyorum."

"Sabah yüzüme binerken sikimi emdiğinde emin olabilirsin."

"Yaşasın," dedim.

Belki de ben öyle düşündüm.

Emin değildim çünkü yaklaşık on saniye sonra kaza yaptım.

HAKİM

Yaşasın.

Ona yüzüme binerken sikimi emebileceğini söyledim ve o da yaşasın dedi.

Ophelia bir motorcu tavşanı olmayabilirdi, ama bütün gün boyunca sikilebilir dudaklarından tek bir şikâyet gelmeden motor sürmesi, onun motor sürmek için doğduğunu gösteriyordu.

Pis ağızma bağırması da onun motor sürmek için doğduğunu gösteriyordu.

Tamamen uyuduğundan emin olmak için birkaç dakika bekledikten sonra botlarını çıkardım. Kot pantolonunun düğmesine ulaşamadım, bu yüzden onun beklemesi gerekecekti. Battaniyeyi dikkatlice altından çektim, ama dünyaya karşı o kadar ölüydü ki, onu çekebilirdim ve uyanacağından şüpheliydim.

Üstünü örterek yatağın ayak ucuna oturdum ve televizyonu açtım, ESPN'e ulaşana kadar sessiz kanallar arasında gezindim. Önemli anları izledim ama bir gözüm de telefonumdaydı.

Çaldığında, beklediğim numara değildi.

İçim taş kesildi ve "Sorun ne?" diyerek cevap verdim.

"Hamile karım aklını kaybedecek ve tacos ve bodega Twinkies'in bunu düzelteceğini sanmıyorum."

Cehennem.

"Ne oldu?" Nox'a sordum.

Sessiz bir klik sesinin ardından derin bir nefes aldı.

Beck'in arka planda "Bırakıyorsun," dediğini duydum.

Nox, "Bu gidişle bebek doğduğunda Gus'ın sigaraya başlamaması bir mucize olacak," dedi.

Banyoya doğru ilerlerken kapıyı neredeyse sonuna kadar kapattım. "Gideli bir gün bile olmadı, neler oluyor?"

"Başka bir Nash firarisini yakaladım, ama bu seferkinin bilgisi vardı ve konuşabiliyordu... hala konuşabiliyorken."

"Tamam, ve?"

"Nash'in üst sınıf kızlarından birinin şeker büyükbabası var."

Beni pek etkilemedi ama bu görüntü midemi bulandırdı. "Tahmin et nerede yaşıyor," diye devam etti Nox.

"Elder Oaks."

"Evet."

Noktalar bir araya geliyordu, ama bir tanesi beynimi ağartmak istediğim bir resim oluşturuyordu. Bunun olamayacağını bildiğimden, "Ve?" diye sordum.

"Ve Elder Oaks görünüşe göre dinlenme, rahatlama ve herhangi bir kartele rakip olacak bir uyuşturucu çetesi için bir yer. Bilin bakalım bizim Pablo Escobar kimmiş."

Aklıma Ophelia ve Nox'un dağıtmasına yardım ettiğim ilaçları kolayca kabul etmesi geldi. Eğer o da aynı şeyi yapıyorsa, etkilenmemiş olması mantıklı geliyordu.

Ama bir noktada bana söylerdi, böylece onu koruyabilirdim. Ve onun bu işe karışması Gus'ı ve dolayısıyla Nox'u üzmeyecekti.

"Vay anasını," diye mırıldandım.

"Vay anasını, doğru. Gus ninesine ne için gittiğimi anlatmış, o da uyuşturucu Robin Hood'luğuna terfi etmek istediğine karar vermiş. O ve onun mavi saçlıları, zengin insanların acılarıyla doktorları kandırıyor, bana vermek için ilaç stokluyorlarmış. Sanki binlerce dolarlık ilacı dışarı kaçırmak istemişim ya da bunu yapabilirmişim gibi."

Kendimi

tutamadım.

Güldüm.

"Dair'ın yaptığı buydu. Hepiniz kafayı yemişsiniz." "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, suç ayrımcılık yapmaz."

"Evet, ama Gus'in ninesi? Piç herif bilgiyi verdikten sonra doğruca oraya gittim. Etrafı kolaçan edip çalışanlardan biri dikkatimi çekmiş mi diye bakayım dedim. Bayan Carol Anne'in Gus olmadan orada olduğunu görünce ne yaptığını bilmek ister misin? Çok gururluydu, haplarla dolu kilitli bir depoyu açtı. Stokladıkları şeylerin yarısını bile bilmiyorum. Ona yaşlı kartelini kapatmasını söyledim, umarım dinler."

Yapboz bir araya geliyordu ama hâlâ eksik parçalar vardı. "O nasıl içeri sürüklendi?"

"Yaşlı adam Nash'in kızına operasyonlarından bahsetmiş olmalı. Kızına neden onun da işin içinde olduğunu düşündüklerini sorman gerekecek."

Kımıldamadığını görmek için aralıktan dışarı baktım. "Yarına kadar beklemek zorunda."

"Evet. Nash'i bulmaya çalışıyorum, ama o rüzgarda ve haftalardır Kahrolası Kalesi'ne gitmedi. Bu arada, doğru kulaklara senin kızın bu işe karışmadığını söyleyeceğim."

"Onun peşinden gelmenin Mayhem'in peşinden gelmek anlamına geldiğini bilsinler" demeden önce bir saniye bile tereddüt etmedim.

Onu Mayhem ile desteklemek büyük bir şeydi ama Nox bunu sorgulamadı. "Patlamayı dışarıdan görmek eğlenceli."

"Karına büyükannesinin El Chapo olduğunu söylemen gerekmiyor mu?" "Lanet olsun. Haberleşiriz."

Kapattık ve ben yatağın kenarındaki yerime döndüm.

Beklediğimden daha uzun sürdü ama telefonum beklediğim mesajla titreşti.

Arıza: İçeri çekiyorum.

Bağırsaklarım sıkıştı ve adrenalın sanki Red Bull ile vurulmuşum gibi damarlarımda dolaştı.

Sessizce odadan çıktım ve kapıyı arkamdan yavaşça kapattım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

JİLETLER VE TUZ OPHELIA

ANİDEN uyandıgımda, nerede olduğumu anlamaya çalışırken panikle yönümü kaybettiğim bir an yaşadım. Gözlerim odaklandığında ve beynimdeki sis dağıldığında bir motelde olduğumuzu hatırladım.

Evet, öyleydım.

Çünkü yatakta benimle birlikte kimse yoktu. Ve duvarların arkasını göremesem de, bir şekilde banyoda kimsenin olmadığını biliyordum.

Kaslarım her hareketi protesto ederek yataktan usulca çıktım.

İki saattir uyuyorum. Neden ters uyumuşum gibi hissediyorum ve şimdi eskisinden daha yorgunum?

Yargıç'ın orada olmadığından emin olmak için banyoyu kontrol ettikten sonra, Jury ve Hollywood'la çıkma konusunda fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünerek bir not aradım.

Hiçbir şey yoktu.

*Belki buz almaya
gitmiştir. Ya da bir
çikolata.*

Otomat şekerlerinin, mağazadan satın alınanlardan yüzde yetmiş daha lezzetli olduğu bilimsel olarak kanıtlanmış bir gerçektir.

Kapıyı açıp gecenin karanlığında dışarı çıkmak, aksiyon filmlerindeki aptal bir kızın kötü adamlar tarafından kaçırılmadan hemen önce yapacağı türden bir şey gibi görünüyordu. Gerçek hayatta böyle bir şey muhtemelen nadir olsa da, kötü adamlar tarafından yağmalanan evler de öyleydi.

Bu yüzden kapı kapalı kaldı.

Ama pencereden dışarı bakmak için yıpranmış ve solmuş koltuğu yolumdan çektim.

Ve Yargıç'ı
gör. Ama
yalnız değil.

Yanında bir kadın duruyordu. Ve loş, titrek otopark ışıklarında bile güzel olduğu kolayca anlaşılıyordu.

Belki de sadece yol soruyordur?

Kendini öne attı ve kollarını ona dolayarak yüzünü göğsüne gömdü.

Penisine yol tarifi.

Midem burkuldu ve sıkıştı, göğsüm o kadar daraldı ki nefes alamadım.

Kapıya doğru hışımla ilerledim, kapıyı açıp gitmeye hazırdım. Kontrolümü kaybetmemek için kendimi zorlayarak elimi kapı koluna attım.

Muhtemelen iyi bir nedeni vardır.

Olmak zorunda.

Derin nefes almak ve mantıklı düşünmek için mücadele ettim, ancak göğsümdeki fil ilkini zorlaştırdı ve duygularımı kontrol eden kıskançlık ikincisini imkansız hale getirdi.

Aklım geçerli bir bahane bulmaya çalışıyordu ama bulamıyordum çünkü en başta neden orada olduğumuzu bilmiyordum.

Bu bilgi olmadan, ne tür bir mazeretin geçerli olduğunu bilemezdim.

Yorgun, duygusal ve sağlıklı düşünemeyen beynim, Court of Mayhem'in iş tarafı hakkında ne kadar az şey bildiğime dönüp duruyordu.

Yargıç'ın bisikletini doğru yolda kullanmadığını biliyordum. Onun doğru ve yanlış anlayışı her zaman yasalarla örtüşmüyordu ve yapılması gerektiğini düşündüğü şeyi yapmaktan çekinmiyordu.

Birini minibüsün arkasına atmak gibi.

Ya da tekme yedikten sonra birinin böbreğine tekme atmak.

O küçücük şüphe kırıntısı ince bir çatlak oluşturdu ve diğer her şey ona doğru koşarak güvensizliklerimi ve şüphelerimi yarmaya başladı.

Tanışma şeklimiz.

Seksten sonra kendini geri çekmesi, sessizleşmesi ve içine kapanması.

Pek çok konuda açık sözlüydü ama neden birden fazla eyalete seyahat ettiğimizi söylemedi.

Ona *sarılma* şekli.

Sinirlenerek botlarımı giydim, piç herif botlarımı özenle çıkarmış olmalıydı. Aptalca ve mantıksız bir şey yapıp gecenin karanlığında kaçmak mı yoksa aptalca ve çılgınca bir şey yapıp dışarı koşup otoparkın ortasında onunla yüzleşmek mi istediğimi bilmiyordum.

Karar veremediğim arkamdaki kapı açıldı. Kapı aralığını dolduran Yargıç'ı görmek için arkamı döndüm.

Gözleri ayaklarıma kaydı ve tekrar yukarı bakmadan önce kısıldı. Yargıç olduğundan ve bu da pek bir şey kaçırmadığı anlamına geldiğinden, yüz ifademde gördüğü şey karşısında vücudu gerildi. "Ne oluyor lan?"

"Ben de bunu merak ediyorum."

Kapıyı kapattı. "Botların neden açık, O?"

"Neden bir motelin otoparkında rastgele bir kadına sarılıyorsun?"

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "*Sence* ne oluyordu?"

Hakkını vermeliyim, savunmaya geçmedi ve neden onu gözetlediğimi sorgulamadı. Muhtemelen onu uzaktan kumandayla döverdim - en azından kendi kafamda.

Ya da belki gerçekte.

Artık ne yapabileceğimden pek emin değildim.

"Bence sen güzel bir kadına sarılıyordun," diye karşılık verdim.

Avını sahte bir güven duygusuna sürükleyen zarif bir yırtıcı gibi yavaşça yaklaşırken sesi eşitti.

Ürkütücü derecede sakin.

"Ve mantıklı sonuç, otoparkta bir hatuna sarılabilmek için seni birden fazla eyalete getirdiğim mi? İki saniyeden fazla baksaydın, *onun bana* sarıldığını ve benim de bu sarılmayı Scythe'a aktardığımı görürdün." Bir an durdu ve başını eğdi, aç ve gölgeler güçlü, belirgin çenesini granitten yontulmuş gibi gösteriyordu. "Yoksa o orospu çocuğu gibi fahişe ticareti yaptığım için mi burada olduğunu düşünüyorsun?"

Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemişken, inkâr etmek için ağzımı açtım.

Ben daha konuşmadan parmağını kaldırdı. "Yapma. O lanet olası ağzından çıkmak üzere olan yalanı sakın söyleme."

"Yargıç-"

"Kahretsin, O. Tavırların beni sertleştiriyor ve kıskançlığın beni daha da sertleştiriyor, ama bu?" Boynunun arkasını ovuşturdu, başını sallarken yana baktı. "Bu çok boktan."

Durumu yatıştırmak için söyleyebileceğim çok şey vardı ama hâlâ duygularımın ve suçlamalarımın etkisindeydim. "Seninle tanıştığımızda-"

"Biliyorum!" diye bağırdı derin bir nefes almadan önce, kontrol için savaşıyordu. "Ne yaptığımı biliyorum. Pişman değilim - seni güvende ve hayatımda tuttum - ama sana bir gün boyunca cehennemi yaşattım. Üzgün olduğumu söyledim. Gösterdim. Açıkladım, başımı ciddi belaya sokabilecek şeyler paylaştım. Sadece benim değil, kardeşlerimin de. Ama sana güvendim ve anladığımı düşündüm. Bunu aştığımızı düşündüm."

"Öyleyiz," dedim dürüstçe, pişmanlık boğazımı tırmalıyordu, sanki aptalca sözlerimi kavrayıp geri çekebilirmiş gibi.

"Ama bunu yüzüme vurmaya devam etmek istiyorsun." Belinden silahını çıkardı, namluyu tuttu ve kabzayı bana uzattı. "O kadar kızgınsın, al şunu. Kafatasıma bastır. Minibüsü kaldırıp eve gitmek için kullan."

Gözlerimi ondan ayırmadan uzandım ve parmaklarımı yavaşça silahın etrafına sardım.

Şaşkınlık ya da korku yoktu. Pişmanlık ya da onu geri almak için ani bir hareket yoktu.

Gözünü bile kırpmadı.

Şifonyerin üzerine koydum. "Sen bir psikopatsın."

"Evet, ama ben senin psikopatınım. Sana hayatım pahasına güveniyorum, O. Ama," diye bir kolunu kapıya doğru uzattı, "bu benimle ilgili değil. Bana kızgın olduğun için *tekrar* kaçıp birilerine söylemeni göze alamazdım."

"Yapmazdım."

"Bunu nereden bilebilirim ki?"

Kollarımı kavuşturdum. "Yani benim sana güvenmem gerekiyor ama sen bana güvenmiyor musun?"

"Evet, çünkü ben de bu işin *içindeyim*. Ama ilk sorun işaretinde botlarını giyip kaçmaya hazır oluyorsun. Bir saniyeliğine bile olsa o orospu çocuğu gibi olduğumu düşünürsen sana nasıl güvenebilirim?" Sesi kalınlaşmıştı, "Fahişelere pezevenklik yaptığımı mı sanıyorsun? Onları eroine, esrara ve patlatabilecekleri, çekebilecekleri ya da vurabilecekleri başka her şeye alıştırıp sonra da hiçbir şey kalmayana kadar onları dışarı atıyorum. Sence ben o tür bir adam mıyım, O?" Yaklaştı, sırtım duvara değene ve beni kalçalarımın arasından kavrayana kadar durmadı. "Bu amcığa sahip olmasına izin verdiğin türden bir adam mı?"

"Hayır, bilmediğini biliyorum," dedim dürüstçe, kendimi bir aptal ve pislik gibi hissederek.

"Ama benim birkaç oda ötede başka bir orospuyu becerip sonra da seninle yatağa girecek türden bir pislik olduğumu düşünüyorsun. Bildiğim iyi oldu." Ellerini başımın iki yanındaki duvara dayadı, yüzünü görebileceğim şekilde eğildi. "Seninle nerede durduğumu bilmek gerçekten güzel, prenses."

Sözleri jilet gibiydi ve aralarındaki acı tuz gibiydi. "Sen sessiz ol," diye geveledim.

Başı biraz geriye gitti. "Ne?"

"Seks yaptıktan sonra sessizleşıyorsun. Sıfırdan altmışa çıktık, tereddütlerin var diye korktum."

"Lanet çenemi kapalı tuttum çünkü asaydım sana olan aşkımın aklımı başımdan aldığıny söyledim. Korkup kaçmanı istemedim."

Beynimin mantıklı kısmı bunun sadece bir hafta olduğunu belirtmek istedi. Bu kadar kısa bir süreden sonra beni sevemeyeceğini iddia etti.

Ama ben onun kitabından bir sayfa aldım ve çenemi kapalı tuttum.

Yargıç sessizliğı doldurdu. "Sana ilk fırsatta yüzüğümü parmağına takacağımı ve bebeğimi içine koyacağımı söyledim. Bunu düşünmek bile beni çok sertleştiriyor." Ne demek istediğini vurgularcasına elimi tuttu ve kot pantolonuna yapışan ereksiyon aletinin olduğu yere bastırıp çekerek uzaklaştırdı. "Sana çok bağlandığımı ve bırakmayacağımı söyledim. Ve eğer Nash ya da başka bir orospu çocuğı seni benden almak isterse, önce kalın kafama bir kurşun sıkmaları gerekecek." Geri çekildi ve kollarını uzattı. "Gitmek istiyorsan prenses, sen de aynısını yapıp gidebilirsin."

Silahına ya da kapıya doğru hareket etmedim. Çünkü gitmek istemiyordum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdanarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Parmakları kaburgalarımı sararak beni duvara yapıştırdı. Çenemi tutarak saldırabilmesi için ağzımı açmaya zorladı.

Hakimiyet.

Derinleş, tat, hisset.

Gömleğini ve saçlarını kavradım, aldığım kadarını geri verdim.

Dillerimiz üstünlük için savaştı.

Birbirimize sahiptik.

Birbirimize boyun eğdik.

Birbirimize aittik.

Öpücük vahşı ve acımasızdı. Tırnaklar çizildi. Parmak uçları batana kadar sıkıca tuttu. Çenemi ısırđı. Ben de onun çenesini ısırđım. Dilini emdim ve o da alt dudağımı ağzına çekti, serbest bırakırken dişlerini hassas etin üzerinde gezdirdi.

Beni kaldırdı ve ben de otomatik olarak bacaklarımı ona doladım. Sertliğini bacaklarımın arasına bastıracak şekilde beni indirirken, dudaklarını dudaklarıma yapıştırmak için sırtını döndü.

Uzun, yoğun anlardan sonra, fiziksel olarak canı yanıyormuş gibi kendini öpücükten kopardı ve yana baktı.

"Ne?" diye sordum. diye sordum, ama sonra ilk seferinde dikkatimi dağıtmış olan şeyi duydum.

Kapı çalıyor.

"Git buradan," diye seslendi

Yargıç. "Benim."

Hangi adam olduğundan emin değildim ama Yargıç beni yere bıraktı, vücudunu benimkine bastırdı ve uzaklaşmadan önce inledi.

Kapıyı açtığında Haze orada duruyordu. "Bir sorunum var ve sana ihtiyacım var."

Yargıç başını salladı. "Hemen-"

"Hayır, O'ya ihtiyacımız var."

"Ben mi? Neden?"

Ama o çoktan gitmişti.

"Neden bana ihtiyaçları var?"

Yargıç bana doğru döndü ve gömleğini kaldırarak sikini ayarladı, böylece siki göbeğine doğru gerildi ve son birkaç santimi açıkta kalacak şekilde bel kemerinin içine sokuldu. Sonra, sanki beni mini orgazm ve kalıcı fantezi yakıtı noktasına kadar kızdırmamış gibi, gömleğini aşağı çekti ve ceketini bana fırlattı. "Hadi gidip bakalım."

Ben anahtar kartımı cebime koydum, Yargıç da silahını aldı ve kapımızdan çıkıp iki oda ötedeki bir odaya girdik.

Otoparktaki güzel kadın Haze'le birlikte açık kapı aralığında bekliyordu. Beni görür görmez omuzları çöktü.

Ama bunun nedeni, özenti sevgilisinin zaten bir kadını olduğunu görüp hayal kırıklığına uğraması değildi.

Rahatlamıştım.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı. Sonra kenara çekilerek onu bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu gördüm.

Zayıf ama güzel küçük bir kız bizi izliyordu. Narin yüzüne göre çok büyük görünen gözleri akmayan yaşlarla ıslanmıştı.

Ve perili.

Çok keskin, çok bilgili, çok üzgün. "Hey çocuk," dedi Yargıç usulca.

Adamın nazik ve sıcak ses tonuna rağmen kız gerildi ve yatağın en ucuna doğru yaklaştı.

Scythe'ın yerde oturduğu yer.

Yargıç tepkisini belli etmemeye dikkat ediyordu ama elleri parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sertti. Sesi daha da yumuşaktı, "Bu benim kız arkadaşım, Ophelia. Kendisi hemşiredir. Sizi kontrol edebilir mi?"

Porselen bebek bir an için beni içine aldı. İncelemeden geçmiş olmalıyım çünkü küçük bir baş selamı verdi.

Yanına gittim ve mesafemi koruyarak yatağın önüne oturdum. "Havasızlığını sevdim."

"Bu bir tembel hayvan," diye fısıldadı.

"Çok tatlı. Bir adı var mı?" "Gerçek değil."

Birisi onu kaprislerini çalacak kadar incitti. Çocuksu kaprisini değil, lanet olası bir çocuk olduğu için gerçek kaprisini.

Umarım ölmüşlerdir ve umarım bu acı verici bir şekilde gerçekleşmiştir.

"O," diye fısıldadı Yargıç.

Duygularımı saklamakta onun kadar usta değildim ve tembel hayvana sanki bana borcu varmış ve anneme hakaret etmiş gibi kaşlarımı çatmıştım.

Kendimi toparlayarak yüz hatlarımı düzelttim. "Eşyalara isim vermekte sorun yok. Ya da vermemek de sorun değil. Eskiden aklıma gelen en tuhaf isimleri bulmayı severdim."

Kız başını eğdi ve öne doğru eğilmeden önce tereddüt etti. "Ne gibi?"

"American Girl bebeklerini biliyor musun?" Hızlıca başını sallayınca ben de biraz daha yaklaştım, sanki bir sırrı paylaşıyormuşum gibi, aslında kollarındaki sıyrıklara daha iyi bakmaya çalışıyordum. "Sekiz yaşındayken bir tane almayı çok istemiştım. Yalvardım, yakardım, ev işleri yaptım ve tüm yıl boyunca alacağım tek hediyenin bu olabileceğini söyledim çünkü o kadar çok istiyordum."

"Ve sen aldın mı?"

"Evet. Çok güzel kahverengi saçları ve iri kahverengi gözleri vardı. Hmm, biraz sana benziyordu. Senin adın ne?"

"Madison."

"Oh, bu çok daha güzel bir isim. Bebeğimin adı Prenses Kaka'ydı."

Küçük kız bir kıkırdama nöbetine tutuldu, yatağa geri düştü ve vücuduna sıkıca tuttuğu kolunu hareket ettirdi.

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Bunu komik bulmana sevindim," dedim ona, "çünkü benim annem komik bulmazdı. O bebeği her yere götürürdüm ve insanlara yüksek sesle adını söylerdim."

Ayağa kalktı ve sırttı, eksik ön dişleri bana onun ilk düşündüğünden biraz daha büyük olduğunu gösterdi - dört yerine altı civarı. "Diğer bebeklere komik isimler verdin mi?"

"Oh, evet. Sandalye, bir ayıydı. Ant adında bir zürafam vardı çünkü bu kadar uzun bir şeye bu kadar küçük bir isim verilmesi fikrinin çok komik olduğunu düşünüyordum. Flash adında gerçek bir evcil kaplumbağam vardı. Bir de ışık saçan ve saçının bir kısmı uzayan bir bebeğim vardı. Çok havalıydı, ben de ona Tuvalet adını verdim."

Bir kıkırdama daha. "Prenses Kaka ve Tuvalet?"

"En iyi arkadaşlardı ve at hastanesinde benim oyuncak atım Joshua ile ilgileniyorlardı."

Küçük kız pelüş hayvanına baktı. "Tembel hayvanlar yavaştır. Sanırım ona Şimşek adını vereceğim. Şimşek McQueen gibi."

"Kulağa mükemmel bir isim gibi geliyor. Onu görebilir miyim?" Onu bana verdiğinde, etrafını çevirdim. "Evet. Kesinlikle mükemmel bir isim. Ama yaralandı mı?"

Gülümsemesi duraksadı ve onu benden alanın ben olmasından nefret ettim. "Evet, düştü ve bir yeri kesildi."

Tembel hayvanın kolunu uzattım ve onun koluna bakmadan önce ona baktım. "Sen de ona yardım etmeye çalıştın ve tırmalandın mı?"

Gözlerinden yine yaşlar süzüldü ve başını hızla sallayarak yalanı kabul etti. "Düştü ve sonra da çalılarının arasına sıkıştı."

"O zaman onu kurtardığın için bir kahramansın. İkinizi de iyileştireceğim ve iğrenç mikropların kalmadığından emin olacağım, tamam mı?"

Gözleri b e n d e n daha kötü bir poker suratına sahip olan annesine gitti. Kadın gözyaşlarını zorlukla tutarak başını salladı. "Sorun yok."

"Sorun yok," diye tekrarladı Madison ciddiyetle, tekrar içine kapanarak.

Judge'a bakarak, "Hey, bebeğim, çantadan kiti alabilir misin?" diye sordum.

Çenesini kaldırdı ve gitti, bir dakika sonra bar kavgası yaralarını ya da daha büyük olasılıkla motosikletten zarif olmayan inişlerimden kaynaklanan yaraları sarmam gerekirse diye yanıma alacak kadar akıllı olduğum temel ilk yardım çantasıyla döndü.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

O ve Haze tekrar ayrılmadan önce çenesini kaldırırken ifadesi okunamıyordu.

O ana kadar sessiz ve hareketsiz olan Scythe da gitmek için ayağa kalktı ama Madison uzanıp "Gitme!" diye bağırdı.

"Hiçbir yere gitmiyorum evlat," dedi ona gülümseyerek. "Sadece gidip annenin yanına oturacaksın, tamam mı?"

Kadın onun yaralı gülümsemesini yadırgamadı ve bu kadar uzakta olmasından dolayı isteksiz görünüyordu. Sonunda başını sallayınca gidip kapının yanındaki yere oturdu, başını arkaya eğip yüzünü tavana çevirerek duvara yaslandı.

Şimşek'le başlayarak bacaklarını gerdim, kıpırdattım. Üzerine birkaç yara bandı ve küçük bir gazlı bez koymadan önce kürküne antiseptik sıkıyormuş gibi yaptım.

Onu Madison'a uzattım. "Sence hepsini aldım mı?"

Başını sallamadan önce bakmadı bile. Sesini alçaltarak o kadar sessiz fısıldadı ki duymak için zorlandım: "Poposunun yanında bazı sıyrıklar var."

Kalçasını işaret ettim. "Burası mı?" Başını sallayınca spreyi ve yara bandını tekrar uyguladım. "Peki ya şimdi?"

"Muhtemelen daha iyi hissediyordur."

Yıldırım'a yaptığım işlemi tekrarlayarak Madison'ın hareket açıklığını kontrol ettim; daha önce kolunu hareket ettirmekte tereddüt etmesinin gerçek bir acıdan ziyade acımasından kaynaklanan bir tedirginlik olduğunu doğruladım. Kolunu temizledim ve bandajladım.

"Annenin senin tarafını yapmasını ister misin?" Ben sordum.

Başını salladı ve bol pijama pantolonunun kenarını biraz indirerek ayakta durmak için aşağı indi.

Cehenneme kadar kazınmış bölgeyi temizlemeden önce iki kıymık ve bir diken çıkardım. Sprey bir anne gibi yaktı ama neredeyse hiç irkilmedi.

Kızgınlığımı ve kalp kırıklığımı gizleyerek çabucak hallettim. "Annen de mi cildine resim yapmana izin vermiyor?"

Başımı kaldırıp yaralarına baktım. "Ne oldu?"

Scythe'ı işaret etmeden önce yumuşak parmaklarını nazikçe kollarımda gezdirdi. "Anneleri kendi üzerlerini çizmelerine izin veriyor. Benim annem yapamayacağımı söyledi ve bütün bir gün boyunca kalemlerimi aldı."

Gülmemek için kendimi zor tuttum çünkü ürkek Madison'ı ürkütmek istemiyordum - erkek dövmelelerinin her gün karalandığı yanılığısına düşmek istemediğimden bahsetmiyorum bile. "Evet, annem kalem ve makasın sadece kâğıt için olduğunu söylerdi."

"Bu çok sıkıcı," diye iç geçirdi.

"Kurallar böyle."

İşim bittiğinde gözleri Scythe'a kaydı ama o çoktan ayağa kalkmıştı. Yatağının yanındaki yerine geri döndü.

"Sen ve Şimşek gitmeye hazırsınız. Eğer acırsa, annen ya da Scythe gelip beni alsın, tamam mı?"

"Olmayacak..." diye başladı, sonra bandajı ovuşturdu. Gözlerinde, ondan gördüğüm en çocuksu şey olan hesapçı bir bakış vardı. "Yani, biraz acıyor. Belki bir parça şeker yardımcı olur."

Scythe tek kelime etmeden kalktı ve kapıdan çıktı.

Otomatin yarısından aızıyla dönerse şaşırırım.

Ayağa kalkarken ona "Düşünce tarzını seviyorum," dedim. Kocaman sırttı ve tembel hayvanına daha sıkı sarıldı.

Kapıya doğru ilerlerken annesinin önünde durdum. "Kızarıklık ya da tahriş olup olmadığına dikkat et. Elimden geldiğince temizledim ama enfeksiyon riski her zaman var."

Gözleri kızından bana kaydı. "Kırık değil mi?" "Hayır, sanırım sadece olası bir acıdan endişelendi."

Biraz rahatlamıştı ama stres ve endişe hâlâ yüzünden okunuyordu. "Teşekkür ederim."

Madison'a doğru döndüm. "Şekerinin tadını çıkar, kahraman." "Tadını çıkaracağım!"

Annesinin kolunu sıkarak kapıyı açtığımda Judge ve Haze'in hâlâ dışarıda olduğunu gördüm.

"Her şey yolunda mı?" Yargıç sordu. Başımı salladığımda bir kolunu omuzlarıma doladı. "Hadi seni yatağa götürelim."

Haze, "Scythe dönene kadar kalacağım, sonra ben de düşeceğim," dedi. "Sağ ol kardeşim."

Odamıza girdiğimizde, daha kapı arkamızdan kapanmadan ona sorular yöneltmeye başladım. "O kim? Ve bu gece ne oldu? Ve bunu ona kim yaptı? Çünkü kollarını kıracağım ve sonra çok acı veren bazı yerlerine dikenler batıracağım."

Yargıç gömleğini çıkardı ve kot pantolonuyla uğraşmaya başladı. "Lanet olsun, şu anda beni sertleştirme."

"Dikenler senin sapkınlığın mı?"

"Hayır, senin şiddet eğilimin benim sapkınlığım."

Gözlerimi devirdim ama bunu gülümseyerek yaptım.

Soyunduktan sonra sırtını yatak başlığına dayadı ve çarşafı beline kadar çekti. "Soyun." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda, çünkü çıplaklığı vücuduma ve kafama her türlü şeyi yapsa da, o an *çoktan* gitmişti, ekledi, "Yatak için. Hâlâ kirli bir aklın var prenses."

"Sanırım şimdi daha kötü." Çantamızı karıştırmak istemediğim için külotuma kadar soyundum ve attığı gömleği çalıp üzerime geçirdim. Yanıma doğru ilerledim ama Yargıç'ın kapüşonlu bakışlarındaki yakıcı, sahiplenici sıcaklığı görünce adımlarım duraksadı.

Ve çarşafı yükselten büyük şişkinlik.

"Hayır," dedim, hem kendime hem de ona. "Konuşuyoruz ve sonra uyuyoruz." "Hiçbir şey söylemedim."

"Ama gözlerin ve sikin yaptı."

"Yeni bir sapkınlığım var," diye mırıldandı. "Ne?"

"Sik diyorsun. Yemin ederim, o tatlı ağzından çıkan bu kelimeyi duymak bile beni boşaltabilir."

"Bunu test edeceğiz. Yarın her türlü iğrenç şeyi söyleyeceğim." Yatağın ayak ucuna oturdum, ikimizin de yoldan çıkıp elleşmemesi için mesafemi korudum. "Neler oluyor?"

"Nox'un Gus-Protokolü denen bir şeyi var. Onun hayatındaki önemli şeyleri biliyor ama detayları istemiyor. Kendi seçimi." Çenesini ovuşturdu. "Ophelia-Clause mu istiyorsun?"

"Hayatının sadece bir kısmını değil, tamamını benimle paylaşabilmeni istiyorum." Omuz silktim. "Ayrıca, başkaları için iyi olabilir ama ben kafamı kuma gömmeyecek kadar meraklı biriyim."

"Başımı kalçalarının arasına gömmek istiyorum," diye homurdandı. "Yarın. Şimdi sorularıma cevap ver ki uyuyabilelim."

"Otoriter." Beni kendine çekti, yerleşti. "Geçmişe gitmeden önce şimdiki zamanla ilgilenmeliyiz. Nox aradı."

"Ve?"

İşyerinde yasadışı bir şekilde iyilik yapmaya çalışan kızlarıma ışık tutmak da dahil olmak üzere beni sohbet hakkında bilgilendirdi.

Ve son derece yasadışı bir şekilde küçük bir pislik yapmaya çalışan huysuz Bay Henderson'a dair bazı rahatsız edici ışıklar.

"Tek ziyaretçisi onun-" Öğürdüğüm ve neredeyse yemeğimi kaybettiğim için sözlerim aniden kesildi. "O, iki haftada bir ziyarete gelen torunu değil."

"Umarım öyle değildir."

"Tanrım," diye bağırdım, bir öğürmeye daha karşı koyarak.

"Kapa çeneni." Yargıç güldü ama onun bile biraz midesi bulanmış gibiydi.

"Neden benim bu işe karıştığımı düşündüğünü bilmiyorum," dedim, aklıma gelene kadar beynimi yokladım. "Üç hafta önce."

"Ne?"

"Sana beslediğim sokak hayvanlarından bahsetmiştim, hatırlıyor musun?" Başını sallayınca devam ettim. "Mahalle sakinlerinden bazıları bana onlar için *büyük* bir kutu dolusu yiyecek verdi. Bay Henderson'ın arkadaşı da benimle aynı anda çıkıyordu. Beni kutuyu taşıırken gördü ve uyuşturucu olduğunu düşünmüş olmalı. Önce beni kontrol etmeleri falan gerekmez miydi?"

"Hayır, Nash düşüncesizdir. Sadece sözle hareket eder." "Bu kadar aptalken nasıl bu kadar güçlü olabiliyor?"

"Korku güçlü bir motivasyon kaynağıdır. Yüksek bir ceset sayısı ve büyük bir şantaj koleksiyonu var."

"Nox'u araman gerekiyor mu?"

Masanın üzerindeki saate baktı. "Bekleyebilir." "O zaman bana Madison'dan bahset."

"Bunların bir anlam ifade etmesi için geriye dönmem gerekiyor." Çenesini ovuşturdu. "Nox'un bir şeyleri bulma konusunda bir yeteneği var. İnsanları. Bilgi. İskeletler."

Bunu gerçek anlamda mı yoksa mecazi anlamda mı söylediğinden emin değildim ama her ikisi de olduğuna dair güçlü şüphelerim vardı.

"Özel dedektif gibi mi?" Ben sordum.

"Tüm yönetmelikler, sertifikalar ve yasalar yolumuza çıkmadan."

"Tamam," diye mırıldandım. "Yani, tam olarak aynı değil."

"Mayhem olarak kendi işimizi yapıyoruz ama onunla çok çalışıyoruz."

Bilmek istediğimi söyledim, işte hiçbir şey...

"Mayhem ne iş yapıyor?" Ben sordum.

Kaşlarını indirdi. "Sana söyledim, güvenlik." Birkaç kez göz kırptım. "Ne?"

Bana söylediğinde, yalan söylediğini düşünmüştüm. En azından gerçeği çarpıttığını.

"Çoğunlukla kodamanlar. Bazı ünlüler." "Bu çok... yasal," diye mırıldandım.

"Ayrıca çalınan malları geri almak için hırsızlık yapabileceğimiz, hırsızları, şantajcıları, sapıkları dövebileceğimiz anlamına da geliyor-"

"Biraz daha az yasal, ama tamam." Kafamı toparlamak için bir dakika düşündüm. "Bir ofis binanız, kartvizitleriniz ve kravatınız var mı? Oh! Evrak çantan var mı?"

"Sen lanet olası bir ucubesin," dedi gülerek. "Kartvizitler ve evrak çantaları senin sapkınlığın mı?"

"Hayır, ben motosiklet ve deriden yanayım." Parmak uçlarımı kolundan eline doğru gezdirdim. "Ve dövmeler. Bunların *büyük* hayranıyım."

Beni üzerine oturtmak için çekti, ama dizlerine yakın uyluklarına oturmak için uzaklaştım. Aksi takdirde konuşamazdık ve gerisini duymaya ihtiyacım vardı.

Judge mesafeden memnun görünmüyordu ama konuşmaya devam etti. "Kulüp binasında çalışıyoruz çünkü ihtiyacımız olan tek şey bu. Bir e-posta adresi ve güvenli bir sesli mesaja giden özel bir hat dışında, şebekeden uzağız. Her şey kulaktan kulağa yayılıyor, herkes Glitch tarafından inceleniyor ve sadece istediğimiz işleri alıyoruz. İnsanların seve seve ödediği tonlarca ücret alıyoruz çünkü gizlilik, güvenlik ve polisleri aramak yerine yasaları çiğnemeye istekli birini istiyorlar."

Bu bir şoktu ama aynı zamanda... değildi. Her şey bir araya geldi, anlam kazandı. "Biz de yer değiştirme yapıyoruz."

Kaşlarım düştü. "Nakliye şirketi gibi mi? Ya da emlakçı?"

Başını kapıya doğru eğdi. "Çocuk gibi." Gerginlik vücudunu doldurdu, kasları gerildi. "Annesi Casey, onu kontrol eden ve manipüle eden bir pislikle çıkıyordu. Onu dövmeye başladığında, onu arkadaşlarından, ailesinden ve parasından çoktan koparmıştı. Kapana kısılmış hissediyordu ama yavaş ve dikkatli bir kaçış için çalışıyordu. Adamın Madison'a sözlü tacizde bulunduğunu, korkudan kelimenin tam anlamıyla hasta olana kadar onu tehdit ettiğini bilmiyordu. Ta ki eve geldiğinde Madison'ı tek başına, kolu kırılmış ve yüzü parçalanmış halde bulana kadar..." Çenesini öyle sert sıktı ki canı yanmış olmalıydı.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silkeleyerek öne doğru eğildim, söze dökemeyecek kadar tıkanığım ricamı anlamasını umuyordum.

Kollarını bana doladı. "Polisler onu aradı, şerifin oğlu Nico da dahil."

"Boom Nico?"

"O iyi bir ödül avcısı ama o bile piçi bulamadı. Casey ailesiyle yeniden bağlantı kurdu ve Madison'la birlikte Baltimore'a taşındı.

onlarla yaşamak. Ama kaçmış olması şerifin ve Nico'nun keyfini kaçırdı. Nico Nox'a ulaştı-"

O kadar hızlı doğruldum ki neredeyse kafamı çenesine çarpacaktım. "Onu buldu, değil mi? Onu öldürdü mü? Eğer değilse, diken şeyini yapabilir miyim?"

"Evet, onu Florida'da bulmuş, Madison'dan bile küçük bir kızı olan başka bir hatunla birlikte yaşıyormuş. Onu Tennessee'ye geri getirdi."

Yakalandığı için ne kadar mutlu olsam da, hak ettiğine kıyasla kolay kurtulduğu için o kadar öfkeliydim.

Duygularımı belli etmiş olmalıyım ki Yargıç'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Komik bir şey... Adam bir saniye önce Florida'da bir barda içerken, bir saniye sonra kırık bir bilek ve beş kırık parmakla bir polis karakolunun merdivenlerinde uyanıyor." Kendi parmaklarını oynattı. "İki farklı, *kullanılamaz* el."

"Yumruk atabileceğinden şüpheliyim," dedim.

"İnsanların savunmasız çocukları istismar eden şerefsizleri sevmediği bir yerde kendini savunmayı zorlaştırıyor."

Parçalanmış kalbime biraz intikamcı bir huzur yerleşti. "Yani geri taşınmalarına yardım mı ediyorsun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Madison'ın birkaç gün içinde ifade vermesi gerekiyor. Onları naklediyoruz, güvende olduklarından ve daha da önemlisi bunu *hissettiklerinden* emin oluyoruz. Mahkemede olacağız, böylece o orospu çocuğunun ona ulaşamayacağını bilecek. Ama hala korkuyor ve banyo penceresinden kaçmaya çalışıyor."

Onu suçlamadım çünkü onun yapmak istediği şeyi yapabileceğimden emin değildim.

İç

n. *O gerçekten cesur bir kahraman.*

"Bunu ilk kez yapmıyorsun," diye belirttim. Yine de

"Hayır" diye cevap verdi.

"Nasıl başladın?" "Scythe."

"Yara izi mi?" Zaten kırık olan kalbim paramparça olup toza dönüşürken sordum

başını salladığında.

Detay vermedi, bu da anlatacak hikayesinin olmadığı anlamına geliyordu.

İnsanlardan nefret ediyorum.

"Bir seferinde, meraklı bir komşu onu arayıp karısını ve ikizlerini topladığımızı söylediği için eve gelen öfkeli bir piç vardı.

Lanet sokağın ortasında ona bağıyor, onu öldürmekle tehdit ediyordu."

"Onu uzaklaştırdın mı?"

Hüzün ve öfke gözlerini doldurdu. "Reddetti. Eskisinden de beter edeceğini biliyordu ama o lanet komşu ağzını açtığı için sürpriz yapma şansını kaybetti. Bunun anlamsız olduğunu, çünkü artık bunu beklediğini, bizi izleyeceğini, onu bulacağını ve öldüreceğini söyledi. Fikrini değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. O piçin içine Tanrı korkusu saldık ama böyle bir adam değişmez. Başka bir hatunu tacizci erkek arkadaşından kurtardım. Yeni bir hayata alıştı ve mutluydu ama arkadaşlarını özliyordu, bu yüzden onlara ulaştı. Arkadaşlarından biri puşta hatunun nerede yaşadığını söylemiş çünkü arkadaşının dramatik davrandığını ve adamın sadece aşık olduğunu düşünmüş. Onu hastaneye yatırdı. Biz de aynısını ona yaptık."

"Güzel."

"Yolculuğa neden çıktığımızı size söyleyemem çünkü bu iş yanlış kişiye söylenen tek bir kelimeyle kötüye gidebilir. Bir arkadaşınıza anlatırsınız, o da bir arkadaşına anlatır, o da internette paylaşır. Sonra bir bakmışsın herkes Madison'ın hikayesini ve onu nerede bulacağını biliyor. O piç kurusu bir yığın mal bırakabilir, biri onu dışarı çıkarır ve serbest kalır. Ancak o zaman kendini yenilmez hisseder, sanki bunu yapmaya devam edebilirmiş gibi."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Asla. Kimseye hiçbir şey hakkında."

Yargıç'ın ifadesi sert, sözleri ağırdı. "Benim ve diğer insanların hayatı konusunda size güveniyorum."

"Biliyorum. Ve yapabilirsin, söz veriyorum. Bizim işimiz bizim işimizdir."

"*Bizim* işimiz, ha?" Beni bacaklarından yukarı çekti. "Sen ve ben dünyaya karşı mı?"

"Bin ya da öl," diye şaka yaptım.

Biraz şakaydı ama aynı zamanda doğrudu da.

"Öyle mi?"

"Ben senin askerim, unuttun mu? Senin kadınınım. Senin yaşlı kadının. Senin kendi, kişisel motorcu tavşanın." Kalbim hızla çarpıyordu ama kelimeleri zorla çıkardım ve kendimi tamamen hayatım olan kargaşanın içine attım. "Seninim çünkü ben de seni seviyorum."

İşte, dedim ki-

Beni aniden üzerinden kaydırduğında küçük bir çığlık attım. "Ne yapıyorsun?"

Sırt üstü yatana kadar yatak başlığından uzaklaşırken cevap vermedi. Kalçalarımın tutarak beni tekrar üzerine kaldırdı ama yüzüm başka tarafa dönüktü.

"Ne yapıyorsun?" Tekrar ettim.

"Yarın."

Gözlerim saate gitti. "Hayır, değil."

"Yeterince yakın," diye homurdandı.

Ne dediğini anlamam bir anımı aldı. "Ohh. Oh! Külotumu çıkarayım."

"Sikeyim hayır. Külotunu her gördüğümde, onları yana çekip güzel amının tadına bakmayı düşünüyorum." Bir elini sırtıma koydu ve kığım havaya kalkacak şekilde beni aşağı itti. Boy farkımız nedeniyle beni sikine yaklaştırmaması ve bana ulaşmak için eğilmesi gerekiyordu. Bu onun için rahat olamazdı ama itiraz edecek değildim. "İyi bir kıza göre, kötü kız külotun var."

"Çünkü ben gizliden gizliye kötüyüm," dedim, külotumu yana çektiğinde kelimelerim birbirine karıştı.

"Evet, öylesin. Vahşisin. Acımasız. Mükemmel." Dili alay ediyor, oynuyor ve oynayıyordu.

Çarşafı önünden çekip ben de aynısını yaptım, dilimi başının etrafında döndürdüm ve Yargıç'ın tadına bakarak inledim.

Haklıymışım, bayıldım.

Sonra inledim çünkü iniltisi bana karşı titreşiyordu.

Ağzı amımı kapladı ve beni öptüğü gibi yedi.

Sanki aç ve susuz kalmıştı ve ihtiyacı olan her şeyi benim amım sunuyordu.

Sanki onun ciğerlerindeki nefes gibiydim.

Sanki öpmek, hissetmek ve *almak* için

onunmuşum gibi. Ve öyleydim.

Tıpkı onun benim olduğu gibi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BAŞ BELASI

OPHELIA

"İYİ MISIN, EVLAT?"

Adliye binasının önünde durmuş, pek çok yetişkinin yüzleşemeyeceği bir şey yapmak üzereyken Madison Yargıç'a baktı ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Annem Lightning'i hep yanımda tutabileceğimi söyledi."

"Bu çok iyi."

"Scythe'ı istedim ama hayır dedi."

"Uzlaşma." Gözleri bana döndü. "Hayat almak ve vermekten ibarettir."

"İçeri girme vakti geldi," dedi Casey, Madison'ın eline uzanarak.

Yine de anlamadı.

Madison onun yerine yaralı ve korkutucu motorcu arkadaşına koştu. Hiçbir şey olmamış gibi elini onunkinin içine soktu.

"Sorun nedir?" Scythe etrafı tararken ters ters baktı.

"Annem hemen içeri girmemiz gerektiğini söyledi."

"O zaman dinlesek iyi olur."

Gitmelerini izledim, Scythe bir şekilde korkmuş küçük bir kızın, sesi etrafımızda yankılanacak kadar yüksek sesle kahkaha atmasını sağladı.

Diğer adamlar da harekete geçti, onun arkasında bir belalı ordusu vardı.

"Fikrini mi değiştirdin?" Yargıç sordu, ses tonunda umutlu bir ifade vardı.

Bir gece önce şehre indiğimizde bana adliye kafeteryasında dinlenmemi istediğini söylemişti. Etraf polisler ve korumalarla doluydu, bu yüzden güvende olacağımı biliyordu. Ve Madison'ın ifadesini duymak zorunda kalmayacaktım.

Ya da piçin kıcını tekmelemek için bariyeri atladığınız için hapse atılırsınız.

"Ben iyiyim," dedim. "Sonumun hapisane olmaması için beni tutacaksın."

Muhteşem gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Clink mi?"

"Stony lonesome?"

"Hadi seni içeri alalım, Outlaw O."

Biri "Hawkins" diye seslendiğinde neredeyse kapıya varmıştık.

Yargıç dönerken beni arkasına götürdü. Kim olduğunu görünce vücudu gevşedi ve beni tekrar yanına kaydırды, bir kolunu

eli kalçamda dururken belime *sarıldı*.

Adamın bize doğru geldiğini gördüğümde bu sahiplenici tutuş anlam kazandı. "Bir dahaki sefere üzerime işeyebilirsin," diye mırıldandım.

"Benim sapkınlığım değil. Ama biraz düşündüm ve evrak çantası olayını yapacağım."

Adam tam bize ulaşırken ona dirsek attım.

Adam sırtıttı, bakışları Yargıç'ın yanından kalçamdaki eline kaydı ve sonra gözleriyle buluşmak için yukarı çıktı. "Nox'un *patlamayı* Boston'a geri getirdiğini duydum."

Nico.

Sarışın sahte şahin dövmesi ve gösterişli küpeleriyle bir şerifin oğluna *değil*, bir Mayhem kardeşine benziyordu.

"Seninkini buldun mu?" Yargıç sordu.

"Hâlâ bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum," dedi ama kendinden pek emin görünmüyordu. "Doğru."

Yan taraftan yaşlı bir adam yaklaştı ve onun Nico'nun babası olduğunu anlamak için tanıştırmaya bile gerek duymadım. Neredeyse onun kadar uzundu ve sarı saçları neredeyse aynı tondaydı - sadece biraz gri eklenmişti.

Şerif Mayson'ın sırtıttığı ve Nico'nun gözlerini devirdiği tanışma faslından sonra Şerif başını binaya doğru eğdi. "O nasıl?"

"O bir asker," dedi Yargıç şiddetle, "bir çocuktan beklenmeyecek kadar iyi dayanıyor."

Herkes bir an sessizliğe gömüldü, gözleri binada, düşünceleri öfkelerindeydi.

"İçeri girsek iyi olacak," dedi Şerif Mayson, mantığın sesi olarak.

Nico çenesini kaldırdı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı, bariyerden atlayan kendisi olacaktı gibi görünüyordu.

Bir adım attığımda Yargıç elini sıktı. "Bize bir dakika ver."

Şerif Mayson'ı tanımıyordum. Madison'a yardım etmek dışında Yargıç'ın onu tanıdığını bile sanmıyordum.

Bununla birlikte, ondan hoşlanmıştım. İyi bir adam olduğunu zaten tahmin ediyordum ama endişeli gözleri bana yöneldiğinde bu tahminim doğrulanmış oldu. Ve tıpkı Yargıç'ınki gibi, o mahkeme salonunda duymak üzere olduğum şeyi duymamam gerektiğini söylediler.

İyi ve nazik olmasının yanı sıra zekiymiş de, çünkü bana şöyle bir baktıktan sonra dudakları büküldü ve oğlunu takip etti, geçerken Yargıç'a "İyi şanslar" diye mırıldandı.

Başımı arkaya eğerek Yargıç tekrar denedi. "Kafeteryada beklemek istemediğinize emin misiniz? İfade verirken içeri alınacağımızdan bile emin değiliz."

Annesi, tembel hayvanı ya da motorcu arkadaşı olmadığım için varlığımın Madison için zerre kadar önemli olacağından şüpheliydim.

Ama bir gece önce onunla oturup onu ve Şimşek'i kontrol ettiğimde ve ikisinin de ölmek üzere olmadığına dair güvence verdiğimde, bana gelmem için söz verdimişti. Okulundaki Hemşire Doris'e benzediğimi söylemişti - görünüşe göre yüz yaşında ve Malefiz kadar acımasızdı. Muhtemelen bana ihtiyacı olmayacaktı ama hastalanırsa yanında olacağımı bilmek onu daha iyi hissettirecekti.

En azından karşılaştırmamın bu anlama geldiğini umuyordum.

Yani bana ihtiyacı olsun ya da olmasın, ben orada, onun arkasını kollayan büyük, kötü motorcularla çevrili olacaktım.

Yargıç'a "Söz verdim," dedim ve bu kadarı yeterliydi.

"Anladım. Onunla aran iyi." Vücudumu kıvrarak ön tarafımı ona doğru bastırdı ve elini kalçamdan karnıma doğru götürdü. "Bebeğimi yakında içine koyacağımı söylediğimde ciddiye al." "

İçinde keleklerin patladığını hissetmemesine şaşırmıştım. "Sadece bir hafta oldu."

"Ve?"

"Ve bir hafta oldu. Normal insanlar bu noktada sadece ikinci randevularında olurlar."

"Biz normal değiliz."

"Birimizin olmadığı kesin," diye homurdandım.

"Yatağında olmamana geri döneceğimi sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

"Bir hafta sonra senin yanına taşınacağımı düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

Aptal ve seksi yüzünde ukala bir sırıtışla, "Zaten var," dedi.

"Bu..." Başladım, sözlerim yarım kaldı. Çünkü farklı değildi.

-O kadar da farklı değil. Misafir odasında değildim. Kıyafetlerim çantalarımdaydı. Tuvalet malzemelerim banyoya götürüp getirdiğim küçük bir çantada değildi.

Burayı söz, düşünce ve eylem olarak evim olarak adlandırdım.

Kahretsin, eşyalarımı açmasına

şaşmamalı. Resmen beni içeri taşıdı.

Gülümsemesi sırtıma dönüştü.

Ters ters baktım.

Elini tekrar karnıma bastırarak, "Önemli bir şey var," dedi.

"O da ne?"

"Oyuncaklarını duyduktan sonra, tüm çocuklarımıza isim vereceğim."

Biraz güldüm. "Çocuğumuzun adını Mahkeme Stenografı ya da Sanık koymayacağız."

"İyi bir anne olacaksın, bu yüzden çocuğumuz Plaintive için daha yüksek beklentilerim var."

"Büyük Jüri, yani normal Jüri Amca'dan daha mı iyi?"

"Hayır, ama Jury'ye bunu yapacağımızı söyleyeceğimden emin olabilirsin," dedi kıkırdayarak. Gülümsemesi soldu ve bana sıkıca sarıldı, korkunç belalı olmak için içeri girmeden önce ihtiyaç duyduğumuz bir birliktelik anıydı.

O benden daha fazla, ama her neyse.

SONSÖZ

OPHELIA

Üç hafta sonra.

"DAHA SERT."

"Hayır," diye homurdandı Yargıç.

Başını kanepenin arkasına yaslamış, ben ona binmek için mücadele ederken o bana bakıyordu. Elleri eteğimin ince kumaşından kalçalarımı kavırıyor, beni yavaşça aşağı yukarı hareket ettiriyordu.

"Daha hızlı," diye

denedim. "Hayır."

"Sadece kendine işkence ediyorsun."

"Bu senin için işkence değil mi?

Yavaşlayacağım." "Hayır, hayır, hayır."

Tekrar hareket etmeye çalıştım ama beni sabit tuttu ve bana gülümsedi. "Seni seviyorum."

Her gün. Günde birkaç kez.

Tennessee yolunda iki gün geçirmiştik. Şehirde iki gün -Madison için orada olacak ve rekor kıracak kadar hızlı bir müzakere sonucunda suçlu bulunan piçi görecektik kadar uzun bir süre. Sonra üç gün eve döndük, herkes açık yolun ve getirdiği tarifsiz sakinliğin tadını çıkarabilirdi diye daha yavaş bir tempoda ilerledik.

İki haftadan fazla bir süredir birlikteydik ve bu süre içinde Yargıç bana her gün, günde birkaç kez beni sevdiğini söyledi. Ve pozisyon, hız ya da titreşim fark etmeksizin, içimdeyken bana söyledi.

Sert seks.

Şipşak seks.

Duvar seksi.

Dušta seks.

Bisiklet

seksi.

Oral seks.

Her neyse.

Bana o tehlikeli ve çekici gülümsemesini takınır ve beni sevdiğini söylerdi.

Genelde bayılırdım. Her seferinde hafızama kazınırdı ve yaşlanıp saçlarım ağardığında onları tekrar oynayabilirdim - umarım bazılarını kullanarak

gelişmiş, 3D sanal gerçeklik teknolojisi.

Ama o anda, benimle şiddete varacak kadar alay ederken, tehlikeli cazibesi işe yaramayacaktı.

Tamam, hala öyle sayılır.

Ama yine de ters ters baktım. "O zaman beni daha sert becer."

"Seni çok seviyorum, Ophelia." Gülümsemesi loş ışıktaki ve gölgelerde daha da uğursuz görünen bir sırıtışa dönüştü. "Ama seni hiç yalvartmadım."

Yıllar gibi gelmişti ama bana dokunmadan önce yalvarmam gerektiğini söylediğinden beri sadece haftalar geçmişti.

Ve adamım hakkında söyleyebileceğim tek şey, onun yalancı olmadığıdır. Ama kendim hakkında söyleyebileceğim bir şey var mı?

Acımasızdım.

Yanağını kavrayarak avucumu kaba kirli sakalında gezdirdim ve gülümsedim. Ve zeki bir adam olan Yargıç alarına geçti.

Zoraki bir kayıtsızlıkla başımı eğdim. "Doğum kontrol hapını bırakmayı düşünüyorum."

İşte oldu.

Yargıç kalçalarını kaldırırken aynı anda beni de aşağı çekti. "Bana yalan söyleme prenses."

"Ben boktan bir yalancıyım."

Parmağını kaldırdı. "Benimle oynama."

Isırdım ve yavaşça bırakmadan önce ağzımın içine çektim. "Bunu yaptığımda hoşuna gittiğini sanıyordum."

Ağzımı almak için dik oturup pelvisini klitorisime sürttüğünde göğsünden alçak bir hırıltı titreşti ve beni hiç olmadığı kadar dolgunlaştırdı.

Ama ben daha fazlasını istedim.

Ağzımı ayırıp, "Becer beni" diye emrettim.

"Otoriter," diye homurdandı ama beni dinledi. Kalçalarını tutarak beni vahşice yukarı ve aşağı hareket ettirdi, kendi kalçaları beni daha sert sikmek için yükselip alçaldı. Ağzının ulaşabildiği her yeri ısırdı, yaladı, öptü ve emdi.

Sanki bana yeterince yaklaşmıyormuş gibi. Bana doyamıyordu.

Neredeyse varmıştım. Bacaklarım titredi, vücudum gerildi ve kalbim sanki umutsuzca atlamak istediğim uçuruma doğru gerçekten koşuyormuşum gibi hızlandı.

Ve sonra durdu.

Odaklanamayan gözlerim kısıldı ve ağzım Yargıç'a onun ve muhteşem aletinin nereye gidebileceğini söylemek için açıldı, ama sonra sadece benimle dalga geçmediğini gördüm. Başını kapıya doğru çevirmişti.

Sonra kapının çalındığını duydum.

"Birini bekliyor muyuz?" Eteğimi tutup beni yerimde tutmaya çalışmasına rağmen üstünden inerek sordum.

"Hayır, kulüp binası bu gece kapalı."

Judge'ın ısrar ettiği bir başka büyük değişiklik de buydu. Haftada bir gece kulüp binası bizim olacaktı. Kardeşlerin kızacağını düşünmüştüm ama umurlarında bile olmamıştı. Özellikle de Judge ihtiyaç duyduklarında başımızın üstünde yerleri olduğunu açıkça belirttikten sonra.

Acil bir durum gibi.

"Işıkları açın," dedi Yargıç odaya, ortam aydınlatması tam parlaklığa dönüyordu. Ayağa kalktı, hâlâ sert olan sikini bir kenara bıraktı ve kanepenin altına uzanarak orada sakladığını bilmediğim bir silah çıkardı.

Endişelenmemiş olsaydım, onun belalı zarafetinin ve kaslı vücudunun birer sanat eseri olduğunu düşünebilirdim.

Tamam, yine de düşündüm.

Yaklaştım ama alarm panelindeki ön kapı kamerasını açarken beni arkasında tuttu.

"Lanet olsun," diye fısıldadım daha sert bir küfür savururken. Bir adım attım ama parmağını dudaklarına götürerek beni durdurdu. Kapıyı açmadan önce etrafı hızlıca kontrol etmek için kumandaları kullandı.

Haze ve Hollywood orada durdular, dik durabilmek için neredeyse birbirlerine yaslanmışlardı.

İkisi de dövüldü.

Kanlı ve çiğ.

"The-" diye başladı Yargıç.

"Ne oldu lan?" Onu yolumdan iterek araya girdim. Ayak parmaklarımın üzerine çıkarak, zaten şişmiş olan kapalı gözlerine daha iyi bakmaya çalıştım.

"Üzerime atladılar," diye ısırıldı Hollywood, dudağındaki kirli yırtıklardan kan damlıyordu.

"Sen..." Onlara hastaneye gitmeleri gerektiğini söylemek üzereydim ama bunun zaman kaybı olduğunu biliyordum. Eğer gitmek isteselerdi, giderlerdi. "Sizi temizlememe izin verin."

Yargıç, daha kötü görünen Haze'e uzandı - ki ikisi de oldukça kötü olduğu için bu da bir şey ifade ediyordu.

Hollywood'a yardım etmeye çalıştım ama beni elinin tersiyle itti. "Ben hallederim."

Durup içine çekmeden önce aile odasına doğru birkaç yavaş adım attı. "Vajina hislerim karıncalanıyor. Ortak mobilyaların üzerinde mi sevişiyordun?"

Yüzüm yanıyordu, inkâr etmek için ağzımı açtım ama kelimeleri çıkaramadım.

"Yere bir battaniye serdik," dedi Yargıç, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Nefesinizi tutun."

"Koklamamı istemiyorsan kendi kurallarını çiğneme," dedi ama bir sandalyeye tutunmak için durduğunda sözleri zoraki bir hal aldı.

Ona tekrar uzandım, ama bu sefer beni elinin tersiyle itmeye çalıştığında, "Anladık. Sen yardıma ihtiyacı olmayan büyük, güçlü bir adamsın. Düşüp her yerini kanatmana izin vermek çok daha iyi."

"Odada bir vücut sıvısının daha ne işi var?" diye karşılık verdi. Ukala ağzına rağmen, ağırlığının çoğunu bana vererek ona yardım etmeme izin verdi.

Söylediğinden daha kötü biri.

Yavaş oldu ama sonunda iki adamı da üzerinde çalışmanın daha kolay olacağı mutfağa soktuk. Hazırlık alanındaki lavabonun önünde yere yığıldılar.

Tam çömelmek üzereydim ki Yargıç beni belimden yakaladı ve kendisine doğru çekti.

Daha yakına eğilerek fısıldadı, "Onlar benim kardeşlerim ve yaralıları, ama kazara benim olanı görürlerse lanetleneceğim. Git külotunu giy."

"Doğru."

Yardım etme telaşıyla -ama aynı zamanda kaçınılmaz özeti kaçırmamak için- kulüp binasına doğru koştum. Koşarak geri dönmeden önce bir çift külot ve şort giydim.

Kimse kıpırdamamıştı ve konuşmuşa da benzemiyorlardı ama yine de emin olamıyordum.

Yargıç dolaptan büyük ilk yardım çantasını aldı ama keşke kendi eşyalarım da olsaydı dedim.

Judge, Glitch ve Nox'tan Elder Oaks'un güvende olduğuna dair teyit aldıktan sonra, bir hafta önce işe geri dönmüştüm. Aynı zamanda

Arabayı geri aldım ve evime dönmek için izin aldım, ancak ilkinin nadiren kullanmışım ve ikincisine adım atmamışım.

Korumacı olduğu ve aynı zamanda daha eğlenceli olduğu için Judge beni bisikletiyle işe götürüp getiriyordu. Hava kötüyse, kesinlikle çalmayı planladığım arabasını sürüyorduk. Malzeme çantamı taşımak yerine dolabımda tutmaya başlamışım.

O anda pişman oldum çünkü ellerindeki küçük antiseptik mendiller çöp gibiydi.

Geride birkaç tane kalmış olmasını umarak, "Bebeğim, bagajımda tıbbi eldiven ve mendil var mı diye bakabilir misin?" diye sordum. Küçük kare paketi havaya kaldırdım. "Üç kat büyük ve daha kalınlar."

Çenesini kaldırdı ve gitti, bir dakika sonra eldivenler ve küçük bir avuç mendille geri döndü.

İşe yarar.

İki kaseyi ılık, sabunlu suyla doldurduktan ve birkaç el havlusu aldıktan sonra eldivenleri giydim ve hasarı daha iyi anlayabilmek için temizlemeye başladım.

Yaralarının çoğu kanıyordu ama yüzeyseldi. Haze'in kaşının üzerinde dikiş atılması gereken sınırdan görünen bir yara vardı ama hastaneye gitmeyi reddetti ve ben de dış ipi ve dikiş iğnesiyle aksiyon filmi ameliyatı yapmıyordum.

Kurumuş kan çekilmeden konuşabilecek kadar temizlendiklerinde, şaşırtıcı derecede iyi bir yardımcı olan Yargıç, "Ne oldu?" diye sordu.

Hollywood başını salladı. "Rye'da bir konsere gidiyorduk. Caddenin aşağısına park ettik, bisikletlerimizden indik ve kasklarımızı çıkarır çıkarmaz üzerimize atladılar. İlk başta dört kişi. Karşı koyduk ama sonra ikinci bir dalga geldi. Toplam altı kişi. Belki yedi, bilmiyorum."

"Bir şey aldılar mı?" Rastgele bir soygun olup olmadığını merak ederek sordum.

"Hayır, bu kişiseldi."

"Neden? Senin orada olacağını ya da nereye park edeceğini nereden biliyorlar?"

"Sanırım dışarıda arayan birden fazla grup vardı," dedi ve bacağına dokunduğumda bir tıslamayla bitirdi. "Kadına söyle beni ellemeyi bıraksın."

"Kapa çenenin ve bebek gibi davranmayı bırak," dedi Yargıç. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, Hollywood'un kalçasına dokunmak için hareket etmemden pek heyecanlanmış görünmüyordu ama gerekli olduğu için sesini çıkarmadı.

Karınlarını ve kaburgalarını kontrol ettim, ancak ikisinde de beklenen hassasiyetin ötesinde bir sorun görünmüyordu.

"Genellikle yüzüm en önemli *ikinci* parçamdır," diye durakladı Hollywood, gamzeli bir gülümseme denedi ama yetersiz kaldı. "Ama iç organlarımın da hayati önem taşıdığını bilecek kadar kavgaya karıştım. Bu güzel surat yerine onları korudum."

Gözlerimi devirmiştim ama ciddi hasar alabilecekleri için akıllıca davranmışım.

Yargıç volta attı. "Neden başka gruplar olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Motosikletimden indiğimden arkamdan birinin hangi sokakta olduğumuzu söylediğini duydum. Tam arkamı dönmüştüm ki pisliklerden biri Hacksaw Jim Duggan'mış gibi lanet olası bir ikiye dördü salladı. Konuşmalarını duymazdan gelseydim, o serseri koluma değil kafama çarpacaktı."

"Odun mu getirmişler?" Şaşırarak sordum. Tüm silahlar arasında en az etkili ve en dikkat çekici olanı gibi görünüyordu.

"Hayır, kırık bir çitin yanına park ettik. Onlar yaklaşırken kapmış olmalı. Onu almaya çalıştım ama bir arabanın altına girdi."

Başını sallayan Yargıç adımlarını yavaşlattı. "Bir şey söylediler mi?"

"Nerede olduğumuz dışında, lanet olasıca bir şey."

"Nasıl kaçtın?" diye sordum.

"Silahımı çektim," dedi Haze, gözleri kapalıydı. "Bir bok göremedim ya da nişan alamadım ama ayak bileğimdeki kılıftan çıkarabildim." Başını yana eğdi. "Beni indirdikten sonra daha çok ona odaklanmış görünüyorlardı."

"Deli herif kendini yukarı çekti ve onlar orospu gibi kaçana kadar silahını salladı. Onlar gidene kadar önümde durdu."

"Hangisine nişan alacağımı bilseydim onları vururdum. Ya da her biri için bir tane olmak üzere iki silahım olsaydı."

Yargıç'ın kaşları düştü. "Altı tane olduğunu sanıyordum-" Başımı kaldırıp ona baktım.

"*Tombstone*'u hiç görmediniz mi?" "Hayır, bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Yakında bir film gecesi düzenliyoruz." Dikkatimi tekrar Haze'e çevirerek, "Çift mi görüyorsun, Doc Holliday?" diye sordum.

"Artık değil," dedi.

"Gözlerin kapalı."

"Bu şekilde çift görmeyi zorlaştırıyor."

"Açık."

Gözlerine fener tutmama ve ona milyonlarca soru sormama tahammül etti.
"Beyin sarsıntısı geçirmiyorum," dedi.

"Sen öyle diyorsun. Ama bunu sana beynin söylüyor ve beynin muhtemelen beyin sarsıntısı geçirdiği için onun sözüne inanmıyorum."

Yargıç'a bir bakış fırlattı. "Senin kadın kafayı yemiş."

"Evet, biliyorum," dedi Yargıç, sesinde en ufak bir üzüntü belirtisi yoktu.

"Hastaneye gitmek istemiyorsanız, tamam. Ama ikiniz de bu gece burada kalacaksınız," diye emrettim.

Hollywood, "Bisikletlerimizi yere bırakmak zorunda kalmadan buraya kadar gelebildiğimize şaşırdım, bu yüzden bana lanet bir plan gibi geliyor," diye kabul etti.

"Neden aramadınız?" Yargıç aptalca bir risk aldıkları için onlara kızgın görünüyordu ama tüm bu öfkenin altında çok fazla endişe vardı.

Hollywood, Yargıç'ın öfkeli ve aşağılanmış ifadesine gülmeden önce, "O ile geçirdiğin zamanı bölmek istemedim," dedi. "Seninle dalga geçiyorum. İkinci raunt için yeniden toplanmalarını beklemek istemedim. Sadece birkaç dakika sürecektik ama başladıktan sonra devam edeceğimizi düşündük."

İnatçı, dik kafalı ve aptal.

Yargıç ağzını açtı, muhtemelen daha fazla küfür ve tehditle düşüncelerimi yankılayacaktı.

O bağırarak Haze elini kaldırdı. "Bağıramam, beyin sarsıntısı geçiriyorum. Ya öyle ya da birinin telefonu çalıyor."

Hepimiz sessizleştik ve kesilmeden önceki yumuşak sesi duyduk. Yargıç ceplerini yokladı. "Düşmüş olmalı..."

Sözleri kesildi ve yüzüm ısındı, cebinden düştüğünde tam olarak ne yaptığımızı açıkça ortaya koydu.

"Kanepemizde," dedi Hollywood dramatik bir şekilde. "Orada televizyon izliyorum. Orada uyuyacağım."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Yargıç, telefonunu almak için dışarı çıkarken. Hollywood bana zoraki bir gülümseme daha attı. "Kimin üstte olduğunu sorardım."

Kafamı nereye koymak istediğimi biliyordum ama -yaralı ya da değil- yüzümü parçalayacağını ve aletimi koparacağını düşünüyordum."

"Doğru düşünüyorsun," dedim.

"Harika bir kadın."

"Biliyorum."

"Onun için iyisiniz. Birbiriniz için."

İlk kez kardeşlerden biri bana ilişkimiz hakkında yorum yapıyordu - arada sırada yapılan şakalar hariç. Bunun bir nedeni muhtemelen Judge'ın mutlu olmasının ötesinde bir şey umurlarında olmamasıydı. Ama büyük olasılıkla Judge'ın canı ne isterse onu yapacağını bildikleri içindi.

Ve bu durumda, yapmak istediği şey bendim.

Yine de Hollywood'un böyle düşündüğünü duymak güzeldi.

Bu aynı zamanda gerçektir, bu yüzden "Biliyorum" diye tekrarladım.

Etrafta bir çarpma sesi yankılandığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Yüzü gök gürültüsü gibi olan Yargıç hışımla içeri girdiğinde, sallanan kapı duvara çarpmıştı.

İkisi de fena halde hırpalanmış olsalar da, her iki adam da anında -ve titreyerek- ayağa kalktı, onun arkasını kollamaya ve onu kızdıran her neyse ona kızmaya hazırды.

"Arayan Nox'tu," dedi. "Rye'a baskın yapıldı."

"Ne için?" Hollywood sordu.

"Bilmiyorum. Polisler bir görev için geldiler. Rhys bana personel ve teslimatlarla ilgili bir sürü sorun yaşadığını söylüyordu. Bir bar için tipik şeyler ama çok fazla oluyor gibi görünüyordu. Bu durumun onda kompleks ve ülser yarattığını söyledi."

Ayağa kalkarak, mutfağı dağıtmadan ve İsveçlilerin bok listesine girmeden önce kollarımı Yargıç'ın beline doladım.

İşe yaradı ve elleri eteğimle oynarken önümü kendi tarafına yaptırdı.

Erkekler iyi bir eteğe bayılır.

Hollywood, "Bizim saldırıya uğramamız ve Rye'ın baskına uğraması çok büyük bir tesadüf," dedi. "Orada olup olmamamız neden önemli olsun ki?"

Telefonunu kaldıran Yargıç, "Ben de bunu öğrenmek için bekliyorum,"

dedi. OPHELIA

İki ay sonra.

"Gergin misin?"

Yargıç'a baktım ve gülümsedim. "Hayır."

Ve bu gerçektir. Yaşadığımız onca şeyden sonra, bir şeyin daha ne önemi vardı ki?

Elder Oaks'a iki ay önce dönmüştüm, ancak birkaç hafta sonra tekrar ayrıldım. Kalıcı olarak.

Şaşırtıcı bir şekilde, ayrılmamı öneren ya da emretmeye çalışan kişi Yargıç olmamıştı. Ayrı geçirdiğimiz zamandan ne kadar nefret ettiğini saklamadı ve gelirime ihtiyaç olmadığını açıkça belirtti, ancak bunun dışında ağzını kapalı tuttu.

İşten ayrılma kararı bana aitti ve bunun nedeni o iş için seyahat ederken ondan uzakta zaman geçirmek istememem değildi.

Sadece o değil.

Tüm o kavgalar, bisiklet gezileri, drama ve aksiyondan sonra, aslında pek de ihtiyacı olmayan zengin yaşlılarla ilgilenmek... tatmin edici değildi.

Tamam, iyi, sıkıcıydı.

Hayatımda daha fazla kargaşaya ihtiyacım vardı. Ve dürüst olmak gerekirse, onların da bana ihtiyacı vardı.

İşi bıraktığımdan beri geçen kısa sürede bir yanık, bir zimba tabancası kazası, bir düşme ve birkaç öldürücü akşamdan kalmayla başa çıkmıştım. Yumruk yumruğa kavga yaralanmalarından bahsetmiyorum bile.

Ayrıca Glitch'in şehirdeki önemli bir binanın güvenlik sistemini güncellemesine yardım etmeye gittiğinde Judge'ın peşine takılmış, yeni bir müşteriyle buluştuğunda onunla New York'a gitmiş ve hatta çocuklar planladığımız akşam yemeğinden çağrıldıklarında Gus ve köpekleri Nolan'la birlikte Nox'ta takılmıştım.

Sıkıcı olmaktan *çok uzaktı.*

Tüm bunlara rağmen hala çok fazla boş zamanım vardı ve bu zamanı şehirdeki kliniklerde gönüllü olarak çalışarak geçirdim.

Oh, ve evlenmek. Onu da yapmıştım.

Judge'a göre, tanışmamızdan birkaç gün sonra yüzüğünü parmağıma takmak istemiş. Ama benim çıldıracağımı ve meme uçlarını koparmaya çalışacağımı hissederek elinden geldiğince ertelemiş.

Yargıç zamanında, 'sonsuz kadar' olmuştu.

Dünyanın geri kalanı içinse bir buçuk ay olmuştu.

İstedikten bir hafta sonra tüm arkadaşlarımız, kardeşlerimiz, onların aileleri ve benim *ailemin* katılımıyla evlendik.

İlginçti.

Ailem, beni hamile bırakacak, etrafımda dolaştıracak ve sonra da diğer kadınları hamile bırakacak bir uyuşturucu satıcısıyla birlikte olmadığım konusunda güvence vermişti.

Beni mutlu gördükleri için mutlu olmuşlardı.

Parti sonrası için kalmamışlardı.

Yani, tüm bu değişikliklerden sonra, küçük bir dövme yaptırmak pek de büyük bir olay gibi görünmüyordu.

Ta ki güzel dövme sanatçısı içeri girene ve her şey çok gerçek olana kadar.

"İlk kez, değil mi?" diye sordu, sıcak pembe ve gül altın rengi saçlarını dağınık bir topuz yapıp traşlı tarafını ortaya çıkararak.

"Evet," diye güçlkle ciyakladım ve Yargıç'ın

kıkırdamasına neden oldum. "Taze tene bayılırım."

Biraz Yürüyen Ölü gibi ama olsun.

Ellerini yıkadıktan ve mürekkep dolu küçük kapları hazırladıktan sonra bir çift eldiven ve dövme tabancası olarak da bilinen bıçaklama makinesini aldı.

"Hazır mısın?"

Hayır.

"Evet," diye tekrar ciyakladım.

Belki beni acıdan uzaklaştırmak için, belki de acı beni ondan uzaklaştıracığı için, Yargıç "Kulüp binasından çıkmalıyız" demeden önce kızın başlamasını bekledi.

Gözlerim ona kaydı. "Ne oldu? Biri bir şey mi söyledi? Kızdılar mı?"

"Rahatla."

Boştaki elimle onu tersledim.

"Bunu ben söylüyorum. Kimse bir şey söylemedi ve ben de onlara bir şey söylemedim çünkü seninle konuşmadan önce aramızdaki meseleyi tartışmıyorum. Ama kulüp binası Mayhem içindir. Kardeşler gelip gidebilmeli."

"Tamam, ve? Bırakın yapsınlar."

Deneyimleyene kadar Yargıç'ın şirketten hoşlanmakla ne demek istediğini anlamamıştım. Her gün yeni ve heyecan vericiydi, neredeyse her gün kardeşlerimi ya da arada sırada gelenleri görüyordum.

Evimdi.

Ve onlar ailedendi.

"Bu seni kanepede beceremeyeceğim anlamına gelir," diye belirtti.

Bu benim kitabımda çok büyük bir dolandırıcılık.

Gözlerim dövme sanatçısına kayarken yüzüm kızardı.

"Bana aldırmayın," dedi. "Ve kesinlikle bir dövme sırasında duyduğum en kötü şey *değil*."

Yargıç daha da yaklaşarak büyük silahlarını çıkardı. "Bebekler kulüp binasına ait değildir."

Ne zaman bebeklerden bahsetse, beynim aptallaşıyor ve kalbim çıldırıyordu.

Ve amım Niagara Şelalesi'ne döndü.

Bunu daha önce bilmiyordum, ama büyük, belalı bir motorcunun küçük bir bebeği tutması fikrinden daha ateşli çok az şey vardı.

"Bonglar muhtemelen ince motor becerilerini geliştirmek için iyi oyuncaklar değildir," diye şaka yaptım.

"Esrarkeşler hızlı refleksleriyle tanındıkları için çok şaşırdım." Kalçamı kavrayarak, çoktan kazanmış olmasına rağmen potu tatlandırı - bunu ona söylemek için araya girecek değildim. "İstediğin herhangi bir ev. Hatta inşa bile edebiliriz."

"Kulüp binasının yakınında mı?"

Başını hızlıca sallayarak, sözlerini temkinli bir şekilde söyledi. "Ailemin bu kadar yakın olmaması."

Sanırım tehlike kapımızı çalarsa, ailemizin evini de vurmalarını istemeyiz.

"Ama çok fazla arazi var," dedi. "Etrafında bir daire çizip bir yer beğenip beğenmediğinize bakacağız."

Düşünüyormuş gibi yaparak parmaklarımı eline vurdum. "Peki. Ama bana borçlusun."

O hınzırca çekici gülümsemesiyle gülümsedi.

Aklından geçen iğrenç şeyi söyleyemeden boştaki elimi uzattım ve meme ucunu çimdikledim.

Bir saatten kısa bir süre sonra ilk dövme bakıyordum; yüzük parmağında küçük bir tokmak vardı.

Tamamen farklıydı ama yine de Yargıç'ın düğünden önce yüzük parmağına taktığı taçla mükemmel bir uyum içindeydi.

Ödemeyi yapıp dışarı çıkarken bir sonraki planımı yapıyordum.

"Beğendin mi?" Yargıç sordu.

"*Bayıldım.* Ama bu sırada alyanslarımı takamayacağım-" "Diğer taraftan takın."

"Ya da diğer taraftan giyebilirim." Ona doğru eğilerek başımı kaldırdım. "Sen bir psikopatsın."

"Evet, ama ben senin lanet psikopatınım, prenses."

İki buçuk yıl sonra.

"Daha sert."

Lanet olsun, beni öldürüyordu.

"Hayır."

"Lütfen, bebeğim. Daha sert istiyorum." Tanrım.

Aletimin kaldırabileceği çok fazla şey vardı ve O'nun bana yalvaran yumuşak, iniltili sesi bu sınırın çok ötesindeydi.

"Seni incitmek istemiyorum," dedim.

"Yapmayacaksın." Ophelia omzunun üzerinden bana baktı, sarı saçları vahşiydi ve gri gözleri kısılmıştı. "Ama daha sert yapmazsan canını yakacağım."

"Şiddet."

"Acımasız da." Başparmaklarımı sırtının alt kısmına bastırduğımda son kelimesi bir iniltiye dönüştü.

Daha derine inerek avuçlarımı ve parmaklarımı omuzlarında gezdirdim, sonra tekrar başlamak için aşağı indim.

"Sihirli ellerin var," diye iç geçirdi parmak eklemlerimi kürek kemiklerinin arasında kullandığımda.

"Sihirli bir şey daha var," diye homurdandım.

Gözlerini kapalı tutarak, bana ne yaptığını çok iyi bildiğini belli eden bir gülümsemeyi saklamaya çalıştı.

Tekrar aşağı inerek bacaklarının üzerine oturdum ve ellerimi yanlarına doğru uzatarak sırtının alt kısmını daha sert ovdum. Kalçalarını kavradım, ama ben onu dizlerinin üzerine kaldıramadan, mükemmel karım çoktan hareket etmiş, kıcını havaya kaldırmıştı.

"İyi misin?" Ben sordum.

Omzunun üzerinden şakacı bir gülümseme fırlattı. "Sonsuza kadar sürmesi dışında, evet."

Bir kolumu ona doladım, bir elimi küçük bebek yumrusunun üzerinde gezdirdikten sonra kalçalarının arasına kaydırdım. Orta parmağım ateşli külotunun üzerinden yarığını okşuyordu.

"Lütfen," diye yalvardı.

İlk tanıştığımızda ona yalvaracağını söylemiştim ama nadiren yalvarırdı.

Nadiren.

Ama bunu yaptığında, beynime kazındı ve doğrudan sikime vurdu.

"Sikine ihtiyacım var," diye fısıldayarak devam etti ve evet, bu hâlâ benim sapkınlığımdı.

"Senin olsun." Eşofman altımı indirerek kendimi ve külotunu uyluğunun ortasına kadar serbest bıraktım, bacaklarını bacaklarımın arasında tuttum ve aletimi yerleştirdim. "Onunla kendini becer."

Arkasına yaslandı, açgözlü amcığı beni santim santim içine alıyordu. "Siktir, seni seviyorum," diye ısırdım, gözlerim manzaraya kilitlenmişti.

Her şeyeime sahip olduğunda - çük, akıl, kalp ve ruh - durdu. "Lanet olsun."

Ellerim hareket etti, sanki sorunu hissedebiliyormuşum gibi onu gözden geçirdi. "Neyin var?"

Ama sonra duydum.

Otoriter, talepkâr bir çığlığa dönüşecek hafif bir çığlık.

Ophelia, "Onu görmezden gel," demeye çalıştı ama bunu yapmayacağımı bildiği için çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

"Kıpırdama," diye emrettim, kendimi kurtarıırken inledim. "Bir santim bile. Geri döndüğümde mükemmel amının bu görüntüsünü istiyorum."

Eşofmanımı tekrar yerine çekiştirerek kısa koridorda yürüdüm ve en sevdiğim çerçeveli resme sırtlamak için bir an durakladım. O ve arkadaşları, terli ve mutlu. Onu ilk gün çalmıştım ve bulduktan sonra şakayla karışık bana sapık demiş, duvarlarımızı kaplayan sayısız diğer resmin yanına asmıştı. Kardeşler, arkadaşlar ve biz.

Aile.

Gözlerim ne zaman ona takılsa, ne kadar şanslı olduğumu hissediyordum.

Kader.

Ağlama sesleri yükseldi ve çatlak kapıyı iterek açtım. "Boktan bir zamanlaman var evlat," dedim.

Beşiğinde duran Arielle büyük gri gözleriyle bana baktı ve sırtıttı.

Sadece on bir aylık olabilir ama kızım bir enayi gördüğünde tanırdı.

Göz göze gelebilmemiz için onu kaldırdım. "Bunu konuşmuştuk.

Uyumalısın.

Sen ağladığında her zaman koşarak gelmeyeceğim."

Annesi gibi Arielle de saçmaladığımı söyledi ve yüzüme güldü.

"Evet, haklısın." Onu kucakladım, burnumu koyu kahverengi buklelerine gömdüm ve çocuk odasının etrafında dolaşp sırtını sıvazladım.

Onu uyuyacak kadar sakinleştirmek on beş dakika sürdü. Kalbimin yarısına kapıyı kapatarak, diğerk yarısıyla başladığım işi bitirmek için geri döndüm.

Sadece odamıza gittiğimde, beni bekleyen mkemmek ıslak bir kedi görmedim.

Yorgunluktan lmek üzere olan hamile karımın yan yatmış bir fotoğrafını çektim. Aynı değil ama yine de mkemmek.

Soyunarak yatağa girdim ve televizyonu açtım. Sonra, ona dokunmadan duramadığım için, Ophelia'yı vücudunu benimkine bastırarak şekilde dikkatlice kaydıldım.

"Sen bir psikopatsın," diye mırıldandı, ona olan takıntıma her zamanki tepkisi.

"Evet, ama ben seninim prenses."

Ve bunu değiştirmeye çalışan her orospu çocuğunun işini bitireceğim.

Son

Lars'ın hikayesi için bizi izlemeye devam edin...

YAZAR HAKKINDA

Layla Frost her zaman bir asi olmuştur. Gerçek bir baş belası.

Layla büyürken ablasından aşırıldığı Sweet Valley High kitaplarını okumak için el feneriyle battaniyesinin altına saklanırdı. Çok geçmeden okulda ders sırasında gizli Harlequin'leri okumaya başladı. Bu durum, "sadece bir bölüm daha" sözünün ardından tüm gece kitap okumaya dönüştü.

Okuma sevgisi, özellikle de romantizm türü, erken yaşlarda kök saldı ve ölçülemez bir şekilde büyüdü.

Layla okumak ve yazmak arasındaki boş zamanlarını rock yaparak (konserlerde, kanepede, arabada... Yeterince içine girerseniz her yer bir sahnedir), TV izleyerek (ne kadar nerdier o kadar iyi!) ve yemek meraklısı olarak geçiriyor. New York'ta yaşamasına rağmen (şehir değil, eyalet) koyu bir Red Sox taraftarı.

LAYLA FROST İLE BAĞLANTI KURUN

Okuyucularla bağlantı kurmayı seviyorum. Lütfen takip edin... Yani beni takip edin... En iyi memleri ben paylaşıyorum:

[Facebook](#)

[Yaramaz Cupcakes Grubu](#)

[Goodreads](#)

[Amazon Mağazam](#)

[Benim Sitem](#)

Twitter ve Instagram: @LaylaFWrites E-
posta: laylafrostwrites@gmail.com

İçindekiler

[İçindekiler](#)

[Kargaşaya Kadar](#)

[Telif Hakkı](#)

[Layla Frost Yazarının Diğer Kitapları](#)

[Yazarın Sapık Zihninden... ..Şuna ithaf edilmiştir](#)

[İthaf Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm](#)

[Altıncı Yedinci](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onyedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Onuncu Onbirinci](#)

[Oniki Onüçüncü](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onaltı Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında Layla](#)

[Frost ile Bağlantı Kurun](#)

İçindekiler

[İçindekiler](#)

[Kargaşaya Kadar](#)

[Telif Hakkı](#)

[Layla Frost Yazarının Diğer Kitapları](#)

[Yazarın Sapık Zihninden... ..Şuna ithaf edilmiştir](#)

[İthaf Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm](#)

[Altıncı Yedinci](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onyedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Onuncu Onbirinci](#)

[Oniki Onüçüncü](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onaltı Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında Layla](#)

[Frost ile Bağlantı Kurun](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

